

ครุฑา ล่าหัวใจ สะมะเรีย

ครุฑาล่าหัวใจ

โดย สะมะเรีย

ราคา 260 บาท

ลำดับที่ 218

ISBN 978-616-00-1269-5

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมารพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ธนตรา ทิพนกน พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พรินท์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภาทร์ ฟองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สันสุ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์ด้วย
กระดาษกอนอบสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

คำว่า ‘หิมพานต์’ ทำให้อ๋อรู้สึกถึงความจริงจัง ความอลังการ และความอ่อนช้อย ซึ่งอ๋อรู้สึกว่าในสถานการณ์บ้านเมืองที่วุ่นวายแบบนี้ อ๋อมอยากส่งความสุข ตลกเฮฮา บ๊อบน้ำตาไหลให้ผู้อ่านได้อ่านกัน จึงเป็นที่มาของ *ครุฑล่าหัวใจ* ค่ะ

แคร็กเตอร์ของพระเอก ‘ครุฑมาน’ หรือ ‘พีครุฑ’ มาดแมน หล่อ เท่ บินได้ ยังคงความอลังการเอาไว้ แต่อ๋อเลือกที่จะให้มันเป็นความหล่อที่ผิดที่ผิดทาง ด้วยการจับพระเอกมาโลดแล่นในยุคปัจจุบันที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยีต่างๆ

พีครุฑ 2014 หลงใหลในเทคโนโลยี แต่ก็ไม่ได้ทิ้งตัวตนของตัวเอง ยังคงพูดจาภาษาโบราณ และจีบเพียงหงส์ด้วยมุขเลียนชวนเวียนหัว ความตลกก็เกิดขึ้นจากพีครุฑล้วนๆ ค่ะ เพราะเจ้าตัวจะตลกโดยที่ตัวเองก็ไม่ว่าสิ่งที่ทำไปมันเซย์ มันเจ๋มขนาดไหน

อยากให้ลองเปิดอ่านและทำความรู้จักกับ ‘ครุฑ’ ที่ผันตัวมาเป็น ‘ซูป’ ตาร์สายฟ้าแลบ! กันดูนะค่ะ หวังเหลือเกินว่าคนอ่านจะยิ้มอย่างที่อ๋อเขียนไปยิ้มไปค่ะ ^ _____ ^

แวะไปพูดคุยกับสะสมเรียได้ที่ <https://www.facebook.com/samarear>

ขอให้สนุกกับการอ่านนะค่ะ
สะสมเรีย

“พลังดังต้องอะไรกัน นั่นเรียกว่าพลังแห่งรักต่างหากเล่า”
ทรงพระสรวลก่อนจะมีรับสั่งให้หญิงสาวหลับตา “หลับตาสีสาวน้อย
ข้าจะทำให้เจ้าคลายจากความหวาดกลัวเหล่านั้น” เสียงทุ้มกระซิบ
แผ่วได้อย่างน่าฟังเหลือเกิน หญิงสาวค่อยๆ หลับตาลงอย่างว่าง่าย
แต่แล้วเธอก็ต้องลืมตาขึ้นด้วยความตกใจ เมื่อจู่ๆ ริมฝีปากเย็นชืด
ของเธอก็ถูกประกบจูบด้วยริมฝีปากอุ่นหวิวหวาน

เขาบดจูบลงอย่างช้าๆ ยังผลให้เธอหลับตาลงอีกครั้งแล้ว
ปล่อยให้ครุฑมานจูบเธอด้วยพลังแห่งรักของเขา จูบอ่อนโยน
ราวกับปลอบประโลมเธอให้คลายจากความหวาดหวั่นทั้งปวง
ลิ้นร้อนค่อยๆ หยอกเย้าและสร้างความรู้สึกชานไปถึงหัวใจได้อย่าง
น่าประหลาด เธอรู้สึกเหมือนตนเองมีปีกและกำลังลอยสูงขึ้นเรื่อยๆ
จนไปแตะที่โค้งรุ่งงดงาม

ครุฑา ล่าหัวใจ

บทนำ

ครุฑมาน

โลกมนุษย์คือสถานที่ที่ไม่ควรเจียดใกล้ รัก โลก โกรธ หลง
กิเลส ตัณหา ความริษยา อาฆาต มีอยู่มากมายในหัวใจของเหล่า
มวลมนุษย์ อีกทั้งสภาพแวดล้อมบนโลกมนุษย์ที่แสนทรุดโทรม อากาศ
เป็นพิษ น้ำเน่าเสีย ตึกรุมบ้านช่องมากมายที่ผุดขึ้นจากผืนป่าคอนกรีต
ราวกับดอกเห็ดในฤดูฝน ต้นไม้ สัตว์ป่าถูกรุกรานด้วยน้ำมือมนุษย์ โลก
กำลังจะแหลกเหลวเพราะความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ที่มีมากยิ่งขึ้นกว่า
ความมีค่าของห่วงจักรวาลเสียอีก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ชาวหิมพานต์ไม่คิด
ย่างกรายผ่านประตูผ่านมิติเข้ามายังโลกมนุษย์ เพราะชาวหิมพานต์จะ
อ่อนแอลงอย่างรวดเร็ว และอาจตายได้ในที่สุดหากไม่มีกำลังแก่กล้าพอ

ใช่! ชาวหิมพานต์คิดว่าโลกไม่น่าอภิมรณ แต่ไม่ใช่...ครุฑมาน

มนุษย์คือสัตว์ด้อยกำลังแต่มาkdด้วยสติปัญญา มนุษย์ไม่ได้แ่ไป
เสียทั้งหมด แต่มนุษย์มีดีชั่วอยู่ในตัวเอง สุดท้ายแล้วมนุษย์จะเลือก
เดินทางใด ครุฑมานทรงชื่นชอบความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ช่างประดิษฐ์
คิดค้นสิ่งใหม่ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกสบายให้แก่พวกฟองของเหล่า
มนุษย์ มนุษย์ผลิตยานพาหนะต่างๆ มากมาย เครื่องมือสื่อสารหลากหลาย
ชนิดที่ทำให้มนุษย์สามารถติดต่อกันได้ง่ายขึ้น

อย่างเช่นเจ้าเครื่องนี้...

กรงเล็บแหลมคมค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นพระหัตถ์หนายาวเรียว ทรงใช้ปลายพระองคูลี¹ สัมผัสหน้าจอทัชสกรีนของเจ้ากระดานชนวนอย่างคล่องแคล่ว เครื่องเก่าเพ็งพังไปเพราะครุฑมานทรงเปลือใช้กรงเล็บสัมผัสเบาๆ หน้าจอ แต่กลับทำให้หน้าจอทะลุเป็นรูโป้ เจ้ากระดานชนวนอันนี้มีมนุษย์เรียกกันว่าแท็บเล็ตนั่นเอง ครุฑมานทรงยกกระดานชนวนขึ้น กดถ่ายรูปท้องฟ้ายามราตรี ก่อนจะกดเข้าโซเชียลเน็ตเวิร์กแล้วโพสต์รูปท้องฟ้าลงไป

ไม่นานก็มีคนมากดไลก์มากมาย

มันสนุกมากในความคิดของครุฑหนุ่ม จำได้ว่าครั้งก่อนที่พระองค์เสด็จเยือนโลกมนุษย์ สิ่งมีชีวิตพวกนี้ยังเดินเท้า ชี้นิ้ว ช้าง วัว ควายกว่าจะติดต่อสื่อสารกันได้ ต้องมีคนเดินสารส่งหากันนานนับเดือน แต่ชั่วเวลาไม่นานทุกอย่างเปลี่ยนไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ และครุฑมานทรงรู้สึกสำราญพระทัยกับสิ่งประดิษฐ์พวกนี้เสียเหลือเกิน

หากใครเหลนมองขึ้นมาแล้วส่องด้วยกล้องส่องทางไกล ก็ให้เห็นบางสิ่งบางอย่างห้อยหัวอยู่ตรงราวระเบียงของห้องเพนต์เฮาส์ชั้น 25 ของคอนโดมิเนียมหรูใจกลางเมืองฟ้าอมร ครุฑตัวใหญ่ใช้กรงเล็บเกาะเกี่ยวระเบียงคอนโดมิเนียมหรูแล้วห้อยหัวเล่นแท็บเล็ตด้วยท่าทางสบายอารมณ์

“กรี๊ด!”

“ช่วยด้วย!”

“หยุด! อย่าแหกปาก ส่งกระเป๋ามาถ้าไม่อย่ากเจ็บตัว” โจรเย็นมีดไปจี้เอวบอบบางของพรตีสาวหน้าตาสะสวย เดรสสีดำคว้านอกลึกจนเห็นเนินอกแฉ่มชัด ส้นเนื้อขาวดชาเรียวยาวบนรองเท้าส้นสูงสีดำมันมองหน้าอกกุโตแล้วแลบลิ้นเลียริมฝีปาก แล้วคิดเปลี่ยนใจอยากพา

¹ พระองคูลี หมายถึง นิ้วมือ

หญิงสาวไปทำอย่างอื่นมากกว่าการปล้นชิงทรัพย์

“แกอยากได้อะไร แกเอาไปให้หมดเลย แต่อย่าทำร้ายฉันนะ ฉันขอร้อง” หญิงสาวร้องไห้อย่างเสียขวัญ เธอเพิ่งเลิกงานเป็นพรตตีชาย สิ้นค้าในห้างสรรพสินค้าชั้นนำ กว่าห้างจะปิด กว่าที่จะเก็บร้าน ตรวจสอบสินค้าก็ล่วงเข้าเกือบเที่ยงคืน ไม่คิดเลยว่าทางที่เดินกลับเข้าอาร์ทเมนต์ แทบทุกวันจะมีโจรดักปล้นอยู่

“ถูกเปลี่ยนใจแล้ว ไป! เดินไปที่รถ เดียวนี้” ชายวัยกลางคนรูปร่าง สันทัดผลึกไหล่บอบบางให้ออกเดิน พรตตีสาวอยากจะหนีแต่ก็ไม่กล้า พยายามมองหาใครสักคนที่พอจะเข้ามาช่วย แต่ไม่มีใครเดินผ่านไปมา สักคน

“จะ...จะพาฉันไปไหน อยากได้เงินก็เอาไปสิ” พรตตีสาวพยายาม ขัดขึ้น แต่โจรโฉบกลับไม่รอช้า กระชากผมยาวถึงกลางหลังของหญิงสาว แล้วลากไปที่รถอย่างรวดเร็ว

“กรีด! ฉันทเจ็บนะ!”

ปั๊บ!

เสียงคล้ายนกสะบัดปีกดังขึ้น ก่อให้เกิดลมแรงพัดเศษฝุ่นดินจาก พื้นเข้าตาโจรโฉบและพรตตีสาว ลมแรงเสียจนทั้งสองโงนเงน พรตตีสาว อาศัยจังหวะนั้นสะบัดตัวให้หลุดจากการเกาะกุม พยายามวิ่งจนสุดฝีเท้า ทว่าโจรโฉบกลับคว้าแขนหญิงสาวเอาไว้ได้ แล้วจ้วงมีดหมายจะแทง หญิงสาว ทว่า...

“หยุด!”

เสียงตะโกนก้องกัมปนาททำให้โจรโฉบชะงักด้วยความตกใจ เพียง ชั่วพริบตาเดียว มือหนวปानคิมเหล็กก็บีบแน่นที่ข้อมือโจรโฉบจนมีด ที่มันถือไว้ร่วงหล่นลงพื้น

“สาระแนนนะไอ้หน้าละอ่อน!” โจรสวนหมัดหมายจะต่อย หนุ่มหล่อหน้าคมเข้มในชุดสูทสากลสีดำให้ยับ ทว่าไม่ทันจะได้ออกหมัด

หนุ่มหล่อก็ตรงเข้าปิดแขนโจรโหดจนได้ยินเสียงกระดูกหักดังกรอบ
สร้างความเจ็บปวดแทบขาดใจ แขนขวาน้อยร้องแรงแทิดแทบล้าตัว

“โอ๊ย! อยู่ไม่ได้แล้วว๊าย!” โจรหันหลังวิ่งโกยแนบอย่างไม่คิดชีวิต
ครู่ต่อมาหันมาแยมพระโขนงให้แก่วรดีสาวแสนสวย ก่อนจะทรงก้มลง
หยิบกระเป๋าสะพายสีดำใบเล็กส่งคืนหญิงสาว

“เจ้าบาดเจ็บหรือไม่” ครุฑมานทอพระเนตรสำรวจเรือนร่างของ
หญิงสาว แล้วก็ต้องสะดุดเนินอกอวบอิมกระซอกพระทัย พลางคิดว่า
หากนางครุฑที่วิมานฉิมพลีแต่งกายเช่นนี้คงเปลือยเปลือยจำเริญพระทัย
ไม่น้อยเลย

“เจ็บที่แขนนิดหน่อยค่ะ ขอบคุนมากนะคะ” หญิงสาวมองชายหนุ่ม
ด้วยดวงตาพราวระยับ คนบ๊ออะไรถึงได้หล่อ เท่ ออกผายไหล่ผึ่ง รูปร่างดี
ราวกับนายแบบ ดวงตาสีนิลดูลึกกลับชวนให้อยากกรลองเข้าไปค้นหาทั้งตัว
และหัวใจ

“โอ๊ย!” หญิงสาวแส้มร้องโอดโอยก่อนจะเซล้มไปซบอกกว้าง
อกกว้างแข็งแกร่งชวนให้เคลิ้มจนแทบไม่อยากจะออกจากอกอุ่น
ทันใดนั้นเองชายหนุ่มก็อุ้มเธอขึ้นราวกับว่าตัวเธอนั้นเบาเสียเหลือเกิน
แล้ววางเธอลงข้างฟุตพาท

“เจ้าจรรอข้าที่นี่ เดี๋ยวข้าจักไปจัดการให้โจรถ่อยให้มันรู้สำนึก
เสียก่อน แล้วจักกลับมารับเจ้าไปยังวิมานของข้า”

“วิ...วิมาน” หญิงสาวทวนถามด้วยความงุนงง “คุณหมายถึงบ้าน
นะหรือคะ...ละ แล้วคุณจะมาตามโจรทันได้อย่างไร” เธอรู้สึกเบลอและสับสน
ทั้งท่าทางการพูดและภาษาที่ดูโบราณเสียจนหญิงสาวผะงะ ชักลั้งแล้วว่า
จะตามไปที่บ้านของเขาดีหรือไม่ แต่แล้วความหล่อก็อยู่เหนือเหตุผล
ทั้งหมด

ครุฑมานไม่ตรัสตอบแต่กลับแยมพระโขนงให้เท่กระซอกใจให้
หญิงสาว ก่อนจะหมุนพระวรกายแล้วทรงวิ่งไปตามซอกซอยอย่างรวดเร็ว

เมื่อลับสายตามนุษย์ ร่างชายหนุ่มในชุดสูทสากลที่กำลังวิ่งอยู่นั้นก็มีปีก
สีน้ำตาลแดงขนาดใหญ่กางออกจากแผ่นหลัง กางเกงขายาวและรองเท้า
หนังมันปลาบแปรเปลี่ยนเป็นโครงสร้างแบนสีน้ำตาลและกรงเล็บแหลมคม
ร่างกายส่วนอื่นค่อยๆ แปรเปลี่ยนกลายเป็นครุฑเต็มตัว

ครุฑมานทรงออกบินขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะทิ้งพระวรกายลงจาก
เวหาเมื่อทอดพระเนตรโจร ทรงใช้กรงเล็บที่ปลายพระบาทจิกลงบนบ่า
ทั้งสองข้างของโจรเคราะห์ร้ายแล้วบินหายไปบนท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! ตัวบ้าอะไรจะนั่น”

หญิงสาวมาดเท่ที่กำลังยืนกินชალาเปาเซเว่นและชาเขียวล้นไซค์
อยู่ในมุมมืดอ้าปากค้างด้วยความตกใจ ชาลาเปาที่เพิ่งกัดไปได้เพียง
คำเดียวร่วงหล่นลงพื้น ดวงตาของหญิงสาวเบิกกว้างก่อนทรุดนั่งบนพื้น
ถนนด้วยอาการตื่นตระหนก

เมื่อเพียงหงส์ตั้งสติได้ ก็รีบคว้ากล้องก่อนจะกดถ่ายรูปนกยักษ์
บนท้องฟ้า แต่ภาพที่ได้กลับมัวและไม่ชัด เพราะนกยักษ์ตัวเมื่อครู่บินไป
ไกลมากแล้ว กระนั้นรูปที่ได้ก็มองเห็นว่าบนท้องฟ้ามีนกขนาดใหญ่บินอยู่
หญิงสาวยกมือขึ้นกุมหน้าอก แล้วขยี้ตาอีกครั้ง ภาพคนแปลงร่างเป็น
นกยักษ์ยังติดตาไม่จางหาย

“เป็นไปได้ยังไง! หรือว่ามีกล้องถ่ายละครแถวนี้” เพียงหงส์วิ่งไป
รอบๆ บริเวณนั้นแต่ก็ไม่พบที่ทีมงานหรือตากล้องที่ไหนสักคน “หรือว่าเรา
จะทำงานหนักจนตาฝาด” หญิงสาวหลับตาสูดลมหายใจเข้าปอดลึก แต่
เมื่อก้มลงมองภาพถ่ายในกล้องถ่ายรูป เธอก็มั่นใจว่าเห็นผู้ชายแปลงร่าง
เป็นนกยักษ์จริงๆ

ติด...

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นดึงความสนใจของเพียงหงส์ออกจากเรื่องราว
ประหลาด เธอรีบล้วงโทรศัพท์สมาร์ทโฟนออกจากกระเป๋ากางเกงยื่น
สีซีด รีบกดรับเมื่อคนที่โทรศัพท์มาไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นพี่ชายของเธอ

นั่นเอง

“คะพี่ปี”

“ไอ้หงส์แกอยู่ไหน! ทำไมยังไม่ถึงบ้านอีก หา!” เจ้าของเสียงห้าว ดัดให้เล็กแหลมโวยวายมาตามสาย เพียงหงส์ชักสีหน้าด้วยความเหนื่อยอ่อน รู้ว่าพี่ชายใจสาวของเธอ นั้นอารมณ์ร้าย ไม่ดี! อารมณ์ร้าย เฉพาะกับเธอเท่านั้น กับคนอื่น ๆ พี่ปี ศิริลักษณ์จะเป็นกันเอง เข้ากับคนง่าย มีน้ำใจเอื้ออารีกับทุกคนอย่างไม่อาจประมาณได้ ทว่าน้ำใจอันมีมากมาย เหลือเพื่อเหล่านั้นกลับไม่เคยกระเด็นมาถึงเธอแม้แต่หยด

จนทุกวันนี้หญิงสาวก็ยังไม่เข้าใจ ว่าเหตุใดพี่ชายจึงไม่ค่อยชอบหน้าเธอนัก “ใจเย็นสิพี่ปี นี่หงส์ก็รีบจนแทบไม่ได้กินข้าวแล้วนะคะ”

“แกอย่ามาเถียงฉันนะไอ้หงส์ ให้เร็วเลย อ้อ...อย่าลืมวะซื้อจิ๊กฮ่องกงหน้าปากซอยมาด้วยละ เอามา 15 ถุง แยกซิงกับผักมาต่างหาก เพราะน้องเพนนี่ไม่ชอบกินผัก แล้วก็อย่าลืมโทร. ไปนัดคุณไก่อด้วย เข้าใจที่ฉันพูดมั๊ย”

“คะพี่ปี” เพียงหงส์รับคำแล้วลอบถอนหายใจ เธอไม่อยากเถียง เพราะรู้ว่าการเถียงจะทำให้อีกฝ่ายอารมณ์หงุดหงิด เธอไม่อยากให้มารดาไม่สบายใจ เพราะท่านไม่อยากให้พี่น้องทะเลาะกัน

ศิริลักษณ์ทำท่าจะวางสายแต่แล้วก็คิดบางอย่างขึ้นมาได้ “แล้วนี่น้องบอยเป็นยังไงบ้าง กลับถึงบ้านเรียบร้อยแล้วหรือยัง” ศิริลักษณ์ คือนักปั้นดาราอันดับต้นๆ ของวงการบันเทิง เขามีดารานางแบบมากมาย ในสังกัด ถ้าเป็นดาราชื่อดังถึงซูเปอร์สตาร์เขาจะเป็นคนดูแลเอง ส่วนดาราที่ดังลดหลั่นลงไปก็มอบให้ผู้จัดการคนอื่นๆ ดูแล แต่หากเป็นดาราโนเนม ที่ยังต้องใช้เวลาไต่เต้าเขาก็จะให้เพียงหงส์เป็นคนดูแลจัดการทั้งหมด

เพียงหงส์...สาวห้าวที่มีบุคลิกและนิสัยแตกต่างจากพี่ชายใจสาว โดยสิ้นเชิง เธอมีตำแหน่งเป็นผู้ช่วยผู้จัดการดารา หรือตำแหน่งที่แท้จริงก็คือ เจเนอรัลเบ็นนั่นเอง เพราะเธอทำทุกอย่างสุดแท้แต่พี่ชายจะบัญชา

“เรียบร้อยแล้วค่ะพี่ปี นี่หงส์เพิ่งออกจากคอนโดฯ ของน้องบอย
ค่ะ” หญิงสาวรีบกลับขึ้นรถยนต์มือสองสภาพกลางเก่ากลางใหม่ นับว่า
พี่ชายของเธอยังปรานีอยู่บ้างที่ให้รถเธอไว้ไปไหนมาไหน เพราะงานหลักๆ
ของเธอก็คือการรับส่งเด็กในสังกัดของศิริลักษณ์ไปแคสติงงาน และไปส่ง
ตามอีเวนต์ต่างๆ นั่นเอง

“ดีมาก อย่ามัวชักช้ารีบกลับมาเร็วๆ ละ เด็กๆ ของฉันหิวจะแย่
แล้ว”

ศิริลักษณ์มีดาราน้ำใหม่ที่ต้องเรียนการแสดง พัฒนาบุคลิกภาพ
อีกมากมาย ซึ่งเด็กในสังกัดส่วนใหญ่จะอยู่บ้านของเขาเพื่ออำนวยความสะดวก
ดูแลนั่นเอง

“ค่ะพี่ปี หงส์จะรีบไปเดี๋ยวนี้” เพียงหงส์สตาร์ตรถแล้วขับกลับ
บ้านทันที ลืมเรื่องนกยักษ์ไปเสียสนิท...

“อ้าก!”

โจรโฉดกรีดร้องด้วยความหวาดกลัว เมื่อจู่ๆ ก็มีสัตว์ประหลาด
มาจับตัวเขาขึ้นไปบนท้องฟ้า สิ่งปฏิฐานในร่างกายทั้งหลายไหลออกมา
เประเปื่อนกางเกงอย่างพร้อมเพรียงกัน โจรโฉดคิดว่าตนเองคงไม่มีชีวิต
รอดและคงตกเป็นอาหารของนกยักษ์แน่ๆ จึงได้แต่ร้องไห้และวิงวอนต่อ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ขอให้ตนมีชีวิตรอด

“หลวงปู่ช่วยลูกข้างด้วย ถ้าลูกข้างรอดลูกข้างจะถวายหัวหมูให้
100 หัวเลยครับ”

“เจ้ารอ่านเป็นโจร ดังนั้นเจ้าจึงต้องรับโทษอย่างที่มนุษย์พึงได้รับ
หลวงปู่ที่ไหนก็มาช่วยเจ้าได้” เสียงเข้มก้องกังวานทำให้โจรถึงกับ
ตาลิตาเหลือก

“นกยักษ์พูดได้! เป็นไปไม่ได้! เป็นไปไม่ได้!” โจรกระຈຈถึงกับ
ร้องโวยวายคล้ายจะคลุ้มคลั่งอยู่ในที่

ครุฑมานไม่ได้สนพระทัย พระองค์ทรงบินฉวัดเฉวียนบนท้องฟ้า ปล่อยให้โจรร้องแหกปากกราวกับเสียงนั้นไม่สามารถทำให้พระองค์ ระคายพระกรรณ² ได้ ก่อนจะทรงบินขึ้นสูงแล้วทิ้งพระวรกายลงไปยัง เบื้องล่างอย่างรวดเร็ว

“ว้ากกก!”

โจรร้องแหกปาก น้ำลายฟูมปาก ตาเหลือกกลนแทบสิ้นสติ ก่อน ที่ร่างเขาจะร่วงตู่ลงบนพื้น ได้ยินเพียงเสียงก้องกังวานของนกยักษ์ ที่บินขึ้นไปบนท้องฟ้าก่อนจะหายลับไป

“จงอย่าริเป็นโจรอีก!”

“กลัวแล้ว! ผมจะไม่เป็นโจรอีกแล้วครับ เช็ดแล้วครับ อย่าทำอะไร ผมเลย ฮือๆ” โจรหลับหูหลับตายกมือขึ้นพนมท่วมหัว ตัวสั่นนั่งกราวกับ ผีเข้า

“คุณๆ เป็นอะไรมากหรือเปล่าครับ” นายตำรวจเดินเข้ามาถาม เมื่อจู่ๆ ชายท่าทางมอมแมม ตัวมีกลิ่นเหม็นชวนคลื่นเหียนก็มาปรากฏ ขึ้นที่หน้าสถานีตำรวจ แต่ไม่ยอมพูดจา เอาแต่นั่งตัวสั่นร้องให้พึมพาย

“คุณตำรวจครับ!” โจรปราดเข้าเกาะขาตำรวจอย่างรวดเร็ว “ช่วย ผมด้วยครับ ผมเป็นโจร จับผมติดคุกเลยครับตำรวจ ผมสำนึกผิดแล้วครับ ผมอยากติดคุก” ชายวัยกลางคนยื่นมือข้างหนึ่งให้ตำรวจกุมขัง ทว่า ตำรวจได้แต่ยืนอึ้งด้วยความงุนงง ทำงานเป็นตำรวจมากกว่า 20 ปี ไม่เคย เห็นใครที่เ็นมาร้องบอกว่าตัวเองเป็นโจร อีกทั้งยังขอติดคุกโดยสมัครใจ อีกด้วย

“เร็วสิครับคุณตำรวจ เร็วครับ รีบจับผม!” โจรเร่งเร้าพลางเหลียว มองไปบนท้องฟ้าด้วยท่าทางหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัด

“แขนคุณบาดเจ็บครับ ไปโรงพยาบาลก่อนมั้ยครับ” ตำรวจ

² พระกรรณ หมายถึง หู

รู้สึกเจ็บแทนเมื่อเห็นแขนข้างหนึ่งของชายวัยกลางคนห้อยร่องแรง

“ไม่! ผมจะเข้าคุก” จิตรส่ายหน้าทั้งน้ำตา นาที่นี้เขาอยากเข้าคุก
แทบขาดใจ

“เออ...จันเอาแบบนี้ คุณไปเข้าห้องน้ำล้างเนื้อล้างตัวก่อนดีกว่า
แล้วเราค่อยคุยกันดีมั้ย”

“ไม่! ผมจะเข้าคุก ผมเป็นโจรครับคุณตำรวจ ผมเคยจี้ผู้หญิง
แถวรัชดา เคยปล้นบ้านเศรษฐีแถววัชรพล เคยลากผู้หญิงไปข่มขืน
แถวลำลูกกา จับผมสิครับคุณตำรวจ ผมมันชั่ว ผมมันเลว ได้โปรดจับผม
เข้าคุก”

ตำรวจมองหน้าเพื่อนตำรวจด้วยกันที่ออกมายืนมุงดูผู้ต้องหา
ด้วยความงุนงง ก่อนจะช่วยกันลากชายท่าทางคลุ้มคลั่งไปอาบน้ำ ปล่อยให้
สงบสติอารมณ์ แล้วจึงสอบถามคำ

“นายกษัตริย์จับผมมาที่นี่ครับคุณตำรวจ...”

คำอธิบายของชายวัยกลางคนทำให้ตำรวจลงความเห็นว่าควร
ส่งชายคนนี้ไปที่โรงพยาบาลบ้า!

“ข้าทำให้เจ้ารอนานหรือไม่”

ครุฑมานทรงแปลงร่างกลับเป็นมนุษย์ สวมสูทสีดำมาดนักธุรกิจ
ดูภูมิฐาน ชุดนี้พระองค์เนรมิตขึ้นจากการอ่านนิตยสารของมนุษย์นั่นเอง
ทรงศึกษาจากนิตยสารสำหรับผู้ชาย ซึ่งคิดว่ามันเป็นนิตยสารที่เจริญ-
พระทัยและถูกจริตพระองค์ที่สุดแล้ว เพราะหน้าปกนิตยสารล้วนมี
หญิงงามมาโพสถ่ายั้วยวนน่าเอ็นดูยิ่งนัก

“ไม่นานเลยคะคุณ...”

“ข้าชื่อครุฑมาน เรียกข้าสั้นๆ ว่าครุฑก็ได้” ครุฑมานทรงแนะนำ
พระองค์ด้วยรอยแย้มพระโอษฐ์กระซกอีกเช่นเคย ทรงตั้งชื่อตนเองว่า
‘ครุฑ’ เพราะรู้ว่ามนุษย์ชอบมีชื่อเล่นสั้นๆ เอาไว้สำหรับเรียกขาน

“ซื้อเทและแปลกจั่งเลยคะ” พริตตีสาวแทบอ่อนระทวยกับรอยยิ้ม
แสนเสน่ห์ หัวใจเต้นไม่เป็นสำเมื่อกคิดว่าหากเธอยอมตกลงไปกับเขา เธอ
อาจได้นอนกอดชายรูปหล่อคนนี้นั่นจนถึงรุ่งสาง

พริตตีสาวยิ้มยั่ว ขณะเดินเข้าหาชายหนุ่ม วางมือลงบนแผงอกแล้ว
ลูบไล้ไปมาเบาๆ ก่อนจะใช้นิ้วเกี่ยวเนกไทแล้วรั้งให้ชายหนุ่มค้อมตัวลงมา
เพื่อที่เธอจะกระซิบพร่ำข้างหูเขา

“คุณครูทจะพาแนชี่ไปไหนหรือคะ”

“ข้าจะพาเจ้าไปยังวิมานของข้า”

“ไปวิมานของท่านก็ต้องขึ้นสวรรค์ใช่มั้ยคะคุณครูท เอ...วิมาน
ของครูทใช้วิมานฉิมพลีหรือเปล่าคะ” หญิงสาวหัวร่อต่อกระซิกอย่าง
มีจริตเพราะเข้าใจว่าชายหนุ่มรูปหล่อรวยอารมณ์ขันเล่นมุกกับเธอ

“นางมนุษย์อย่างเจ้ามีอาจไปยังวิมานฉิมพลีได้ แต่ข้าจักพาเจ้า
ไปยังวิมานบนโลกมนุษย์ของข้า”

ชั่วพริบตาเดียวรถลัมโบร์กินีหรูก็ปรากฏขึ้น โดยที่พริตตีสาวยังไม่ทัน
สังเกต ครุฑมานทรงตระกองก่อร่างบอบบางไปยังรถหรู ก่อนจะจับ
พาหนะของมนุษย์ไปยังคอนโดมิเนียมที่พระองค์พำนักอยู่

“คืนนี้ข้าจักทำให้เจ้าสุขสม”

“บ้า! คุณครูทนี่พูดอะไรก็ไม่รู้ แนชี่เขินนะคะ” หญิงสาวยิ้ม
เอียงอ่าย ยื่นมือไปทูปไหล่ชายหนุ่มเบาๆ ยิ่งเมื่อเห็นรถของเขา เธอก็ยิ่งตาโต
หล่อไม่พอ ยังรวยมากอีกด้วย คอยดูนะเธอจะต้องจับผู้ชายคนนี้ได้!

1

คนมีปีก

ติด ติด ติด...

ร่างบอบบางความมือออกไปหาดันเสียงที่ปลุกเธอจากการหลับไหล เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วกดปิดเสียงนาฬิกาปลุกบนหน้าจอแบบทัชสกรีน ก่อนจะลุกขึ้นนั่งบนเตียงอย่างเสียวไม่ได้ ทำไมถึงเช้าเร็วนักนะ เธอเพิ่งได้ล้มตัวลงนอนไปตอนเที่ยงคืนนี่เอง หกโมงเช้าก็ต้องรีบตื่นเพราะเช้านี้เธอต้องไปรับน้องบอย นายแบบหน้าใหม่ไปแคสตงานบทพระรองของค่ายละคร จากนั้นต้องกลับมารับน้องเพนนีไปถ่ายโฆษณาในช่วงบ่าย ตกเย็นต้องพาน้องมินนี่ไปร้องเพลงที่ผับหรู

เพียงหงส์ถอนใจเฮือก เธอแทบไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง อันที่จริงที่ป็น่าจะจ้างผู้ช่วยเพิ่มอีกสักสองคน ไม่ใช่มีงานอะไรก็โยนให้เธอทั้งหมดแบบนี้ หญิงสาวลุกขึ้นแล้วคว้าผ้าเช็ดตัวเดินเข้าไปอาบน้ำอย่างรวดเร็ว อีกสิบนาทีต่อมาเธอก็ออกมายืนอยู่กลางบ้านในชุดที่ทุกคนคุ้นเคย นั่นก็คือเสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีนส์สีดำที่ทำท่าจะเปื้อนอยู่ไม่ต่างจากผ้าชีวัวร์ และรองเท้าผ้าใบสีเทาคู่ใจที่พาสองเท้าของเธอเดินไปไหนต่อไหนได้อย่างไม่เห็น็ดเหนื่อย เธอรวบผมยาวถึงกลางหลังมัดเป็นหางม้า ก่อนจะสวมหมวกเก็บสีน้ำเงินเข้ม

หญิงสาวคว้าจักรยานปั่นออกไปหน้าปากซอย เพื่อซื้อปาฟองโก

น้ำเต้าหู้ ไข่ไก่ ข้าวเหนียวหมูปิ้ง มาวางไว้ในครัว เมื่อเด็กๆ นางแบบนายแบบ ตื่นขึ้นมาจะได้มีอาหารรับประทาน การที่หญิงสาวได้ปั่นจักรยานออกไป หน้าปากซอยมีข้อดีอยู่อย่าง คือทำให้เธอมีโอกาสตักบาตรทุกเช้า พระท่าน จะเดินบิณฑบาตผ่านหน้าปากซอยแต่ไม่ได้เข้ามาในหมู่บ้านที่เธออยู่ เพราะเป็นหมู่บ้านราคาแพงที่ไม่อนุญาตให้ใครเข้าออกได้ง่ายๆ

บ้านหลังใหญ่ราคาหลักสิบล้านเป็นของศิริลักษณ์พี่ชายของเธอ ที่ปลูกบ้านดาราแบบในสังกัดจนมีชื่อเสียง จึงย้ายจากบ้านทาว์นเฮาส์ ย่านชานเมืองเข้ามาซื้อบ้านหรูกลางใจเมืองเพื่อสะดวกแก่การเดินทาง ของเด็กๆ ในสังกัด โดยศิริลักษณ์ซื้อบ้านสองหลังแล้วทุบกกำแพงออก เพื่อเชื่อมบ้านสองหลังไว้ด้วยกัน

หลังหนึ่งไว้พักอาศัยเองภายในครอบครัว ส่วนอีกหลังหนึ่งเอาไว้ ให้ดาราน้ำใหม่มาพักอาศัย เพื่อเรียนการแสดง แคลสดังาน เตรียมพร้อม เพื่อเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงคนต่อไปของวงการบันเทิง

“อ้าว! หงส์ตื่นแต่เช้าเชียว มึนงานเธอลูก” หญิงสูงวัยกำลังรดน้ำ ต้นไม้อยู่ หันมาเอ่ยทักบุตรสาวที่แทบไม่ค่อยได้พบหน้า เพราะเพียงหงส์ แทบไม่เคยอยู่ติดบ้านเลยสักวัน

“ค่ะแม่ เช้านี้หงส์ต้องพาบอยไปแคลสดังานค่ะ” หญิงสาวดูนาฬิกา ข้อมือ เห็นว่ายังพอมีเวลาอยู่บ้าง จึงเดินเข้าไปโอบเอวมารดาไว้

“คิดถึงแม่จัง ไม่ได้กอดตั้งหลายวันแล้ว” เธอพูดพลางยื่นหน้า เข้าไปหอมแก้มมารดาฟอดใหญ่ เพียงหงส์หน้าตาผิวดำแดงไปจากทุกคน ในครอบครัวอย่างเห็นได้ชัด จนมีชาวบ้านซุบซิบนินทากันว่าเพียงหงส์ ไซ้ลูกของบิดามารดาแน่หรือ ในเมื่อครอบครัวของเธอนั้นมีสีผิวเข้ม ตัวเล็ก สูงไม่เกิน 160 เซนติเมตร ทว่าเพียงหงส์กลับสูงถึง 170 เซนติเมตร ผิวขาวราวกับหยวกกล้วย ผมและดวงตาเป็นสีน้ำตาลเข้มโดยกำเนิด

“ก็เอาแต่ทำงาน พักบ้างก็ได้นะลูก พี่เขาใช้งานหนูหนักไป หรือเปล่า” สุนัขยืนมือไปจับแก้มบุตรสาว แล้วมองร่างผอมบอบบาง

ด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เลยคะแม่ หงส์ชอบทำงาน”

หญิงสาวพูดเพื่อความสบายใจของมารดา ด้วยไม่อยากจะให้ท่านรู้เรื่องที่พี่ชายใช้งานเธอหนัก และมักพูดจิกกัดทุกครั้งราวกับจงเกลียดจงชังเธอนักหนา อีกอย่างพี่ชายไม่เคยแนะนำใครต่อใครว่าเธอคือน้องสาว เขามักบอกกับใครๆ ว่าเธอคือผู้ช่วย เป็นเพียงลูกจ้างของเขาเท่านั้น มีเพียงผู้จัดการดาราที่ทำงานให้พี่ชายและเด็กในสังกัดที่มากินนอนในบ้านรู้ว่าเธอมีศักดิ์เป็นน้องสาวของผู้จัดการปี ศิริลักษณ์

“ทำงานก็ดี แต่ก็ต้องพักบ้าง ป่วยไข้มันไม่คุ้มนะลูก” หญิงสูงวัยหยิกแก้มบุตรสาวด้วยความเอ็นดู เพราะเป็นลูกสาวคนเล็ก สามีของเธอจึงทั้งรักและตามใจมาโดยตลอด แต่น่าเสียดายที่สามีของเธออายุสั้น จึงไม่ได้เห็นว่าเมื่อเพียงหงส์โตเป็นสาวนั้น ทั้งสวยและน่ารักมากเพียงไร

“คะแม่ หงส์แข็งแรง อึด ถึกออกจะตายไป แม่ไม่ต้องห่วงนะคะ” หญิงสาวยกแขนขึ้นแล้วทำท่าเบ่งกล้ามเนื้ออวดมารดา ยังผลให้สุนีย์หยิกท้องบุตรสาวด้วยหมั่นไส้ในความทะลึ่ง

“นี่แน่ะ เรายี่แทบไม่มีความอ่อนหวานเอาซะเลยนะ”

“ให้พี่ไปอ่อนหวานไปคนเดียวก็พอแล้วคะ หงส์จะเป็นลูกชายให้แม่เอง” เพียงหงส์หัวเราะร่วนเมื่อทำให้มารดานิ่วหน้าจนแทบหุบไม้กวาดทางมะพร้าวมาไล่ตีเธอ

“เดี๋ยวเถอะลูกคนนี้ ไม่ต้องมาสลับเพศกันให้แม่ปวดหัวเลยนะ” สุนีย์หัวเราะไม่ออก เมื่อบุตรชายที่หมั่นมั่นปั้นมืออยากให้เป็นทหารแต่กลับไปเป็นผู้จัดการดารา มีหน้าซ้ำยังกลายเป็นสาวได้หน้าตาเฉย ส่วนลูกสาวที่หน้าตาสะสวยกลับมีนิสัยหัวร่ากับทอมบอย

“แล้วเมื่อไหร่หงส์จะมีแฟน แต่งงาน มีหลานให้แม่ชื่นใจสักที แม่แก่ลงทุกวัน อยากเลี้ยงหลานจะแย่แล้ว” สุนีย์หันมามองบุตรสาวอย่างจริงจัง เป็นการถามที่ไม่ใช่แค่ถามเล่นๆ อย่างเช่นทุกครั้ง

“อะไรกันคะแม่ หงส์เพิ่งอายุ 28 ปีเอง สมัยนี้ใครเขาแต่งงานเร็วกันคะ ภู่นั่นะ อายุ 35 ค่อยคิดก็ยังไม่สาย ว่าแต่วันนี้แม่ไม่ไปวัดหรอกคะ” เพียงหงส์แกล้งหัวเราะกลบเกลื่อน พยายามชวนคุยเรื่องอื่นแต่ไม่เป็นผล

“ที่หนูไม่มีแฟน เพราะหนูเป็นทอมไซ้มี๊หงส์ หนูรักผู้หญิงด้วยกันไซ้มี๊” ในที่สุดสุนียก็เอ่ยถามสิ่งที่ค้างคาใจมาโดยตลอด เพียงหงส์ได้ยินเช่นนั้นก็นหัวเราะออกมาจริงๆ

“แม่ไปฟังใครมาคะนี่”

“อย่ามากลบเกลื่อน แม่รู้ว่าหงส์คบอยู่กับนางแบบที่ชื่อลูกแก้ว” หญิงสูงวัยได้จับustrาวอย่างไม่วอมปล่อย เธอหมดหวังกับลูกชายคนโตไปแล้ว ดังนั้นเธอจะไม่ยอมหมดหวังกับลูกสาวเด็ดขาด นามสกุลของสามีจะมาถึงที่สุดโดยไม่มีลูกหลานสืบสกุลเพราะลูกชายลูกสาวสลับเพศกัน อย่างนี้นะหรือ ถ้าเธอตายจะไปเจอบรรพบุรุษได้อย่างไร

“ลูกแก้วเป็นเด็กในสังกัดของพีบี นะคะแม่ หงส์จะไปทำอย่างนั้นได้ยังไง อีกอย่างหงส์เป็นผู้หญิงแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์คะ ไม่มีทางเป็นทอมแน่นอน”

“แต่แม่เห็นว่าหงส์กอดกับลูกแก้ว กอดกันในส่วนหลังบ้าน อย่าคิดว่าแม่ไม่เห็นนะ”

“โอเคคะแม่ หงส์จะบอกความจริงว่า...” เพียงหงส์เดินไปแล้วมองหน้ามารดาที่รอคอยคำตอบด้วยสีหน้าลุ้นระทึก เห็นแล้วก็อยากแกล้งมารดาต่ออีกสักหน่อย แต่ก็กลัวว่านรกจะกินกบาลเข้าเสียก่อน “หงส์ไม่ได้คบกับน้องลูกแก้วคะ แต่น้องลูกแก้วเป็นเลสเบี้ยนจริงๆ ค่ะ เขาชอบหนูและพยายามตามตื้อหนูอยู่ ซึ่งหนูไม่รู้ว่าจะใจอ่อนดีหรือเปล่า แม่ว่าหนูควรจะใจอ่อนดีมี๊คะ”

“นี่แน่ะ!” ผู้เป็นมารดาหยิกเข้าที่แขนเต็มแรง

“อ๊ย! หงส์เจ็บนะคะแม่” หญิงสาวนินหัวร่อโอดโอยเมื่อถูกหยิกแล้วบิดอย่างไม่ปราณี

“ก็ใครใช้ให้พูดเล่นล่ะ เรื่องนี้แม่ไม่ทำได้หรอกนะ”

“โหย...แม่อย่าโกรธเลยนะคะ โกรธแล้วตีนกาขึ้นหน้าไม่รู้ด้วยนะ”

“เรานี้ยังงั้นนะ ทะเล้นไม่สมกับเป็นสาวเป็นแล้ว” สุณีย์ส่ายหน้า แล้วถอนใจอย่างปลงตก แต่แสรังทำหน้าที่ขมิได้ไม่นานเมื่อบุตรสาว ออดอ้อนขอเช่าจะจนเธอยอมยืมจนได้

“เพราะพงศธรใช้มัยถึงทำให้ลูกเปลี่ยนใจไปชอบผู้หญิงแบบนี้” ยังไม่วายถามหาเหตุผลที่ทำให้บุตรสาวไม่ยอมคบหาใครอีกจนได้ “ผ่านมา 7 ปีแล้วนะลูก ยังไม่ลืมอีกหรือ ผู้ชายนะไม่ได้ชั่วเหมือนกันทุกคนหรอกนะ”

“เขาไม่สำคัญพอจะกำหนดชีวิตของหงส์ได้หรอกค่ะแม่ ที่หงส์ ยังไม่มีแฟนเพราะยังไม่เจอคนที่ถูกใจต่างหาก” หญิงสาวผินยิ้มราวกับ ไม่คิดอะไร

ความจริงแล้วผู้ชายคนนั้นยังมีอิทธิพลเหนือเธออย่างไม่น่าให้อภัย และเพราะซึ้งรักอกหักจากเขาเธอจึงลากดาราสาวในสังกัดปีที่กำลัง ะหองระแหงกับคนรักไปดื่มที่ผับ หมายถึงดื่มให้ลืมทุกสิ่ง แต่ดาราสาว เจ้ากรรมเกิดมาแล้วซ่า คว่าคเธอแล้วจูบเธอต่อหน้าผู้คนมากมาย หน้าตาเฉย แน่نونว่ารูปนั้นโชว์หราในหน้าหนังสือพิมพ์บันเทิง แม้จะรอบ เล็กๆ ไม่น่าสนใจ แต่ดูเหมือนว่ามารดาจะคาใจพานคิดว่าเธอออกหัก จนเกลียดผู้ชายหันไปคบเพศเดียวกันเสียแล้ว

“แล้วแบบไหนถึงจะถูกใจล่ะ”

“สเปกของหงส์คงเป็นผู้ชายที่บินได้เหมือนนกมั้งคะแม่” หญิงสาว หัวเราะ่วนเมื่อเห็นมารดาซึ่งตาใส ก่อนที่ทันจะบ่นยืดยาวเธอก็ปราด เข้าไปกอดร่างเจ้าเนื้อของมารดาไว้อย่างรวดเร็ว

“เดี๋ยวเถอะ! ทำไม่ถึงได้ทะเล้นแบบนี้ละ”

“ข้าๆ นะคะแม่ ผู้ชายบินได้ของหงส์อาจเป็นนักบินก็ได้นี่คะ ในอนาคตหงส์อาจได้สามีเป็นนักบินอวกาศ นักกระโดดร่ม หรือไม่ก็มี

แฟนเป็นซูเปอร์แมน เท่าจะตาย...” เพียงหงส์ทำท่าครุ่นคิดจริงจัง

“พอเลยๆ ชักจะไปกันใหญ่แล้ว” หญิงสูงวัยหยิกแก้มทั้งสองข้างของเพียงหงส์

“โอ๊ย! เจ็บนะคะ” เธอโอดครวญไปอย่างนั้นเอง ก่อนจะวางศีรษะลงบนไหล่มารดาด้วยท่าทางอดอ้อนราวกับตัวเองเป็นเด็กหญิงอายุน้อยเสียอย่างนั้น

“ลูกคนนี่...” สุนียอดไม่ได้ที่จะยกมือขึ้นยืมนบุตรสาวด้วยความรัก “ก่อนไปทำงานช่วยเปลี่ยนหลอดไฟให้แม่หน่อย สงสัยหลอดไฟจะขาด” หญิงสูงวัยเอ่ยขึ้นเมื่อนึกขึ้นได้ว่าไฟในห้องนอนเธอเปิดไม่ติดตั้งแต่เมื่อคืน

“ได้เลยครับผม!”

หญิงสาวยกมือทำวันทยหัตถ์ก่อนจะวิ่งเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว สุนีย่อมองตามหลังบุตรสาวแล้วหัวเราะด้วยความขบขัน ดูเอาเถอะโลกเราแปลกเข้าไปทุกวัน คลอดบุตรชายแต่โตมากลับกลายเป็นสาว มีบุตรสาวแต่กลับหัวตั้งชายอกสามศอก หากเครื่องใช้ไฟฟ้าหรือของใช้ในบ้านชำรุดละก็ขอให้บอกบุตรสาวคนเล็ก เพียงหงส์จัดการได้ทุกอย่าง แต่ถ้าเสียขาด กระดุมหลุดต้องบอกบุตรชายคนโต รายนั้นทำงานฝีมือเนียบและประณีตจนผู้หญิงแท้ๆ ยังอาย

สุนีย่อหน้า เริ่มปลงแล้วว่าหากวันดีคืนดี ลูกสาวคนเล็กจะออกมาประกาศว่าเป็นหญิงรักหญิง เธอก็จะต้องยอมรับโดยไม่รู้ว่าจะได้แย่งอย่างไร ในเมื่อสิ่งนั้นมันคือความสุขที่ลูกๆ ของเธอเป็นคนเลือกด้วยตัวเอง กระนั้นเสียงในหัวใจก็ยังค้าน สุนีย่อยากให้ลูกของเธอสักคนแต่งงานมีครอบครัว ซึ่งดูแล้วเพียงหงส์น่าจะกลับตัวกลับใจง่ายกว่าศิริลักษณ์ เพราะรายนั้นดูเหมือนจะไปไกลจนกู้ไม่กลับ...

“อ้าว ยังไม่ไปอีกหระยะไ้หงส์ นี้นักโม่งก็ยามแล้ว”

ศิริลักษณ์เดินกรุยกรายลงมาจากบันไดชั้นสองพร้อมกับชุดคลุมนอนผ้าสีทูลี่ชมพูชอกกิงพิงก์ บริเวณคอชุดคลุมมีชนเฟอร์สีชมพูเข้าชุดติดพู่พอง ผู้จัดการปิ่นนี้มีรูปร่างค่อนข้างอวบอ้วน ตัวเตี้ย สูงราวๆ 155 เซนติเมตร ผิวเข้มตามแบบฉบับคนใต้ แม้ผิวเข้มแต่ศิริลักษณ์ก็ชื่นชอบสีชมพูเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอะไรที่เกี่ยวกับคิตตี้เจ้าแมวญี่ปุ่นหน้าตาน่ารัก ซึ่งเจ้าตัวมองว่ามันอ่อนหวานเหมาะกับเขาเป็นที่สุด

“หงส์ขึ้นไปเปลี่ยนหลอดไฟให้แม่มาคะพี่ กำลังจะรีบไปเดี๋ยวนี้อแล้วคะ” หญิงสาวผูกเชือกรองเท้าผ้าใบเสร็จก็ขึ้นขึ้น ซึ่งนั่นทำให้ศิริลักษณ์ต้องแหงนหน้าคุยกับน้องสาวที่สูงกว่า

“แกนี่มีชื่ออ่างตลอดเลยนะไ้หงส์” ผู้เป็นพี่ชายมักเรียกน้องสาวว่า ‘ไ้’ ราวกับน้องสาวเป็นผู้ชาย นั่นก็เพราะตั้งแต่เรียนจบเพียงหงส์ไม่เคยยอมนั่งกระโปรงเลยสักครั้ง เมื่อมาออกหักรักชุดหนีไปจูบปากกับผู้หญิงด้วยกันจนเป็นข่าว เขาก็ยิ่งมั่นใจว่าน้องสาวคงเปลี่ยนใจหันไปเป็นทอมอย่างไม่ต้องสงสัย

“หงส์ทำงานหนักขนาดนี้พี่ยังไม่พอใจอีกหระคะ นีหงส์ตื่นมาตั้งแต่เช้าทำทุกอย่างจนเรียบร้อยก่อนจะออกจากบ้าน อีกอย่างหงส์นับบอยไ้ 9 โม่ ยังไงก็ทนคะ” เพียงหงส์เถียง เธอยอมทำงานหนักตามที่พี่ชายต้องการก็จริง แต่เธอไม่ใช่คนยอมคนถึงขนาดไม่เถียง หากเห็นว่อะไรถูกผิดเธอก็ไม่คิดเกรงใจที่จะโต้แย้ง

ศิริลักษณ์เถียงไม่ออก จึงเบ้าปากแล้วส่ายหน้าก่อนจะเดินกริดกรายไปนั่งบนโซฟาหลุยส์ที่เ้าแสนภูมิไ้นักหนา เพราะโซฟาตัวนี้เ้าสั่งนำเข้ามาจากฝรั่งเศส ดังนั้นมันไ้ได้เลยว่าในเมืองไทยจะมีโซฟาชุดนี้ที่บ้านของปี่ศิริลักษณ์เท่านั้น

“หงส์ไปแล้วนะคะ เดี๋ยวจะสาย” หญิงสาวกระซิบกระป๋าสะพายข้างแล้วขยับหมวกเก็บให้เข้าที่

“รีบไปเถอะยะ” ศิริลักษณ์สะบัดเสียง ก่อนจะเหวี่ยงหน้าไปทางอื่น เพียงหงส์เดินออกมาด้วยความเคยชิน พี่ชายเธอเป็นแบบนี้เสมอ ถ้าเถียงไม่ได้ก็จะสะบัดหน้าอง แต่เธอไม่จ้อหรอกนะ เพราะไม่มีเวลาร่างพอ ในเมื่อพี่ชายโยนงานให้เธอจนแทบไม่มีเวลาส่วนตัวเช่นนี้

“พี่หงส์ขา...”

เสียงหวานลากยาวมาจากด้านหลังทำให้เพียงหงส์ถึงกับชะงัก เธอจำเสียงนี้ได้ดี ไม่ใช่ใครที่ไหน น้องลูกแก้วนางแบบหน้าใหม่นั้นเอง ลูกแก้วเป็นสาวเซียงรายตัวเล็กหน้าตาน่ารัก ตอนนี้นอกจากงานโฆษณาแล้ว ลูกแก้วยังได้เล่นซิตคอมอีกด้วย

“ว้ายังไงลูกแก้ว ทำไมวันนี้ตื่นเช้าจัง” เพียงหงส์หันไปถามคนที่อายุน้อยกว่า ลูกแก้วเพิ่งอายุ 19 ปีเท่านั้น พี่ปีจัดการให้ลูกแก้วเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชนย่านชานเมือง เพื่อลูกแก้วจะได้ทำงานอย่างเต็มที่

“ก็ลูกแก้วอยากเจอพี่หงส์นะสิคะ” หญิงสาวเดินเข้ามาอกอดแขนเพียงหงส์ แบนหน้าลงบนไหล่อีกฝ่ายแล้วคลอเคลียอดอ่อนราวกับลูกแมว

“ก็เจอแล้วนี่คะ แต่เดี๋ยวก็ต้องไปทำงานแล้ว” แม้เพียงหงส์จะรู้ว่าลูกแก้วคิดอย่างไร แต่เธอก็ไม่เคยให้ความหวัง นั่นเพราะเธอไม่ได้ชอบผู้หญิงด้วยกัน หญิงสาวชอบผู้ชายแม้ว่าจะไม่มีใครทำให้เธอรักขนาดยอมคบเป็นแฟนด้วยเลยสักคนก็ตาม

นั่นเพราะเธอเคยถูกผู้ชายหลอกมาก่อน ซึ่งผู้ชายคนนั้นก็คือพงศธรนั่นเอง เขาทำท่ามาจีบเธอ แต่แท้จริงแล้วใช้เธอเป็นสะพานเพราะต้องการรู้จักพี่ปี เพื่อไต่เต้าไปเป็นดารา เมื่อมีชื่อเสียงโด่งดังก็ทอดทิ้งเธออย่างไร้เยื่อใย เพียงหงส์จึงทำตัวเป็นทอมบอยปิดกั้นผู้ชายเหล่านั้นไม่ให้เข้าใกล้อีกเลย

“ให้ลูกแก้วไปด้วยได้มั๊ยคะ วันนี้ลูกแก้วไม่มีงานไม่มีเรียน ลูกแก้วสัญญาว่าจะไม่ดื้อไม่ชน นะคะๆ พี่หงส์ขา” ลูกแก้วอดอ่อนพร้อม

ทำตาเป็นประกาย หากเป็นผู้ชายโดนผู้หญิงอ้อนแบบนี้คงยอมไปแล้ว แต่เพียงหงส์ไม่ใช่ ดังนั้นเธอจึงส่ายหน้าซ้ำๆ

“ไม่ได้ วันนี้พี่ต้องไปทำงานหลายที่ ลูกแก้วอยู่บ้านอ่านหนังสือ เอะ โกลัสบอกแล้วไม่ใช่หรอ”

“พี่หงส์รู้ด้วยหรอคะว่าลูกแก้วโกลัสบอกแล้ว ดีใจจังเลย นี่แสดงว่า พี่หงส์ก็สนใจลูกแก้วเหมือนกัน แต่เงินเลยไม่กล้าแสดงออกใช่ไหมคะ พี่หงส์น่ารักที่สุดในโลกเลย” ลูกแก้วดีใจจนหน้าบาน ก่อนจะเขย่งตัวขึ้นหอมแก้มเพียงหงส์ฟอดใหญ่

“รางวัลจากลูกแก้วคะพี่หงส์ แก้วสัญญาว่าจะตั้งใจอ่านหนังสือ พี่หงส์รีบทำงานรีบกลับบ้านนะคะ หงส์จะรอ” หญิงสาวโบกมือพลางส่งจูบ ขยิบตาด้วยท่าทางน่ารัก เพียงหงส์เดินมาขึ้นรถอย่างงงๆ ก่อนจะหัวเราะท่าทางของลูกแก้วด้วยความขบขัน

สุนัขยืมมองบุตรสาวคนเล็กกับนางแบบในสังกัดแล้วก็ถอนใจเฮือก เธออาจหมดหวังจริงๆ แล้วก็เป็นได้...

ร่างบางพลิกกายไปมาบนเตียงนอน เมื่อคืนเธอสุขสมอย่าง ที่ชายหนุ่มบอกไว้ หญิงสาวยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ก่อนจะวาดแขนไปข้างกาย หมายถึงจะกอดเรือนร่างเปลือยเปล่ากำยำที่ทำให้เธอถึงกับหมดเรี่ยวแรงนอนหลับสนิทแทบไม่รู้สีกตัวจนกระทั่งรุ่งเช้า พรตดีสาวถึงกับนัวหน้าเมื่อข้างกายเธอนั้นว่างเปล่า หญิงสาวลืมหูลืมตาไปรอบๆ แต่กลับไม่พบครุฑมาน

“เขาไปไหนนะ” จังหวะที่หญิงสาวสะบัดผ้าห่มหมายจะลุกจากเตียงกว้าง ก็มีชนนกันใหญ่ปลิวตกจากผ้าห่ม เธอไม่ได้สนใจแต่รีบลุกขึ้นแต่งตัวก่อนจะเดินหาชายหนุ่มจนทั่วห้องเพนต์เฮาส์ราคาแพงบนชั้นที่ยี่สิบห้าของคอนโดมิเนียมหรูใจกลางเมือง

เมื่อแน่ใจว่าครุฑมานไม่อยู่ หญิงสาวจึงเปิดกระเป๋าเพื่อหยิบ

นามบัตรและเบอร์โทรศัพท์ของเธอวางไว้ให้เขา แต่แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อพบซองสีน้ำตาลหนาปึกอยู่ในกระเป๋าสะพายของเธอ หญิงสาวไม่รอช้ารีบหยิบซองมาเปิดดูทันที แล้วก็ต้องตาค้างเมื่อเห็นแบงก์พันปึกใหญ่อยู่ในซอง เงินนั้นน่าจะราวๆ หนึ่งในแสนบาทเลยทีเดียว เมื่อเธอพลิกของอีกด้านมีตัวหนังสือเขียนไว้ว่า

ข้าให้เจ้า

ครุฑมาน

หญิงสาวกอดเงินก้อนใหญ่ไว้แน่น ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ก่อนจะทิ้งหอมทั้งจุบเงินปึกนั้น แล้วเดินออกจากห้องเพนต์เฮาส์ไปแต่โดยดี

ด้านนอกของระเบียบ ครุฑมานประทับอยู่ที่ราวระเบียงด้วยท่าทางสำราญพระทัย แยมพระโสมฐ์เล็กน้อย มนุษย์ผู้ชายคนหนึ่งเคยสอนพระองค์ไว้ว่า มนุษย์ผู้หญิงชอบเงินและอภิมณีเลิศค่า หากพระองค์ให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งแก่นาง นางจะพอใจเป็นอันมาก นับจากนั้นครุฑมานก็ทรงเฝ้าเงินขึ้นเพื่อเอาใจสาว ๆ มาโดยตลอด

ต้องขอบคุณมนุษย์ผู้ชายคนนั้น ที่สอนเคล็ดลับนี้ให้แก่พระองค์

ทรงคลายความสนพระทัยจากปริศนีสาวและแบพระหัตถ์ออกเพื่อเรียกหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าวันนี้มาอ่าน หนังสือพิมพ์ที่สอดไว้หน้าประตูลอยหวิวมาวางอยู่บนพระหัตถ์ครุฑหนุ่ม ทรงกางหนังสือพิมพ์ออกอ่าน ก่อนจะไล่สายพระเนตรไปยังตัวอักษรเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว ไม่ใช่เรื่องยากเลยที่จะเรียนรู้การอ่านเขียนภาษาไทย แต่ที่ยากก็คือพระองค์ยังคงชอบใช้ภาษาพูดโบราณและไม่มีที่ท่าว่าจะยอมใช้ภาษาที่ทันสมัยขึ้นแต่อย่างใด

บางครั้งก็ทรงมีมุมนิดแฉ่งและยึดติดราวกับคนหัวเก่าอยู่ไม่น้อยเลย

ทว่าลมแรงกลับพัดหนังสือพิมพ์ปลิวหลุดจากพระหัตถ์ จึงทรงกระโดดลงจากระเบียงเพื่อคว้าหนังสือพิมพ์เอาไว้ ก่อนจะกางปีกออกแล้วบินกลับมาประทับที่ระเบียงเพื่ออ่านหนังสือพิมพ์ต่อราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เพียงหงส์ขี้ตาอย่างไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ตนเห็น เธอขับรถ มารับบอยที่คอนโดมิเนียมซึ่งตั้งอยู่ในย่านนี้ การกลับมาครั้งนี้อีกครั้งทำให้เธอคิดถึงนกยักษ์ ผู้ชายที่จู่ๆ ก็แปลงร่างเป็นนกแล้วเหาะขึ้นไปบนฟ้าอย่างน่าอัศจรรย์ใจ เธอจึงจอดรถก่อนจะออกเดินแล้วแหงนหน้ามองท้องฟ้า หญิงสาวใช้กล้องส่องทางไกลที่มักพกติดตัวเอาไว้เสมอ เพราะเป็นคนที่ชื่นชอบนกและสัตว์ปีกแทบทุกชนิด เมื่อมีโอกาสก็จะนำกล้องออกมาส่องดูนกอยู่เสมอ เธอส่องไปเรื่อยๆ ไม่คิดว่าจะเจอนกยักษ์ตัวนั้น ด้วยคิดว่าวันนั้นตนเองคงทำงานเหนื่อยจนตาฝาด แม้ว่าเธอจะมีรูปถ่ายเป็นหลักฐานว่าไม่ได้ตาฝาดก็ตาม แต่มันเป็นเรื่องที่ทำให้เชื่อได้ยากเหลือเกิน

แต่แล้วสิ่งที่เพียงหงส์เห็นจากกล้องส่องทางไกลก็ทำให้เธอถึงกับร้องเสียงหลง แทบปล่อยกล้องหลุดจากมือ เมื่อจู่ๆ ผู้ชายคนหนึ่งกระโดดลงจากระเบียง หัวใจเจ้ากรรมหล่นวูบ โดดลงมาจากตึกสูงขนาดนั้น ร้อยทั้งร้อยตายชั่ววูบ แต่แล้วสิ่งที่เธอไม่คาดคิดก็คือ ผู้ชายคนนั้นกางปีกออกก่อนจะบินกลับไปนั่งบนระเบียงตามเดิม

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!”

หญิงสาวขี้ตาก่อนจะส่องกล้องส่องทางไกลไปที่ชายคนนั้นอีกครั้ง กล้องเธอไม่ได้มีประสิทธิภาพพอจะส่องขึ้นไปบนตึกสูงขนาดนั้น เธอจึงเห็นเพียงว่าเขาเป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ แต่หน้าตาอย่างไรนั้นกลับมองไม่ชัด

“งานนี้ต้องพิสูจน์หน่อยแล้ว”

หญิงสาวรีบขึ้นรถแล้วขับไปยังคอนโดมิเนียมแห่งนั้นทันที จากที่คำนวณด้วยสายตา ชั้นที่ผู้ชายคนนั้นอยู่น่าจะเป็นชั้นที่ 23 หรือไม่เกิน 24 แน่ๆ เพียงหงส์จอดรถที่หน้าคอนโดมิเนียมก่อนจะก้าวเข้าไปอย่างรวดเร็ว

“เดี๋ยวครับคุณ คุณติดต่อห้องไหนไว้หรือครับ” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเอ่ยถามแล้วยืนขวางเพื่อไม่ให้หญิงสาวก้าวเข้าไป เพราะกฎระเบียบของที่นี่ค่อนข้างเคร่งครัด หากคนแปลกหน้าจะเข้าไปในคอนโดมิเนียมต้องได้รับการยืนยันจากผู้พักอาศัยโดยการโทรศัพท์ลงมายืนยัน หรือไม่ถึงก็ลงมารับด้วยตนเอง ไม่เช่นนั้นก็ไม่อาจปล่อยให้คนแปลกหน้าเข้าไปภายในคอนโดมิเนียมได้

“เอ่อ...คือ” เพียงหงส์อึกอัก จนปัญญาที่จะหาทางเข้าไปในคอนโดมิเนียม ทว่าจังหวะนั้นกลับมีชายหนุ่มรูปร่างสูงร่ากับนายแบบเมืองนอก สวมสูทสากลราคาแพง ผสมคำหยักศกหวีเรียบ ใบหน้าหล่อเหลา ถูกปกปิดไว้ด้วยแว่นดำ กระนั้นก็เป็นผู้ชายที่น่ามองและมีเสน่ห์อย่างที่เพียงหงส์ไม่เคยเห็นมาก่อน

เธอมองชายคนนั้นเดินผ่านหน้าไป เขาก้าวขึ้นรถลัมโบร์กินีแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว แม้เธอจะทำงานใกล้ชิดดารามากมาย แม้แต่ซูเปอร์สตาร์ที่ดังที่สุดในเมืองไทยตอนนี้ก็ยังหล่อไม่ได้แม้เพียงเลี้ยวเดียวของชายคนเมื่อสักครู่

“หล่อมาก ให้ตายเถอะ...” หญิงสาวถึงกับตรงออกมาร่าวกับโดนมนตร์สะกดเข้าอย่างจัง

“คุณครับ ตกลงคุณมาพบห้องไหนครับ ผมจะได้โทร. ขึ้นไปติดต่อให้” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเห็นหญิงสาวมาแต่เอาแต่ยืงอึ้งจึงท้วงขึ้นอย่างไม่ไว้ใจท่าทางแปลกๆ ของเธอนัก

“คุณคะ ผู้ชายคนเมื่อครู่ชื่ออะไรคะ” เธอหันไปถามเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ลืมจุดประสงค์ที่ต้องการมาสืบหาคนมีปิกเลี่ยสนิท

หากเธอทาบตามผู้ชายคนเมื่อครูไปเป็นดาราหรือเป็นนายแบบขึ้นปกได้
ล่ะก็ พี่ก็ต้องกรี๊ดสลบแน่ๆ

“ผมไม่สามารถเปิดเผยชื่อผู้พักอาศัยได้ครับ” เจ้าหน้าที่รักษา
ความปลอดภัยมองหญิงสาวมาดคล้ายทอมบอยตรงหน้าอย่างประเมิน
ปกติแล้วผู้หญิงที่จะมาหาคุณครูตมามีแต่คนสวยหยาดฟ้า แต่งตัว
เปรี้ยวเซ็ดฟันทุกคน แต่ผู้หญิงตรงหน้าแม้จะสวยมากก็จริง แต่การ
แต่งตัวและท่าทางการพูดจาไม่น่าจะใช่สเปกของคุณครูตมา

“ว่าแต่คุณมาพบใครหรือครับ”

“เออ...” เพียงหงส์อีกอักเมื่อถูกมองอย่างสงสัย แต่แล้วเสียง
โทรศัพท์ก็ช่วยเธอเอาไว้ได้ทันท่วงที หญิงสาวรีบหยิบโทรศัพท์มากดรับ
ก่อนจะค้อมตัวน้อยๆ เชิงขอโทษเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

“อ้าว! บอยแต่งตัวเสร็จแล้วหรือ ได้ๆ เดี่ยวฉันจะรีบไปรับเดี๋ยวนี้
ลงมารอหน้าคอนโดฯ เลยแล้วกันนะ” หญิงสาวกดวางสาย รีบขึ้นรถ
บูโรทั้งของตนเองแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว เมื่อขับไปไกลได้สักพักหนึ่ง
แล้วเธอก็อดไม่ได้ที่จะหันกลับไปมองบนตึก

ผู้ชายมีปีกคนนั้นหายไปแล้ว...

คราวหน้าต้องเฝ้ากล้องส่องทางไกลที่มีประสิทธิภาพกว่านี้มาด้วย
เธอต้องรู้ให้ได้ว่าผู้ชายมีปีกคนนั้นเป็นคนหรือเป็นผีกันแน่ หากเป็นคนแล้ว
เขามีตัวตนจริงหรือไม่ หญิงสาวสายหน้าไปมา ในหัวสมองเต็มไปด้วย
คำถามและข้อสงสัยเกี่ยวกับนกยักษ์มากมาย...

2

แมวมองสาว

“แม่ครับ นกยักษ์! นกยักษ์ตัวใหญ่มากเลย แม่ดูสิครับ นกยักษ์ครับ”

เด็กชายตัวน้อยร้องไหวกเหวกไวยวายน จนผู้โดยสารในเครื่องบินต่างหันมามองยังเด็กและแม่เด็กอย่างตำหนิ แม่เด็กได้แต่ยิ้มเหยแหย่แล้วก้มศีรษะลงเล็กน้อยเป็นการขอโทษ ก่อนจะหันไปเฝ้าบุตรชายอย่างอารมณ์ไม่ใคร่ดีนัก

“นกที่ไหนจะบินสูงถึงบนเมฆ เลิกเพ้อเจ้อสักที่ได้มั้ยนึก”

เด็กชายหน้าเสียว แต่ยังพยายามชี้ให้มารดาเห็นว่า เขาเห็นนกยักษ์บินอยู่นอกหน้าต่างจริงๆ “แม่ครับ พี่นกยักษ์อยู่นั่น” เด็กชายชี้ออกไปนอกหน้าต่าง มารดาจึงชะเง้อค้มหน้าดูแต่ไม่เห็นอะไรนอกจากปุยมะและท้องฟ้า

“ไม่เห็นมีเลย แม่บอกแล้วไซ้ว่าเลิกเพ้อเจ้อสักที เรายังไงนะพูดไม่รู้ฟัง รื้ออ่านเป็นเด็กเลี้ยงแกะหรือไงนะ” มารดาบ่นจนบุตรชายเงิบกริบ สีหน้าสลดลงอย่างเห็นได้ชัด ไม่ใช่เพราะเสียใจที่มารดาต่อว่าแต่เสียใจที่จู่ๆ นกยักษ์ที่บินอยู่นอกหน้าต่างก็หายไปแล้วต่างหากละ

“เข้านีซ็อกโกแลต แล้วก็นั่งเสียบๆ นะลูก อีกไม่กี่ชั่วโมงเราก็จะถึงแล้ว” หญิงสาวก้มลงหอมแก้มบุตรชาย รู้ลึกผิดที่ดูดาจนเด็กน้อย

หน้าเสีย จากนั้นเธอก็หันไปง่วนกับข้าวของในกระเป๋าลืมสนใจบุตรชาย

เด็กชายตัวน้อยมองออกไปนอกหน้าต่าง นกยักษ์ตัวโตเกือบเท่าเครื่องบินหายไปไหนนะ เด็กชายมั่นใจว่าไม่ได้ตาฟาด เขาเห็นนกยักษ์แต่งตัวประหลาดคล้ายชุดไทย มีร่างกายสีน้ำตาลแดง มีจะงอยปากแหลมคม ที่สำคัญมีร่างกายเป็นมนุษย์ หัวเป็นนก มีปีกใหญ่และสวยงามมาก เด็กชายชื่นชอบสัตว์ทุกชนิดแต่ก็คิดไม่ออกว่านกที่เขาเห็นเมื่อครู่คือนกอะไรกันแน่

ครุตมานประทับอยู่บนเครื่องบินด้วยท่าทางสบายพระทัย เด็กน้อยเมื่อครู่หน้าตาน่ารักน่าชัง ดวงตามีประกายช่างสงสัยและรักการเรียนรู้ พระองค์ทรงทิ้งพระวรกายลงจากเครื่องบินก่อนจะกระพือปีกผงดและอำพรางกายให้มีเพียงเด็กน้อยเท่านั้นที่เห็นพระองค์

เด็กชายเตรียมจะเรียกมารดาให้ดูนกยักษ์อีกครั้ง มารดาจะได้ไม่หาว่าเขาโกหก ทว่านกยักษ์ตัวนี้ขี้นแล้วสัมผัสจะงอยปาก

‘ความลับของข้ากับเจ้าเด็กน้อย’

เด็กชายตื่นตกใจ เมื่อจู่ๆ เสียงทุ้มก้องขี้นในหัวสมอง

‘เจ้าไม่ต้องพูดออกเสียง แค่เจ้าคิดข้าก็ได้ยินเจ้า’

ครุตมานทรงสยายปีกบินไปพร้อมกับเครื่องบิน พระวรกายจริงของพระองค์นั้นมีขนาดใหญ่ ขนาดที่ว่าสามารถกางปีกปิดแผ่นฟ้าได้ทั้งหมด ทว่าพระองค์จะทรงบินด้วยพระวรกายขนาดจริงไม่ได้ จึงต้องทรงลดขนาดพระวรกายลงตามโอกาสและสถานการณ์นั้นๆ

‘คุณเป็นนกพูดได้หรือครับ’

‘ข้ามิใช่คนหรือเด็กน้อย ข้าคือครุฑ’

‘พญาครุฑหรือครับ อ้อ...ใช่! ตัวที่ติดอยู่บนหน้าอาคารใช่มั๊ยครับ’

เด็กชายเอ่ยถามในใจอย่างกระตือรือร้น ครุตมานทรงพระสรวล³ อย่าง

³ ทรงพระสรวล หมายถึง หัวเราะ

ขบขัน จะว่าไปทรงรู้สึกจุกจิกในพระทัยทุกครั้งที่เห็นสัญลักษณ์ครุฑเหล่านั้น
ติดอยู่ตามอาคารของเหล่ามนุษย์

‘ข้ามิใช่พญาแต่เป็นครุฑเฉยๆ คนที่เป็นพญาคือเสด็จพ่อของข้า’

‘ครับ’ เด็กน้อยรับคำอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก ‘ผมอยากบินได้แบบ
คุณบ้าง ผมอยากมีปีกสวยๆ แบบคุณบ้าง’

‘ถ้าเจ้าอยากเป็นเช่นข้า เจ้าต้องเป็นคนดี อยู่ในศีลในธรรม หมั่น
บำเพ็ญเพียรบารมีในชาติมนุษย์ เมื่อเจ้าตายไปจะได้ไปเกิดในภพภูมิที่
ดีกว่านี้’ ตรัสสอนเด็กมนุษย์ที่มีดวงตาใสซื่อ ทรงเชื่อเหลือเกินว่า
อีกไม่นานเด็กชายคนนี้จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่เต็มไปด้วยกิเลสตัณหาไม่รู้จบ
ทุกวันนี้มนุษย์หันหลังให้ศาสนาแต่กลับอ้าแขนรับกิเลสและอสุรร้าย
เข้าครอบงำจิตใจ พระองค์ทรงได้แต่หวังว่าเด็กชายคนนี้จะเป็นคนดี...

‘ผมจะเป็นคนดีครับ’ เด็กชายไม่เข้าใจที่นกยักษ์พูดนัก แต่หาก
การเป็นคนดีหมายถึงการไปโรงเรียนทุกวัน ทำการบ้านตามที่คุณครูสั่ง
และเชื่อฟังพ่อแม่ เด็กชายคิดว่าตนทำได้ไม่ยากเลย

‘ดีมากเจ้าเด็กน้อย เมื่อใดที่เจ้าเป็นคนดี เมื่อนั้นเจ้าจะได้รับแต่
สิ่งดีๆ เป็นการตอบแทน’ แยมพระโอรสผู้ก่อนจะกระพือปีกแล้วบินกลับหลัง
ไปคนละทางกับเครื่องบิน

‘บ้ายบายครับพญาครุฑ’ เด็กชายมองตามนกยักษ์ไปด้วยสายตา
ชื่นชม เขาตั้งใจจะเก็บเรื่องอัศจรรย์นี้ไว้เป็นความลับ แม้แต่เพื่อนที่
โรงเรียนเขาก็จะไม่เล่าให้ฟัง เด็กชายหันกลับมาองมรดาที่กำลังจิ้ม
หน้าจอโทรศัพท์อย่างตั้งใจ

“แม่ครับ ผมจะเป็นคนดีครับ” เด็กชายบอกด้วยความมุ่งมั่นอย่าง
เต็มเปี่ยม ผู้เป็นมารดาถึงกับชะงัก ก่อนจะเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋า
หันมากอดบุตรชายเอาไว้ แล้วก้มลงหอมแก้มบุตรชายพอดใหญ่

“ลูกแม่น่ารักที่สุดเลยครับ”

เพียงหงส์รับเพนนิกลับมาที่บ้านของเธอ เมื่อเสร็จสิ้นจากการถ่ายแบบโฆษณา เธอนั่งพักและรับประทานอาหารเย็นเพียงครู่ก็ต้องพาน้องมินนี่ไปร้องเพลงที่ผับหรู กลับมาราวนี้ไม่เจอฟีชาย สอบถามจากมารดาจึงทราบว่าพี่ชายต้องพานางเอกดังไปโชว์ตัวที่ประเทศจีน เพราะละครไทยไปโด่งดังที่โน่นหลายเรื่องเลยทีเดียว หญิงสาวยังโหล่น้อยๆ พี่ชายไม่อยู่บ้านก็ดีเหมือนกัน เธอจะได้สบายหูขึ้นมาบ้าง ทว่าหญิงสาวคิดเช่นนั้นได้ไม่นานเมื่อมีเสียงตามสายโทร. มาจู้จี้สั่งงานเธอราวกับพี่ชายไม่ได้ไปไกลถึงประเทศจีน แต่อยู่ใกล้ๆ ไม่ย่านสยามก็ประตูน้ำนี่เอง

“ยัยมินนี่นะขอบอຍผู้ชาย เธอต้องดูไว้อย่าให้คลาดสายตา เดียวมีภาพหลุดออกมาจะขายไม่ออก ฉันอยากบั่นให้เป็นนางเอกไม่ใช่ นางร้าย ฉะนั้นห้ามมีข่าวฉาวเด็ดขาด เข้าใจมั้ยไอ้หงส์”

“เข้าใจค่ะพี่ปี สบายใจได้ หงส์จะตามเกาะหลังน้องมินนี่ให้เหมือนเงาตามตัวเลย ถ้าจะให้ดีหงส์ว่าจะซื้อคือน้องมินนี่ไปทุกที่ จะได้ไม่คลาดสายตา” เพียงหงส์เริ่มหายเหนื่อยบ้างแล้วเมื่อได้นั่งพัก จึงมีอารมณ์ยกย่อนศิริลักษณ์

“เดี๋ยวเถอะไอ้หงส์ ปากดีขึ้นทุกวันนะแก ตอนนี้องไทย 6 โมงกว่าแล้ว แกออกจากบ้านหรือยัง” ศิริลักษณ์โวยวายมาตามสาย เพียงหงส์ได้แต่ส่ายหน้า แต่รู้ว่าขึ้นทวนอีกฝ่ายมากกว่านี้คงได้หูชา แถมงานหนักกว่าเดิมสามเท่าแน่ๆ เอาแค่พอมปากหอมคอก็พอ

“รอน้องมินนี่แต่งตัวอยู่ค่ะพี่ปี อ้อ...เดินออกมาแล้ว แค่นี้ก่อนนะค่ะ” หญิงสาวกดวางโทรศัพท์โดยไม่รอให้อีกฝ่ายร่ายยาวสั่งงานด้วยคำสั่งเดิมเป็นรอบที่สอง เธอลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปที่รถโดยมีมินนี่เดินขึ้นมา นั่งด้านข้างคนขับ

หญิงสาวเห็นว่าลูกแก้วยืนมองอยู่ที่ประตูด้วยสายตาละห้อย นั่นเพราะลูกแก้วหึงไม่อยากให้เพียงหงส์ไปไหนมาไหนกับมินนี่นั่นเอง

แต่เพียงหงส์หาได้สนใจ เธอมองว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่ว่าวันนี้หรือวันไหนๆ หัวใจของเธอก็ไม่พร้อมที่จะรักใคร่ไม่ว่าเพศไหนทั้งนั้น

เธอมุ่งหน้าไปยังย่านถนนรัชดาภิเษก ถนนที่เมื่อพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า ก็จะมีปรากฏสถานที่ท่องเที่ยวยามราตรีมากมาย ซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านี้มักจ้องนักร้องหรือดาราลับเปลี่ยนกันมาเรื่อยๆ คินนี่มินนี่คือดาราที่จะเข้าไปร้องเพลงในผับ เพราะเสียงค่อนข้างดี และเคยผ่านเวทีประกวดร้องเพลงมาแล้วตั้งแต่สมัยยังเป็นเยาวชน

เมื่อเข้าไปส่งมินนี่ให้แก่ทีมงาน เพียงหงส์ก็เดินเข้าไปในผับ สั่งค็อกเทลสีส้มสดใสมาก่อนจะกวาดตามองไปเรื่อย อีกหน้าที่หนึ่งนอกจากผู้ช่วยผู้จัดการแล้ว เธอยังมีหน้าที่เป็นแมวมองอีกด้วย หากใครเข้าตาเธอก็จะเข้าไปทาบตาม แล้วพาไปให้ศิริลักษณ์สัมภาษณ์ ซึ่งเกือบทั้งหมดจะผ่านการสัมภาษณ์ เพราะเธอค่อนข้างตาแหลมคม สามารถมองขาดว่าใครนำไปปั้นให้ดังได้ และใครที่ปั้นอย่างไรก็ไม่ดัง

ข้อนี้ทำให้พี่ชายเธอยอมอ่อนข้อให้ เพราะคนที่เธอหาไปให้นั้นดังแทบทุกคน ในขณะที่คนที่ศิริลักษณ์หาไปเองนั้นส่วนใหญ่เป็นได้แค่พระรองนางรองเท่านั้น แต่เมื่อปั้นจนโด่งดังศิริลักษณ์ก็จะหันไปดูแลดาราที่มีชื่อเสียง และโยนหน้าที่ปลุกปั้นดาราใหม่ให้เธอดูแลต่อไป

“สงสัยคินนี่จะไม่มีใครเข้าตา”

หญิงสาวสายหน้าน้อยๆ เมื่อไม่เห็นใครพอจะเข้าตาสักคน อันที่จริงแล้วเธอไม่ควรมามองหาดาราหน้าใหม่ในที่โคจรเช่นนี้ แต่ในเมื่อเธอมีเวลาว่าง ก็มักจะมองหาจนเคยชิน...

รถลัมโบร์กินีหรูแล่นมาจอดหน้าผับ ชายหนุ่มแต่งตัวด้วยเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินหม่น กางเกงยีนส์สีดำ และรองเท้าหนังอย่างดีก้าวลงจากรถ เขาถอดแว่นกันแดดออกเผยให้เห็นดวงตาคมเข้มรับกับสันจมูกโด่ง ผิวสีแทนอย่างหนุ่มนักกีฬากลางแจ้งและผมหยักศกเส้นหนาทำให้เขาดู

เป็นผู้ชายดิบหามีเสน่ห์เย้ายวนเพศตรงข้าม และด้วยรูปลักษณ์และ
ทรัพย์สินที่ครอบครองทำให้นางน้อยสาวใหญ่ต่างขม้ายชายตาให้ชายหนุ่ม
กันแทบทุกคน

ครุฑมานไม่ทรงนั่งเฉยกับไม้ตรีเหล่านั้ เพราะพระองค์ถือว่าเป็น
การเสียมารยาท จึงทรงส่งยืมให้นางน้อยสาวใหญ่อย่างถ้วนทั่ว ก่อนจะ
ส่งกุญแจรถให้พนักงานต้อนรับนำรถหุ้ไปจอดยังลานจอดรถ

พระองค์ทรงพระดำเนินเข้าไปในผับแล้วประทับยังโต๊ะวิไอพีที่
พนักงานจัดไว้ให้เป็นพิเศษ ในผับนั้นมิด มีเพียงแสงไฟสลัวบางจุดเท่านั้น
ทว่าดวงตาครุฑแตกต่างจากดวงตามนุษย์โดยสิ้นเชิง ทอดพระเนตร
ทุกอย่างได้กระจ่างชัดราวกับอยู่กลางแจ้งก็ไม่ปาน ทรงยกแก้วไวน์ขึ้น
จิบก่อนจะทอดพระเนตรไปรอบๆ ผับ สนพระทัยทุกการกระทำของ
เหล่านั้ และด้วยความที่ทรงเป็นเจ้าของชายครุฑเจ้าสำราญ สถาน
เจริญจึงเป็นสิ่งที่พระองค์ค่อนข้างโปรดปราน เพราะนอกจากที่นี่จะ
มีเพลงไพเราะแล้ว ยังมีสาวสวยเป็นอาหารตาอาหารใจอีกด้วย

“ขอนั่งด้วยคนได้มั้คะคุณครุฑ” หญิงสาวในชุดเกาะอกสีแดง
เพลิงเดินยกย้ายสายสะโพกมานั่งข้างชายหนุ่ม

ครุฑหนุ่มทรงเลิกพระชนง⁴ ขึ้นเล็กน้อยด้วยความแปลกพระทัย
เพราะทรงจำได้ว่าไม่เคยรู้จักหรือมีพระราชปฏิสันถาร⁵ กับผู้หญิงคนนี้
มาก่อน “เจ้ารู้จักข้าด้วยหรือนางน้อย”

หญิงสาวหัวเราะคิกกับคำพูดโบราณแสนเชย แต่กลับมีเสน่ห์ชวน
ค้นหา เมื่อคนพูดทั้งหล่อและรวย ไม่ว่าจะเซยสักแค่ไหนก็ดูน่ารักน่าเอ็นดู
ไปหมดทุกอย่าง เธอเห็นเขามาที่ผับแห่งนี้หลายครั้งแล้ว เมื่อสืบจากบริกร
จนแน่ใจแล้วว่าเขาคือเจ้าบุญทุ่มมกระเป่าหนัก เธอจึงเดินหน้าออกยั่วเขา

⁴ พระชนง หมายถึง คิ้ว

⁵ มีพระราชปฏิสันถาร หมายถึง สนทนา

ทันที ผู้ชายที่มีครบเครื่องขนาดนี้ ปล่อยให้หลุดมือก็บ้าแล้ว

“ไม่มีผู้หญิงคนไหนไม่รู้จักคุณหรือค่ะ ว่าแต่คุณครุฑจะอนุญาตให้แพนเด็กนั่งด้วยคนได้มั๊ยคะ” หญิงสาวบอกชื่อตัวเองเสร็จสรรพ แล้วโน้มตัวเข้าหาชายหนุ่ม หน้าอกอิมในเกาะอกหมิ่นเหม่แทบล้นทะลักออกมา ครุฑมานไม่ได้มีท่าทางสนพระทัยทรวงอกนั้นแม้แต่น้อย ทว่ากลับทอดพระเนตรไปที่ผู้หญิงอีกคนซึ่งนั่งอยู่ใต้ตรงข้ามกับพระองค์

“แก้อี้เหล่านีมีไซ้ของข้า เชิญเจ้านั่งได้ตามสบาย”

“ขอบคุณค่ะ คุณครุฑนี้ใจดีจังเลยนะคะ” หญิงสาวเบียดกระเซะเข้าหาชายหนุ่ม พลายยกเครื่องดื่มขึ้นจิบ แต่แล้วต้องโน้มหน้าเมื่อเห็นชายหนุ่มมองไปยังที่อื่น ไม่ได้มีท่าทางสนใจเธอเลยแม้แต่น้อย เมื่อมองตามสายตาของชายหนุ่มไปจึงพบว่าเขากำลังมองหญิงสาวคนหนึ่งอยู่

“คุณครุฑสนใจทอมด้วยหรือคะ”

“ทอม...เจ้าหมายถึงอะไรข้ามิรู้จัก” ชายหนุ่มหันมาถามหญิงสาวข้างกาย แต่กลับได้รับเสียงหัวเราะแทนคำตอบ เพราะหญิงสาวคิดว่าชายหนุ่มเล่นมุก สมัยนี้แล้วมีคนไม่รู้จักทอม ดี๊ กะเทย เกย์ ด้วยเหวอแต่เมื่อเห็นสีหน้ามึนงงของอีกฝ่าย หญิงสาวก็หยุดหัวเราะด้วยความแปลกใจ

“คุณครุฑไม่รู้จักทอมจริงๆ เหรอคะ”

“ข้ามิใช่คนชอบไปปด เหตุใดข้าจึงต้องโกหกเจ้า” ไม่พอพระทัยเมื่อถูกย้อนถามเช่นนั้น ด้วยทรงถือคำสัตย์เหนือสิ่งอื่นใด เจ้าชายครุฑมานหากตรัสสิ่งใดออกไปแล้วย่อมไม่มีคดีวิวาทหรือมีสิ่งอื่นแอบแฝงซ่อนเร้นอย่างที่พวกมนุษยนิยมกัน

“ไม่เห็นต้องโกรธเลยนี่คะคุณครุฑ ไม่เอาไม่โกรธนะคะ แพนเด็กแค่แปลกใจเท่านั้นเองค่ะ” หญิงสาวคล่องแขนชายหนุ่มอย่างถือนิวาสะแล้วเอนศีรษะชบลงบนไหล่อย่างอดอ้อน “ทอมก็คือผู้หญิงที่รักใคร่ชอบพอฟุ้หญิงด้วยกันเอง และชอบแต่งตัวเหมือนผู้ชายค่ะ รวมทั้งจิตใจ

ของทอมบางคนอาจเป็นสุภาพบุรุษเสียยิ่งกว่าผู้ชายเสียอีก อย่างผู้หญิงที่คุณครุทมอง คนนี้แพนเค้กพอรู้จักบ้างคะ เธอชื่อเพ็ญหงส์ มีแพนแล้วแพนเค้าชื่อลูกแก้วคะ” แพนเค้กอธิบายอย่างละเอียด เธอรู้จักเพ็ญหงส์เพราะหญิงสาวคือผู้ช่วยผู้จัดการบี ศิริลักษณ์ เรื่องข่าวซุบซิบตามหน้าหนังสือพิมพ์บันเทิง หญิงสาวชอบอ่านนัก รู้ลึก รู้จริงทุกเรื่องราวของดาราารวกับเป็นเรื่องของเพื่อนหรือญาติสนิทเสียกระนั้น

“น่าเสียดายนัก ไม่น่าเล่นเพื่อน⁶เลย” ครุทมานทรงส่ายพระพักตร์ช้าๆ ก่อนจะเสวยน้ำจืดรสชาติกลมกล่อม มนุษย์นี้ช่างปรุงแต่งเครื่องดื่มของมีนเมา น้ำจืดของมนุษย์มีหลากหลายรสชาติ มีทั้งมีนเมามากและมีนเมาน้อย มีรสหวาน บ้างก็มีรสผลไม้

“เล่นเพื่อน” แพนเค้กถึงกับนิ่งไปชั่วขณะ อะไรคือการเล่นเพื่อน เธอไม่เข้าใจแต่ก็ไม่คิดจะถาม เพราะกลัวว่าคำตอบจากผู้ชายประหลาดคนนี้จะทำให้เธองุนงงกว่าเดิม “แพนเค้กขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ คุณครูท” หญิงสาวยิ้มอ่อนหวานหวานเสน่ห์ไม่ตายให้ชายหนุ่ม

“ตามสบายเถิด” พระองค์ทรงพยักพระพักตร์เพียงเล็กน้อย ยังคงทอดพระเนตรไปที่ผู้หญิงคนนั้น ซึ่งตอนนี้นางหันมามองพระองค์เช่นกัน

นางมีรูปโฉมงดงามกว่านางมนุษย์คนอื่นๆ ที่พระองค์เคยพบ แม้แต่งกายมิดชิดแต่ผิวพรรณช่วงแขนและลำคอที่โผล่พ้นเสื้อซีตแขนยาวก็ทำให้ครุทมานทรงสามารถเพ่งพิศได้อย่างละเอียดลออ ผิวขาวนวลเนียนดังทองคำ รูปหน้าโค้งมน ดวงตากลมโตราวกับดวงตาของเนื้อทรายริมฝีปากบางเชิดขึ้นน้อยๆ อย่างคนหัวดี๊ดี นางมีรูปร่างสูง ไหล่บางตั้งตรง มีท่าทางเดินเหินที่สง่างามอย่างน่าทึ่ง

ครุทมานแ้มพระโอษฐ์น้อยๆ เมื่อเห็นหญิงสาวที่พระองค์กำลังทอดพระเนตรอยู่เดินเข้ามาหา หรือว่านางจะเปลี่ยนใจจากการเล่นเพื่อน

⁶ เล่นเพื่อน หมายถึง คบเพื่อนหญิงด้วยกันต่างู้รัก

มาชอบผู้ชายเสียแล้ว ทรงคิดเข้าข้างพระองค์เอง แต่แล้วก็ต้องแปลกพระทัย
เมื่อหญิงสาวส่งกระดาษแผ่นเล็กให้พระองค์ ทรงรู้จักเจ้าสิ่งนี้ มันคือ
นามบัตรนั่นเอง

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่อเพียงหงส์เป็นผู้ช่วยของพี่ปี ศิริลักษณ์ และเป็น
แมวมอง คุณสนใจจะเป็นดารามั้ยคะ” เพียงหงส์ไม่อ้อมค้อม เธอจำ
ผู้ชายคนนี้ได้ในทันที เขาคือผู้ชายรูปหล่อที่เธอเพิ่งเจอเมื่อเช้า โชคเข้าข้าง
เธอเสียจริง จึงทำให้เธอได้พบและได้ทาบทามเขาเพื่อเข้าสังกัดของพี่ปี

“ฉันมั่นใจว่าคุณจะต้องมีชื่อเสียงโด่งดัง ฉันมองใครไม่เคยพลาดค่ะ
เด็กที่ฉันคัดเลือกเข้าสังกัดล้วนไปได้ดีในเส้นทางบันเทิง หลายคนเป็น
นางเอกพระเอก หลายคนเป็นพิธีกรชื่อดัง ฉันอยากให้คุณลองคิดดูให้
รอบคอบค่ะ” หญิงสาวอธิบายจะฉาน เป็นธรรมชาติ...เธอชินเสียแล้ว
เมื่อเข้าไปทาบทามใครก็ตาม ทุกคนย่อมระแวงว่าเธออาจเป็นมิชฌาชีพ
ซึ่งสมัยนี้มีมากมายเหลือเกิน

“คุณชื่ออะไรหรือคะ” หญิงสาวเอ่ยถามเมื่อเขาเอาแต่จ้องหน้าเธอ
ผู้ชายที่หล่อ เท่ สมาร์ท ในดวงตามดูดิบห้ามเต็มไปด้วยเสน่ห์อันตราย
ทว่าท่าทางและรอยยิ้มของเขากลับอ่อนโยนขัดกับใบหน้าคมคร่ำอย่าง
ชัดเจน ซึ่งเธอมองว่าเสน่ห์แบบนี้วงการบันเทิงไทยยังไม่มี และหากได้
ผู้ชายคนนี้เป็นโปรดักชั่นในวงการละก็ ต้องดั่งเป็นพลุแตกอย่างแน่นอน

“ข้าชื่อครุฑมาน เรียกข้าว่าครุฑก็ได้” ทรงแนะนำพระองค์ ทว่า
ไม่ทรงละลายพระเนตรไปจากใบหน้าหวานเลยแม้แต่น้อย

“ค่ะคุณครุฑ” หญิงสาวเสียงสั่นขึ้นมาดื้อๆ ก็ในเมื่อผู้ชายตรงหน้า
เอาแต่จ้องมองเธอด้วยสายตาที่อมหวานแบบนั้น เธอไม่ใช่พระอิฐพระปูน
ที่ไหนถึงจะรู้สึกกลัวสา นวลแก้มของหญิงสาวแดงเรื่อขึ้นอย่างไม่อาจ
ควบคุม ไม่มีผู้ชายคนไหนทำให้เธอใจสั่นได้เหมือนผู้ชายคนนี้เลย

“ถ้าสนใจก็ติดต่อมาตามเบอร์โทรศัพท์ที่ในนามบัตรนะคะ ฉัน
ขอตัวค่ะ” หญิงสาวหมุนตัวแล้วเดินกลับไปอย่างรวดเร็ว แต่ซ้ากว่า

ชายหนุ่มที่รั้งข้อมือเธอไว้ มือหนาใหญ่เสียจนหญิงสาวรู้สึกกว่าแขนเธอ เล็กเกินไปถนัดตา สีมัวเข้มรากับสีสนิมติดกับสีผิวขาวละเอียดอย่างเห็น ได้ชัด

“ดารา ใช่ว่าพี่ที่มีรูปภาพตามปกนิตยสาร และปรากฏตัวอยู่ ตามหน้าจอสีเหลี่ยมใช่หรือไม่”

“ใช่ค่ะ” เธอตอบด้วยท่าทางงุนงงกับคำถามของเธอ

“หากเป็นเช่นนั้นข้าคิดว่าพอจะรู้จัก” ทรงพยักพระพักตร์อย่าง ครุ่นคิด การมาเที่ยวเล่นพักผ่อนของพระองค์ที่เมืองมนุษย์ในครั้งนี้ พระองค์ ควรมึ่งานทำเป็นหลักแหล่ง จะได้ไม่ต้องงะรมิตเงินขึ้นมา ทรงเป็นกังวลว่า การกระทำนี้อาจผิดกฎหมาย ซึ่งพระองค์ไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น

“คุณครูทสนใจหรือเปล่าคะ” เพียงหงส์ถามอย่างกระตือรือร้น เพราะหากเธอจับเขาไปเป็นดาราในสังกัดของพี่ชายได้ละก็ พี่ชายคง แบ่งเงินค่าหัวคิวให้เธอบ้าง แม้จะไม่มาก แต่ก็เงินเก็บที่หญิงสาว พยายามเก็บหอมรอมริบเพื่อนำเงินนั้นไปเที่ยวตามที่ใจเธอต้องการ

“ข้าสนใจ แต่ข้าไม่รู้เลยว่า การเป็นดาราต้องทำอะไรบ้าง”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ช่วงแรกๆ ทางโมเดลลิงของเราจะมีการสอน การแสดง และจะป้อนงานง่ายๆ ให้ลองทำดูก่อนอย่างเช่นการเดินแบบ”

“แล้วหากข้าเป็นดาราข้าจะได้อะไร”

“ชื่อเสียง เงินทองจะเป็นของคุณ มากเท่าที่คุณต้องการค่ะ”

“ข้ามีทองมากมายอยู่แล้ว นอกจากของเหล่านี้ข้าจะได้อะไรอีก” ทรงตอบออกไปอย่างขัดถ้อยขัดคำ ที่วิมานสิมพลีของพระองค์ประดับ ตกแต่งด้วยทองคำและอัญมณีเลอค่า พระองค์จึงทรงมองว่าหินอย่างไร มั่นก็คือหิน ก็แค่มีสีสันแปลกตาและหายาก เหตุไฉนมนุษย์จึงคลั่งไคล้ หินเหล่านี้

“ฉันลืมนึกไปว่าคนที่ขับรถลัมโบร์กินีแบบคุณคงไม่ต้องการเงินทอง” หญิงสาวถอนใจอย่างทำใจว่าจะหาบาทบาทไม่ติดแน่ๆ

“ฉันขอตัวก่อนนะคะคุณครูท” หญิงสาวยิ้มให้เขาน้อยๆ ก่อนจะเดินออกมาจากพับ แสงสีและเสียงเพลงทำให้เธอชักเวียนหัว จึงเดินออกมานั่งเล่นข้างนอกบริเวณลานจอดรถ

เธอนั่งไขว่ขาโดยยกขาข้างหนึ่งขึ้นพาดขาอีกข้าง สองมือค้ำไประดับหลังลำตัวแล้วเหยียดร่างกายคลายเมื่อย แต่แล้วก็ต้องตกใจรีบนั่งตัวตรง เมื่อเห็นครุฑมานเดินตามเธอออกมาที่ลานจอดรถ

“ข้าขอถามอะไรเจ้าหน้อยได้หรือไม่”

“คะ...ได้สิคะ” หญิงสาวนึกหน้าเล็กน้อย ชักไม่เข้าใจว่าผู้ชายที่พูดจาด้วยภาษาแปลกๆ แบบนี้ สติสมประกอบหรือเปล่า

“มีคนบอกข้าว่าเจ้านิยมเล่นเพื่อน จริงหรือไม่...”

หญิงสาวหน้าแดงกำขึ้นมาตื้อๆ แน่นอนว่าเธอเข้าใจความหมายของคำว่าเล่นเพื่อน ปกติใครจะว่าเธอเป็นทอมบอย เป็นเลสเบียน หรืออะไรเธอไม่เคยยี้หระ แต่พอผู้ชายตรงหน้าถามทำไมเธอกลับรู้สึกอายอย่างไม่มีเหตุผล

“คุณอยากรู้ไปทำไมหรือคะ” เมื่อก้าวพ้นความอายความรู้สึกไม่พอใจก็แล่นปราดเข้ามาแทนที่อย่างรวดเร็ว เพียงหงส์ขีดหน้าขึ้นน้อยๆ รู้สึกว่าถูกบุกรุกความเป็นส่วนตัวเกินไป เธอจะเป็นหรือไม่เป็นทอมก็ไม่เคยทำให้สังคมเดือดร้อน

“ข้าจะเป็นดาราตามที่เจ้าเอ่ยชวน”

“อะไรนะคะ” หญิงสาวร้องถามพร้อมลุกขึ้นยืนอย่างไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

ครุฑหนุ่มหยักยิ้มที่มุมพระโอษฐ์ ทรงรู้สึกถูกชะตาหญิงสาวที่แสดงความรู้สึกทางใบหน้าอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเงินอาย โกรธ หรือตกใจ นางดูน่ารักเสียจนพระองค์ทรงอยากรังสรรค์บางเข้ามาทอด

“ข้าจะยอมเป็นดาราตามที่เจ้าต้องการ แลกกับ...” ทรงเลิกพระขนงขึ้นน้อยๆ อย่างเจ้าเล่ห์

เพียงหงส์มองชายตรงหน้าด้วยหัวใจเต้นผุดจั่งหวะ ทำไมผู้ชายคนนี้ถึงมีอิทธิพลกับหัวใจเธอได้มากถึงขนาดนี้ หรือว่าเธอเป็นโรคแพ้นคนหล่อ ไม่นะ...ในเมื่อเธอพบเจอคนหล่อจนเจียน แต่ครุฑมานไม่เหมือนคนอื่น เขามีเสน่ห์บางอย่างที่คนทั่วไปไม่มี ยิ่งเมื่อเขาเลิกคิ้วพลางยิ้มมุมปาก เขายังดูเป็นผู้ชายหล่ออันตราย เป็นภัยต่อหัวใจของผู้หญิงมากทีเดียว

“แลกกับอะไรหรือคะ”

“จูบของเจ้า”

มีเพียงความเงิบแทนคำตอบ เพียงหงส์ผละถอยหลังมองผู้ชายตรงหน้าอย่างไม่ไว้ใจ เขาต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ถึงได้ขอจูบเธอเพื่อแลกกับการยอมเป็นดาราในสังกัด หรือตาคนนี่คงจะเป็นคนจิตไม่ปกติ หญิงสาวคิดได้ดังนั้นก็ถอยห่างไปอีกสองก้าว ในขณะที่ดวงตาคมยังคงมองมายังเธออย่างไม่ยอมละสายตา ขนาดหญิงสาวสูงกว่า 170 เซนติเมตร แต่กลับดูตัวเล็กบอบบางไปเลยเมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้ชายคนนี้

“เออ...ตึกแล้วฉันต้องไปรับเด็กในสังกัดกลับบ้าน ขอตัวก่อนนะคะ” หญิงสาวเอ่ยลาอย่างไม่อยากเสียมารยาท ก่อนจะหมุนตัวกลับแล้วสาวเท้าเดินหนีอย่างรวดเร็ว

“ว้าย!”

เพียงหงส์หัวเราะด้วยความตกใจ เมื่อจู่ๆ ก็ถูกรั้งเข้าไปปะทะอกกว้าง และไม่ทันที่หญิงสาวจะได้ร้องโวยวาย ริมฝีปากเธอถูกฉกฉวยไปอย่างรวดเร็ว

จูบแรกของเธอโดนขโมยไปแล้ว และมันช่างเป็นจูบที่เฝ้าร้อนจนคนตัวเล็กกว่าถึงกับไ้เร็วแรง ริมฝีปากหนาหยักได้รูปของครุฑมานบดจูบลงบนริมฝีปากเล็กสีกุหลาบ ก่อนจะบังคับให้เธอเผยอริมฝีปากเพื่อแทรกปลายลิ้นร้อนเข้าไปความหาความหอมหวานรำนน้ำผึ้ง

เพียงหงส์รู้สึกเหมือนสติกำลังหลุดลอย เธอหือ้อ ตาละลาย รู้สึก

มวนทองรวกับมีผีเสื้อนับร้อยพันบินอยู่ภายใน พวกมันกระพือปีกแรงจนเธอหิวใจ รู้สึกราวกับว่าปลายเท้าเธอลอยขึ้นเหนือพื้นเมื่อเธอออกเธอเอาไว้แนบแน่น แน่นเสียจนเธอสัมผัสได้ถึงมัดกล้ามเนื้อคนออกกำลังกายและดูแลรูปร่างเป็นอย่างดี

“อ้อ!”

หญิงสาวร้องประท้วงก่อนจะดันอกกว้างเต็มแรง ทันทีที่หลุดออกจากอ้อมกอดและจับวามเธอก็ก้าวเท้าปรวดเข้าตบชายหนุ่มเต็มแรง
เผียะ!

“คุณทำบ้าอะไรเนี่ย...”

“ข้าจูบเจ้า” ครูดหนุ่มทรงตอบด้วยพระพักตร์เรียบเฉย ราวกับไม่ทรงคิดว่าสิ่งที่ทำนั้นเป็นเรื่องผิด พระองค์แค่อยากให้นางสาวเล็กเล่นเพื่อนแล้วหันมาสนใจผู้ชายที่เท่านั้นเอง

“ทุเรศที่สุดเลย” เพียงหงส์กำมือแน่น ริมฝีปากแหม่นเป็นเส้นตรง ใบหน้าเธอแดงก่ำ แทบแยกไม่ออกว่าเธอเขินอายจากการจูบหรือโกรธที่เขาจูบก้นแน่

“ชายหญิงจูบก้นไม่ใช่เรื่องทุเรศ หรือว่าเจ้าไม่ชอบจูบของข้า”

เมื่อถูกถามอย่างนั้นหญิงสาวก็ชะงักไปชั่วอึดใจ ก่อนจะหน้าแดงก่ำเพราะความโกรธมากกว่าเดิม และทุกอย่างก็เกิดขึ้นรวดเร็วจนครูดมานไม่ทรงทันระวังพระองค์ เมื่อเพียงหงส์จิ้มสองนิ้วไปที่พระเนตรเต็มแรง

“โธ้ย!”

ครูดมานทรงเซเล็กน้อย แต่ก็ทรงยืนตั้งพระสติได้อย่างรวดเร็ว ก่อนจะทอดพระเนตรร่างบางที่เดินแกมวิ่งหนีไปเสียแล้ว

“พยศแบบนี้ข้าชอบ” ทรงพระสรวลในลำพระศอกก่อนจะหยิบนามบัตรที่หญิงสาวให้พระองค์ไว้ออกมาทอดพระเนตร

เพียงหงส์เป็นสตรีที่แตกต่างจากสตรีทุกนางที่ครูดมานทรงเคยพบไม่ว่าสตรีนางใดก็ล้วนชอบจุมพิตของพระองค์ทั้งนั้น แต่เหตุใดนางคนนั้น

จึงทำท่าทางรังเกียจมุมพิตของพระองค์นัก หรือนั่นเป็นเพราะว่านางชอบ
เล่นเพื่อน มากกว่าชอบผู้ชาย

ไม่ได้การ...พระองค์ต้องทรงทำให้หญิงสาวรู้ว่าการคบหากับผู้ชาย
นั้นมีดีอย่างไรบ้าง

3

บัณฑิตรณ

เจ้าของปิกสีน้ำตาลแดงสยายลอยอยู่กลางเวหา เบื้องล่างคือป่าไม้สีเขียวและแม่น้ำแคบน้อยที่จังหวัดกาญจนบุรี ทรงสูดพระอัสสาสะ⁷ เข้าปอดลึกด้วยท่าทางผ่อนคลาย อากาศแถวนี้บริสุทธิ์กว่าอากาศที่กรุงเทพฯ โดยสิ้นเชิง นั่นเพราะเมืองหลวงเต็มไปด้วยยานพาหนะ รอบเมืองก็เต็มไปด้วยโรงงานมากมายที่ต่างแข่งขันกันปล่อยควันพิษขึ้นสู่อากาศจนพระองค์รู้สึกระคายพระวรกายยามต้องบินผ่านเขตโรงงานหรือย่านรถติด

ครุตมานทรงโผบินอยู่บนฟ้าโดยร่ายมนตร์กำบังกายเสียเป็นส่วนใหญ่ เพราะไม่อยากให้มนุษย์แตกตื่นเมื่อเห็นพระวรกายของพระองค์ ครุตมานทรงบินร่อนอยู่บนท้องฟ้าไม่นาน ก่อนจะตรงไปยังเทือกเขาสลับซับซ้อน ลึกเข้าไปในป่าลึกมีน้ำตกที่ชาวบ้านเรียกกันว่าสายรุ้ง น้ำตกแห่งนี้อยู่ลึกเกินกว่านักท่องเที่ยวจะดันดันไปถึง มีเพียงนายพรานและคนเก็บของป่าเท่านั้นที่รู้จักน้ำตกแห่งนี้

ซึ่งแท้จริงแล้ว น้ำตกแห่งนี้คือประตูผ่านมิติไปยังดินแดนหิมพานต์นั่นเอง โดยปกติแล้วชาวหิมพานต์จะเข้าออกผ่านน้ำตกสายรุ้ง โดยรอ

⁷ พระอัสสาสะ หมายถึง ลมหายใจเข้า

ให้รู้ปรากฏขึ้นจึงเดินข้ามผ่านออกมา ทว่าชาวหิมพานต์มักไม่ค่อยออกมา
ยังเมืองมนุษย์นัก เพราะการออกจากดินแดนหิมพานต์มาไกลๆ ทำให้
พลังชีวิตของชาวหิมพานต์อ่อนแรงลง ทว่าเรื่องนั้นไม่สามารถทำอะไร
เจ้าชายครุฑมานได้ เพราะเจ้าชายครุฑมานทรงเป็นครุฑกึ่งเทพ จึงสามารถ
ไปไหนต่อไหนได้ตามใจชอบ แต่ก็ยังมีกฎว่าห้ามข้ามมนุษย์หรือทำความ
เดือดร้อนให้แก่มนุษย์เป็นอันขาด

ด้วยความเป็นสัตว์กึ่งเทพจึงทรงใช้ฤทธิ์บินผ่านเหนือน้ำตกสายรุ้ง
ได้อย่างง่ายดาย อีกด้านหนึ่งของประตูดิถีคือสระอินทรนุศ ซึ่ง
สระเล็กๆ ในดินแดนหิมพานต์ไม่เป็นที่สนใจแตกต่างจากสระใหญ่ทั้ง 7
สระที่ขึ้นชื่อในแดนหิมพานต์ นั่นก็คือ สระอนดาต สระกณณมุนทะ
สระรทการะ สระฉัททันตะ สระกุนาละ สระมณฑากินี สระสีหะปปาตะ
ซึ่งสระทั้งเจ็ดนี้จะมีทำนบน้ำสำหรับทรงสนานแห่งพระพุทธเจ้า พระปัจเจก-
พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย รวมถึงเหล่าผู้วิเศษผู้มีฤทธิ์ ไม่ว่าจะเป็น
ฤาษี วิทยากร ยักษ์ ครุฑ นาค

เว้นแต่สระอินทรนุศที่ชาวหิมพานต์ไม่นิยมเล่นน้ำ นั่นเพราะที่นี่
คือทางเชื่อมประตูผ่านมิติจากดินแดนหิมพานต์ไปยังโลกมนุษย์ซึ่งก็คือ
น้ำตกสายรุ้งนั่นเอง น้ำตกทั้งสองมีหน้าตาเหมือนกันไม่ผิดเพี้ยนคือเป็น
น้ำตกเล็กๆ และมีน้ำสีเขียวมรกต

ที่อยู่ของเหล่าครุฑนั้นอยู่ในป่าไม้จิวรอบเขาพระสุเมรุ จนถึงสวรรค์
ชั้นจาตุมหาราชิกา⁸ ส่วนครุฑชนชั้นปกครองจะมีวิมานเรียกว่าวิมาน
ฉิมพลี อยู่บนต้นฉิมพลีหรือต้นจิว

ครุฑมีหลายระดับโดยแบ่งแยกตามกำเนิด 4 ประเภท คือ ประเภท
ที่ 1 โอปปาติกะ เกิดโดยการผุดขึ้น ประเภทที่ 2 ชลาพุชะ เกิดในครรภ์
ประเภทที่ 3 อัณฑชะ เกิดในไข่ และประเภทสุดท้าย สังเสทชะ เกิดใน

⁸ บางตำราก็ว่าอยู่ที่ยอดเขาไกรลาส

เก้าโคไล ครุฑชั้นสูงจะกำเนิดแบบโอปปาติกะ ทรงเครื่องแบบเทพบุตร เทพธิดา มีชีวิตเช่นเทวดา แปลงกายได้ และบริโภคอาหารทิพย์ ทว่าครุฑ บางประเภทก็กินผลไม้หรือเนื้อสัตว์ บางประเภทหากผูกเวรกับนาค ก็จับนาคกิน หรือถ้าผูกเวรกับสัตว์นรกในยมโลก ก็จะมีศรัทธาไปเป็นนายนิรบาลลงทัณฑ์สัตว์นรก

ยามเมื่อต้องบินผ่านสระอินทรธนูศแห่งนี้ก็ทำให้พระองค์ทรงอดทนคิดถึงหญิงสาวที่มีดวงจิตพญานาคอยู่ในกายครึ่งหนึ่งไม่ได้ นางมีนามว่า...วันวิสา เป็นหญิงสาวที่มีรูปร่างหน้าตางดงามเป็นที่ต้องตาต้องใจผู้พบเห็นได้ไม่ยาก อีกทั้งนางยังมีหัวใจกล้าแกร่งไม่หวั่นเกรงอันตราย รู้จักสำนักบุญคุณนาคนาคินทรที่ได้ช่วยนาง นางจึงได้บากบั่นเข้าไปในป่าหิมพานต์เพื่อช่วยนาคนาคินทรยามเมื่อนาคนาคินทรต้องการความช่วยเหลือ ครั้นนั้นพระองค์ได้ทรงช่วยนางข้ามผ่านประตุมิติเพื่อเข้าไปยังป่าหิมพานต์

แม้พระองค์ทรงรู้ว่าเป็นการทำผิดกฎ แต่ถึงรู้ก็มิอาจเพิกเฉยต่อสายตาอันแน่วแน่ของนางมนุษย์คนนั้นได้ แม้พระองค์มิได้ญาติกับเหล่า นาค แต่ก็ไม่ทรงลืมนึกว่าครั้งหนึ่งพญาอินทรานาคราชผู้เป็นพระบิดาของนาคนาคินทรทรงมีบุญคุณช่วยชีวิตพระองค์ไว้ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่พระองค์จะสามารถทดแทนบุญคุณพญาอินทรานาคราชได้

ครุฑมานทรงบัดเรื่องวันวิสาออกไปจากห้วงแห่งความคิด แล้วสูดพระอัสสรัสเข้าปอดลึก ไม่มีที่ไหนจะสุขไปกว่าดินแดนหิมพานต์อีกแล้ว ครุฑมานทรงบินลงไปยังลานกว้างบริเวณหน้าวิมานสิมพลี ทว่าพระบาทก้าวไปไม่กี่ก้าวก็ต้องชะงักเมื่อกลิ่นหอมหนึ่งปรากฏขึ้น พระองค์คุกพระชงฆ์ทันทีด้วยรู้วักกลิ่นนี้มีใช่ใครอื่น

“ถวายเป็นคัมพะยะคะเสด็จแม่”

พลันพระวรกายอรชรก็ปรากฏขึ้นจากพื้นที่ย่างเปล่าตรงหน้า พระโอสรสองคู่สุดท้าย ทอดพระเนตรพระโอสรสองคู่เล็กอย่างอ่อนอกอ่อนใจ

“เจ้าหายไปไหนมาเสียหลายวัน ไปแอบเที่ยวเล่นที่เมืองมนุษย์มาอีกแล้ว ใช่หรือไม่” ยายากจะเปล่งพระสุรเสียงคูออกไปเสียเหลือเกิน แต่เมื่อเห็น พระพักตร์ของพระโอรส พระทัยที่ตั้งไว้ว่าจะแข็งปานหินผา มุ่งมั่นว่าต้อง ตรัสเรื่องสำคัญกับพระโอรสให้เด็ดขาด ก็อ่อนยวบลงทันที

“เสด็จแม่รู้ใจลูกเสมอ” ครุฑหนุ่มแย้มพระโอษฐ์อย่างเจ้าเล่ห์ พระนางวินายกาทรงส่ายพระพักตร์อย่างอ่อนพระทัย

“ถ้าเสด็จพ่อทรงทราบต้องไม่พอพระทัยแน่ๆ”

“เสด็จแม่ก็อย่ากราบทูลเสด็จพ่อสิพะยะค่ะ” ครุฑมานทรง ตระหนักดีว่าพระบิดาเข้มงวดเรื่องการไปเที่ยวเล่นเมืองมนุษย์สักเพียงไร ทว่าหาโอกาสที่จะไปเที่ยวเล่นเมืองมนุษย์อย่างอิสระเช่นนี้ ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะช่วงนี้พญาเวไนยผู้เป็นพระบิดาต้องขึ้นไปรับใช้ พระวิษณุโดยการเป็นพาหนะให้พระองค์ เพราะพันธสัญญาตั้งแต่ครั้งที่ พระบิดาเสด็จไปนำน้ำอมฤตให้นาค เพื่อช่วยนางวินตาซึ่งเป็นพระอัยยิกา⁹ ของครุฑมานให้หลุดพ้นจากการเป็นทาสของนางนาคัทรุ¹⁰

“คิดว่าเสด็จพ่อของเจ้าไม่รู้สินัยเจ้านั้นรึครุฑมาน” พระนางวินายกา ทรงแสวงค้อนงอนพระโอรส แต่ก็เป็นดังเช่นทุกครั้ง ครุฑมานดื้อเงียบ เนื่องจากเป็นน้องคนสุดท้องที่มีพี่ชายอีกนับสิบตน นางเองนั้นแหละ ที่เลี้ยงดูและตามใจครุฑมานมาโดยตลอด จึงดื้อไม่ฟังใครเช่นนี้

⁹ พระอัยยิกา หมายถึง ย่า

¹⁰ นางกัทรุและนางวินตาทนกันเรื่องสีของม้าอุไศรพที่เกศควรวกวนเกษียร สมุทรและเป็นสมบัติของพระอินทร์ โดยพนันว่าใครแพ้ต้องเป็นทาสอีกฝ่าย ห้าร้อยปี นางวินตาทายว่าม้าสีขาว ส่วนนางกัทรุทายว่าสีดำ ความจริงม้าเป็น สีขาวดังที่นางวินตาทาย แต่นางกัทรุใช้อุบายให้นาคลูกของตนแปลงเป็นขน สีดำแซมอยู่เต็มตัวม้า นางวินตาไม่ทราบในอุบายจึงยอมแพ้ ตกเป็นทาสของ นางกัทรุถึงห้าร้อยปี

“เสด็จแม่วางพระทัยเถิดพะยะคะ หม่อมฉันไม่สร้างปัญหาให้เสด็จแม่อ่างแน่นอน”

“แม่ไม่เคยกลัวปัญหา กลัวก็แต่ว่าเจ้าจะไปคว้านางมนุษย์มาเป็นพระชายา อย่าลืมนะว่าเจ้ามีคู่หมั้นคู่หมายแล้ว ปักษีสุวรรณเป็นครุฑที่ดีชาติตระกูลสูงส่ง งามพร้อมทั้งกิริยาท่าทาง เจ้าจงจำคำแม่เอาไว้ ว่าแม่จะไม่ยอมให้เจ้ามีพระชายาเป็นมนุษย์โดยเด็ดขาด”

ครุตมานไม่ทรงตอบพระมารดา ทว่าพระทัยกลับหวนนึกถึงใบหน้าหวาน เจ้าของริมฝีปากรสกุหลาบอย่างเปลอโผล่ ห้ามอภิเษกสมรสกับนางมนุษย์อย่างนั้นหรือ พระองค์ไม่เคยทรงคิดอยากอภิเษกสมรสกับผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือครุฑก็ตาม แต่เรื่องของอนาคตพระองค์เองก็มีอาจกำหนดได้ว่าจะมีวันที่พระองค์ทรงยอมสละอิสริยาภเพื่อผูกพันกับสตรีนางใดหรือไม่ แต่ที่ทรงทราบในเวลานี้ก็คือ ไม่มีสตรีนางใดทำให้พระองค์หวนไหวและพร้อมสละดวงหทัยเลยแม้แต่นางเดียว

“เย็นนี้แม่จะให้ปักษีสุวรรณมาที่วิมานของเรา เจ้าอย่าลืมนอยู่ต้อนรับนางด้วย เข้าใจหรือไม่” พระนางวินายกามีรับสั่งกับพระโอรส ทว่าพระพักตร์เรียบเฉยทำให้พระนางไม่อาจเดาได้เลยว่าครุตมานรู้สึกอย่างไรกับคู่หมั้นสาว ซึ่งหมั้นหมายกันมาตั้งแต่ยังเล็ก จนบัดนี้ครุตมานมีอายุ 312 ปีแล้ว แต่ยังไม่ยอมอภิเษกสมรสกับปักษีสุวรรณเสียที ผู้ใหญ่ทางฝั่งนี้ก็เริ่มเร่งรัดพระนางมาบ้างแล้ว พระนางจะทรงแสวงหาเป็นไม่รู้รู้จักต่อไปไม่ได้

“เสด็จพี่ติดตามอยู่หรือเปล่าพะยะคะเสด็จแม่”

พระนางวินายกालอบถอนพระปัสสาสะด้วยรู้ดีว่าต่อให้ทรงหาโซ่มาล่ามก็มีอาจรั้งพระโอรสให้อยู่พบปักษีสุวรรณได้ “ติดตามนอยู่ที่ดีำหนักรายนั้นเอาแต่เก็บตัวไม่คิดออกจากตำหนักไปไหนหรอก” แม่อยู่หัวแห่งเมืองสุบรรณพิภพอดเห็นพระโอรสองค์เล็กไม่ได้

“เสด็จแม่ทรงพระทัยดีเสมอ” เจ้าชายครุตมานทรงโน้มพระวรกาย

ลงมาหอมพระปรางพระมรดาฟอดใหญ่ ก่อนจะเสด็จเข้าสู่วิมานอย่างสบายอารมณ์ ผู้เป็นพระมรดาได้แต่ส่ายพระเศียรระอาด้วยพระพักตร์เปื้อนยิ้ม

วิมานฉิมพลีหรือจะเรียกว่าวังก็ไม่ผิดอะไรนัก สำหรับครุฑ ชั้นชั้นปกครองเทียบเท่ากษัตริย์ปกครองครุฑทั้งมวลที่อาศัยอยู่ภายในเมืองสุบรรณพิภพ วิมานสีทองพราวด้วยทองคำแท้ ขำราชมบริวารล้วนแต่งกายงดงาม ด้วยความที่เป็นสัตว์กึ่งเทพ ครุฑที่อยู่บนวิมานจึงจำแลงกายเป็นร่างเทวดาและนางอัปสรสวรรค์ แต่งกายด้วยเครื่องทรงงดงาม เนื้อตัวและผิวกายมีกลิ่นหอมน่ารื่นรมย์ กระนั้นนางครุฑเหล่านี้กลับไม่สามารถทำให้ครุฑมานสนพระทัยได้เลย อาจเพราะความงามเหล่านี้มันดูตาตื่นจนน่าเบื่อหน่ายก็เป็นได้

พลันครุฑหนุ่มก็หวนคิดถึงหญิงสาวหน้าหวานแต่แต่งกายห้าว ดังชายชั้นอีกครั้ง รู้สึกว่าวันนี้พระองค์จะทรงคิดถึงนางบ่อยเกินไปแล้ว นางมีรสนิยมแปลกเพราะรักชอบเพศเดียวกัน ซึ่งข้อนี้พระองค์มิได้ทรงรังเกียจหรือเหยียดหยัน เพราะเหล่าเทพบางองค์ก็มีรสนิยมเช่นเดียวกันนี้ ทว่ามันเป็นความเสียดยและอยากเอาชนะมากกว่า เมื่อทรงถูกตาต้องใจสาวน้อยนามเพียงหงส์ พระองค์ก็ไม่ทรงคิดจะปล่อยนางให้หลุดลอยโดยไม่ลงมือทำอะไร

พระบาททั้งสองข้างมาหยุดอยู่ที่ตำหนักของเจ้าชายสิตามันซึ่งเป็นพระเชษฐา¹¹ ของเจ้าชายครุฑมาน อันที่จริงแล้วทรงมีพระเชษฐาหลายพระองค์ เพราะพญาครุฑมีพระโอรสและพระธิดาเป็นจำนวนมาก ทว่าเจ้าชายครุฑมานทรงสนิทสนมกับเจ้าชายสิตามันที่สุด นั่นอาจเป็นเพราะว่าทั้งสองมีพระชนมายุใกล้เคียงกันนั่นเอง

¹¹ พระเชษฐา หมายถึง พี่ชาย

พระองค์ทอดพระเนตรพระเชษฐากำลังบรรเลงพินน้ำเต้า¹² ด้วย
บทเพลงแสนเศร้า จึงทรงพระดำเนนเข้าไปอย่างเงิบเงิบ เพื่อปล่อยยให้
เจ้าชายสีตามันได้บรรเลงเพลงไปจนจบ

“เหตุใดเสด็จพี่จึงยังบรรเลงเพลงนี้อยู่ ผ่านมาเกือบร้อยปีแล้ว
เวลามีสามารถทำให้เสด็จพี่ลืมนางได้เลยหรือ” ครุตมานตรัสขึ้นเมื่อ
เพลงเศร้าจบลง

“จะกี่ร้อยปีข้าก็มีอาลัยนาง” เจ้าชายสีตามันตรัสด้วยพระสุรเสียง
ราบเรียบ ทว่าพระเนตรกลับฉายชัดว่าทรงโหม่นสพึงไรกับการจากไป
อย่างไม่มีวันหวนกลับของพระชายา

“นางมนุษย์อายุสั้นกว่าเรามากนัก คิดจะรักมนุษย์ก็ต้องทำใจ
เกี่ยวกับความแตกต่างข้อนี้” ครุตมานตรัสบอกพระเชษฐา ทว่าคำพูด
เหล่านั้นคล้ายจะเป็นการย้ำเตือนพระองค์เองเสียมากกว่า

“ข้าดีขึ้นมากแล้ว เจ้าอย่าได้กังวลใจไปเลยน้องข้า” เจ้าชายสีตามัน
แย้มพระสรวลให้พระอนุชา ก่อนจะทรงโบกพระหัตถ์ให้นางกำนัลออกไป
จากห้อง

“เพราะเสด็จพี่คนเดียวเดียวเสี่ยว เสด็จแม่จึงออกกฎเหล็ก ห้ามพวกเรา
ทุกคนอภิเษกสมรสกับนางมนุษย์โดยเด็ดขาด” ทรงสัพยอกพระเชษฐา
อย่างไม่จริงจังนัก ด้วยไม่อยากจะให้พระเชษฐาจมอยู่กับความทุกข์จาก
การสูญเสีย มีพบบ่อยต้องมีพราก ข้อนี้คือกฎของการเวียนว่ายตายเกิด

¹² พินน้ำเต้าเป็นเครื่องดนตรีประเภทดีด มีสายเดี่ยว ทำจากผลน้ำเต้าผ่าครึ่ง
โดยทั่วไปแล้วผู้ดีดพินน้ำเต้าต้องไม่สวมเสื้อ ส่วนมากมักเป็นผู้ชาย โดยผู้ดีด
จะนำกะโหลกเสียงหรือกะโหลกน้ำเต้าวางประกบแนบอกซ้าย มือซ้ายจับทวน
ส่วนมือขวาใช้ดีด ผู้ดีดพินน้ำเต้าที่มีความชำนาญในการเล่นจะขยับกะโหลก
น้ำเต้าให้เปิด-ปิดอยู่ตรงหน้าอกซ้ายในบางครั้ง เพื่อให้เกิดเสียงก้องกังวาน
ตามความประสงค์ของผู้ดีด แล้วใช้นิ้วซ้ายกดเพื่อให้สายตึงหรือหย่อน

ภายในสังสารวัฏ ไม่มีผู้ใดสามารถหนีกฎข้อนี้ไปได้

เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน ครั้งนั้นเจ้าชายสิตามันได้แอบไปเที่ยวเล่นที่เมืองมนุษย์และพบรักกับนางมนุษย์เข้า ทั้งสองครองรักกันอย่างมีความสุข แต่ก็ยังเป็นเพียงช่วงระยะเวลาแสนสั้นเมื่อเทียบกับความทุกข์ใจ หลังจากนั้น เพราะร่างกายนางมนุษย์ชราลงอย่างรวดเร็ว ในขณะที่เจ้าชายสิตามันยังคงหนุ่มแน่นไม่เปลี่ยนแปลง จนกระทั่งนางมนุษย์มีอายุ 80 ปี ก็ละสังขารไปอย่างสงบ

เจ้าชายสิตามันทรงโทมัสและไม่ทรงพระสรวลอีกเลยนับแต่นั้น ทำให้พระนางวินายกากริ้วเพราะความเป็นห่วงพระโอรส จึงได้ออกกฎเหล็กนี้ขึ้น

“เจ้าก็ระวังไว้เถิด”

“หม่อมฉันนะหรือเสด็จพี่” พระโอรสองค์สุดท้ายของพญาครุฑตรัสถามพระเชษฐาด้วยความแปลกพระทัย

“หนีไปเที่ยวเล่นที่เมืองมนุษย์เช่นนี้ ระวังจะเสียหัวใจให้แก่นางมนุษย์เข้าสักวัน” ผู้เป็นพี่ตรัสเตือนด้วยความห่วงใย เพราะนับจากพระชายาของพระองค์สิ้นพระชนม์ไป เจ้าชายสิตามันก็ไม่เคยไปเยือนโลกมนุษย์อีกเลย พระองค์ไม่เคยคิดจะมอบดวงหทัยให้ผู้ใดอีก ทว่ามีผู้หญิงอยู่คนหนึ่งที่มาเย้ายาดวงหทัยของพระองค์ให้วันไหน ทว่ามันกลับเป็นไปไม่ได้ ในเมื่อหญิงสาวผู้นั้นมีคู่หมั้นแล้ว และนางจะมาเป็นพระกนิษฐาภาดา¹³ ของพระองค์ในอีกไม่กี่เวลาข้างหน้า

ปักษีสุวรรณ...นางคือคู่หมั้นของครุฑมาน พระอนุชาของพระองค์นั่นเอง

“เสด็จพี่มิต้องเป็นห่วงหม่อมฉันหรอก หม่อมฉันเอาตัวรอดได้เสมอ ว่าแต่เมื่อไหร่เสด็จพี่จะอภิเษกสมรสเสียที นี่เสด็จแม่ก็พยายาม

¹³ พระกนิษฐาภาดา หมายถึง น้องสะใภ้

หาหญิงสาวมาให้เสด็จพี่เลือก 'ไม่มีนางใดถูกพระทัยเลยหรือ' ทรงเลือก ประเด็นนี้ขึ้นมาเพราะไม่ต้องการให้พระเชษฐาตรัสถึงนางมนุษย์อีก เพราะทุกครั้งที่ต้องนึกถึง ความคิดถึงก็ทำให้พระองค์อยากบินกลับไปยัง โลกมนุษย์เสียเดี๋ยวนี้เลยทีเดียว

เจ้าชายครุตมานทรงคิดว่าหากพระเชษฐาอภิเษกสมรส อากา รเศร้าอาจจางหายไปบ้างก็เป็นได้ แต่ดูเหมือนพระเชษฐาจะมีบางสิ่ง บางอย่างเก็บงำไว้ในพระทัยไม่ยอมแพร่พรายบอกผู้ใด ซึ่งครุตมาน ไม่คิดซักถามหรือลละลาละล้วง เมื่อวันหนึ่งที่พระเชษฐาทรงพร้อมที่จะ ตรัส ก็จะต้องออกมาเองโดยมีต้องคาตคั่นถาม แต่หากไม่ยอมตรัส ความในใจเหล่านั้น คาตคั่นถามหรือฆ่าให้ตาย พระเชษฐาก็ไม่ปรีพระโอรส เป็นแน่

“อย่าได้ห่วงข้าเลย เสด็จแม่เลิกหวังในตัวข้านานแล้ว ว่าแต่ เจ้าเถอะครุตมาน เมื่อไหร่จะอภิเษกสมรสกับปักษีสุวรรณเสียที” ตรัสถาม แล้วก็ปวดแปลบที่ดวงหทัย เด็กผู้หญิงที่ทรงเห็นมาตั้งแต่นางยังเล็กๆ ไม่น่าเชื่อเลยว่าเมื่อโตเป็นสาว นางจะมีผลกับดวงหทัยที่เคยคิดว่าตาย ด้านจากการสูญเสียได้อย่างมากมายเช่นนี้

“หม่อมฉันไม่ได้รักน้องปักษีสุวรรณ เสด็จพี่ก็ทรงทราบดี”

“แต่เจ้าถึงวัยที่ควรอภิเษกสมรสได้แล้ว อย่าทำให้เสด็จแม่ต้อง กังวลพระทัย” ทรงปรามพระอนุชา แม้ครุตมานจะวางมาดขี้นเป็นผู้ใหญ่ สักเพียงไร แต่เพราะเป็นน้องคนสุดท้องจึงยังมีความเป็นเด็กและความ เอาแต่ใจแอบซ่อนอยู่ภายใต้ใบหน้าดูดีและร่างกายที่สูงใหญ่กว่าพี่น้อง คนอื่นๆ

“ขอเวลาให้หม่อมฉันเที่ยวเล่นอีกสักสามสี่สิบปีมิได้หรือ”

“เกรงว่าเสด็จแม่จะไม่ให้เวลาเจ้ามากถึงเพียงนั้น”

“หม่อมฉันจึงต้องหนีไปเที่ยวเล่นเมืองมนุษย์ไปเถา” เจ้าชาย ครุตมานทรงยกพระขนงอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนจะหยิบแท็บเล็ตที่พระองค์

โปรดออกมาให้พระเชษฐาทอดพระเนตร “ช่วงเวลาที่สุดที่โศกเศร้าอยู่บน
วิมาน รู้หรือไม่ว่ามนุษย์ตัวน้อยได้พัฒนาไปถึงไหนแล้ว เจ้าสิ่งนี้เรียกว่า
แท็บเล็ต” เจ้าชายครุฑมานทรงใช้พระองค์สัมผัสหน้าจอเพื่อปลดล็อก

“เจ้านี้อาไว้ใช้ทำอันใดหรือ” ผู้เป็นพระเชษฐาทรงขยับเข้าใกล้
พระอนุชา ทอดพระเนตรเจ้าแผ่นบางๆ คล้ายกระดานชนวนด้วยความ
สนใจ

“ทำได้หลายอย่างเลย เตียวหม่อมฉันจะเล่นให้เสด็จพี่ดู จะได้
ทรงทราบเหตุใดหม่อมฉันจึงหลงใหลเมืองมนุษย์นัก” ทรงเปิดเข้าไป
ในโพลเดอร์รูปภาพ แล้วกดเลื่อนรูปถ่ายมากมายให้เจ้าชายติดตาม
ทอดพระเนตร ไม่ว่าจะเป็นตึกรามบ้านช่องที่เปลี่ยนไปจากเมื่อ 100 ปีก่อน
เป็นอย่างมาก ยานพาหนะแบบใหม่ เทคโนโลยี รวมทั้งการแต่งกายของ
นางมนุษย์สมัยใหม่ที่แสนวาทวิวิธชวนใจ

“เมืองมนุษย์เปลี่ยนไปมากเหลือเกิน”

ครุฑหนุ่มสองตนพูดคุยกันถึงเรื่องเมืองมนุษย์และการเปลี่ยนแปลง
ที่มีมากขึ้นอย่างรวดเร็วจนชาวหิมพานต์แทบตามไม่ทันกันอย่างออกรส
เจ้าชายสิตามันสนพระทัยทุกเรื่องราวที่พระอนุชาทรงเล่าด้วยความสนุก-
สนาน...

อีกด้านหนึ่งของวิมาน...ร่างบอบบางบินร่อนลงจากผืนฟ้า
ปลายเท้าที่เต็มไปด้วยกรงเล็บอย่างเท้านกค้อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นเท้า
มนุษย์เมื่อสัมผัสลงบนพื้นวิมานสิมพลี หากจะถามว่าครุฑนางใดสวย
ที่สุดในเมืองครุฑ คงไม่มีใครดงามเกินกว่านางครุฑบัณฑูร์สุวรรณเป็น
แน่แท้ ความงามอ่อนหวานของนางเป็นที่เลื่องลือไปทั่วแดนหิมพานต์
แต่ครุฑทุกตนก็มีอาจเอื้อมคว้าหัวใจนางด้วยรู้ดีว่านางคือพระคู่หมั้น
ของเจ้าชายครุฑมานนั่นเอง

บัณฑูร์สุวรรณเยื้องย่างกรีดกรายเข้าไปในวิมาน โดยมีทหารและ

เหล่านางกำนัลทำความเคารพอย่างนอบน้อม นับจากการหมั้นหมาย
ที่จัดขึ้นอย่างใหญ่โต จึงเปรียบได้ว่านางเป็นสมาชิกของที่นี่เกือบสมบูรณ์
แล้ว นางมาที่นี้แทบวันเว้นวัน หากไม่เจอพระคู่หมั้น นางก็จะเย็บปัก
ถักร้อยหรือทำงานฝีมืออื่นๆ กับพระมเหสีวินายกา ว่าที่พระสัสสุ¹⁴ ของ
นางนั่นเอง

“ถวายบังคมเพคะเสด็จแม่” ปักษีสวรรณธิดาคนสวยของอำมาตย์
เดโชยอบกายลงถวายบังคมพระนางวินายกาอย่างอ่อนช้อย

“ข้ากำลังคิดว่าจะให้คนไปตามเจ้าอยู่พ่อดีเลยเชียว” พระนาง
วินายกาผละจากมัลลยทรงร้อย ทรงพระดำเนินไปประคองไหล่หญิงสาว
ให้ลุกขึ้นยืน

“มีเรื่องอะไรหรือเพคะเสด็จแม่ ถึงกับต้องให้คนไปตามหม่อมฉัน”
ปักษีสวรรณธิดาถามด้วยความแปลกใจ

“ครุฑมานกลับมาแล้ว”

“เสด็จที่ครุฑมานเสด็จกลับมาแล้วหรือเพคะ” ปักษีสวรรณธิดากว้าง
ใบหน้าดูสดชื่นเปล่งปลั่งเมื่อเอ่ยชื่อพระคู่หมั้นหนุ่ม ผู้ชายที่นางหลงรัก
มาตั้งแต่ยังเด็กๆ นางไม่เคยมีสายตาไว้มองชายอื่นนอกจากเจ้าชาย
ครุฑมานเพียงผู้เดียวเท่านั้น

“กลับมาตั้งแต่เช้าแล้ว ตอนนี้อยู่ที่ตำหนักของลิตามัน”

“หรือเพคะ” หญิงสาวพยักหน้าน้อยๆ อย่างพยายามรักษามารยาท
ด้วยรู้ดีว่าการไปตำหนักของเจ้าชายลิตามันไม่ใช่เรื่องงามที่หญิงสาว
มีชาติตระกูลควรทำ

“ไปหาครุฑมานเถอะ ข้าอนุญาต” พระนางวินายกาหัวเราะหญิงสาวดี
หากนางเป็นคนอนุญาต ข้อครหาเรื่องความไม่เหมาะสมก็จะหมดไป

“จะดีหรือเพคะเสด็จแม่ หม่อมฉันเป็นผู้หญิง” หัวใจหญิงสาว

¹⁴ พระสัสสุ หมายถึง แม่สามี

พองโต แต่จำต้องอดอดเพื่อไม่ให้ดูใจง่ายและไม่รู้จักรักษานวลสงวนตัว

“ไปเถอะ อย่าห่วงเลย ข้าเป็นคนอนุญาตเอง อีกอย่างมัวแต่รอช้ากลัวว่าพ่อตัวนี้จะหนีไปเที่ยวเล่นเสียก่อน” พระนางวินายกาทรงทราบดีว่านิสัยพระโอรสเป็นอย่างไร หากมองจากดวงตาที่เต็มไปด้วยความสนุกสนานนั้นแล้ว ก็ชี้ชัดได้เลยว่าพระโอรสองค์เล็กของพระนางจะต้องหนีไปเที่ยวเล่นที่เมืองมนุษย์อีกเป็นแน่

“เที่ยวเล่นที่ไหนหรือเพคะเสด็จแม่”

“ที่เมืองมนุษย์นะสิ เจ้ารีบไปเถอะ ให้ครุتمانได้เห็นหน้าเจ้า ก่อนที่จะพลั้งพลาดไปคว้านางมนุษย์มาเป็นพระชายาเหมือนสิตามัน หากเป็นเช่นนั้นข้าคงได้ออกแตกตายเป็นแน่” พระนางวินายกาทรงเร่งรัดว่าที่พระสุณิสา¹⁵ ไม่ใช่ว่าพระนางรังเกียจมนุษย์หรือกะนะ แต่ความแตกต่างทำให้พระนางตระหนักดีว่าครุฑกับมนุษย์ไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันได้ ซึ่งข้อนี้ที่พระนางคัดค้านมาตลอดก็ปรากฏให้เห็นชัดในกรณีของสิตามัน

“เพคะเสด็จแม่ หม่อมฉันขอทูลลา” ปักษีสุวรรณยอบตัวลงถวายบังคมได้อย่างงดงาม สมกับที่เป็นถึงบุตรสาวของอำมาตย์เดโช ได้รับการขัดเกลาและฝึกฝนเรื่องมารยาท การเรือน การพูดจาเข้าสังคมมาเป็นอย่างดี เพื่อที่วันข้างหน้าเธอจะเป็นเจ้าหญิงปักษีสุวรรณ พระชายาของเจ้าชายครุتمانได้อย่างเต็มภาคภูมิ

หญิงสาวหันไปพยักหน้าให้สาวใช้ ก่อนจะเดินนำหน้าออกไปจากพระตำหนักของพระมเหสีวินายกา

แะะ!

เสียงกอด่ายรูปจากแท็บเล็ตดังขึ้น พร้อมกับภาพของเจ้าชายสิตามันขณะประทับอยู่บนพระแท่นปรากฏขึ้นบนหน้าจอแท็บเล็ต เจ้าชาย

¹⁵ พระสุณิสา หมายถึง ลูกสะใภ้

ครุฑมานทรงยื่นแท็บเล็ตให้พระเชษฐาทอดพระเนตร ก่อนจะทรงสอนให้
เจ้าชายสิทามันกดถ่ายภาพภายในห้อง

“อันที่จริงมีกล้องที่ถ่ายรูปได้ดีและได้ภาพงดงามกว่านี้มาก แต่
หม่อมฉันมองว่าเจ้าแท็บเล็ตนี้มันสารพัดประโยชน์มากกว่า เดี่ยวหม่อมฉัน
จะสอนเสด็จพี่เล่นเกม” ตรัสพลางกดหน้าจอลำโพงคำสั่งถ่ายรูปออกแล้วกด
เข้าเกมซึ่งมีภาพและสีสันสดใส

“เจ้าสิ่งนี้ช่างน่าอัศจรรย์ใจนัก สมัยที่เข้าไปเมืองมนุษย์จำได้ว่า
ช่วงนั้นเป็นช่วงต้นรัตนโกสินทร์ พระชายาของข้าเป็นสาวชาววังหมสไบดู
งดงาม แต่ดูจากรูปถ่ายในกระดานชนวนของเจ้าแล้ว หญิงสาวแต่งกาย
เปิดเผยเนื้อหนังมังสาหาได้มีความเป็นกุลสตรีไม่” เจ้าชายสิทามันทรง
วิจารณ์โดยเปรียบเทียบกับยุคสมัยที่พระองค์เคยไปเที่ยวเล่น และได้พบ
รักแรก

“ทุกอย่างเปลี่ยนไปมาก โลกมนุษย์มีนกเหล็กบรรจุมนุษย์เพื่อ
เดินทางข้ามทวีป มีรถไฟใต้ดิน และรถไฟลอยฟ้า เสด็จพี่คงคิดภาพ
ตามไม่ออกเป็นแน่ หม่อมฉันยอมรับเลยว่าวินาทีแรกที่ไปเยือนเมือง
มนุษย์ หม่อมฉันต้องใช้เวลาปรับตัวอยู่นานนับเดือนเลยทีเดียว ก่อนจะทำ
ความรู้จักกับชาวของเครื่องใช้เหล่านี้ ซึ่งมนุษย์คิดและประดิษฐ์ ในแต่
ละวันมีมนุษย์ทั่วทุกมุมโลกประดิษฐ์สิ่งต่างๆ ออกมามากมาย ล้วนแล้ว
แต่น่าสนใจแทบทั้งสิ้น”

“ดูเหมือนว่าเจ้าจะติดใจเมืองมนุษย์เข้าแล้ว หวังว่าจะไม่ติดใจ
นางมนุษย์ด้วย มิเช่นนั้นเสด็จแม่คงไม่ยอมแน่”

“เรื่องนั้นหม่อมฉันก็มีอาจคาดเดาได้” ใบหน้าหวานของเพียงหงส์
ลอยเข้ามาในห่วงแห่งความคิดอีกแล้ว เจ้าชายครุฑมานแ้มพระโอษฐ์
เมื่อคิดถึงใบหน้าเดียวแดงเดียวชิดชาวสลบไปมาได้ อย่างน่ามอง แต่ก็รู้สึก
หงุดหงิดพระทัยควบคู่ไปด้วยที่ใบหน้านางมนุษย์คนนั้นม้วนเวียนรบกวน
พระทัยของพระองค์ตลอดเวลาเช่นนี้

“เสด็จพี่สนใจอยากไปเที่ยวเล่นกับหม่อมฉันหรือไม่พะยะค่ะ หม่อมฉันจะพาเสด็จพี่ไปเที่ยวผับ เป็นสถานที่โอเคจริง แต่ก็มีความเหมาะแก่การพักผ่อนและเพลิดเพลินวาม” เจ้าชายครุฑมานทรงเอ่ยชวนอย่างเห็นเป็นเรื่องสำราญพระทัย การได้แหกกฏที่พระมารดาตั้งขึ้น ช่วยสร้างสีสันให้ชีวิตที่น่าเบื่อหน่ายไม่น้อยเลย

“เกรงว่าเจ้าจะไม่ได้ไปเที่ยวเสียแล้ว” เจ้าชายสิตามันทรงหยุดนิ่งเพื่อให้ครุฑมานใช้พระกรรณทิพย์ฟังเสียงฝีเท้าที่ดังใกล้เข้ามา “พูดถึงก็มาเลยเชียว ท่าทางน้องปักษ์สุวรรณจะอายุยืน” ทรงพระสรวลเมื่อเห็นพระพักตร์ของพระอนุชาถอดสีลงอย่างเห็นได้ชัด

“หม่อมฉันคงต้องขอตัวก่อน คงอยู่ต่อไม่ได้เสียแล้ว”

“เข้าไปแล้วละครุฑมาน นางมาเย็นอยู่หน้าประตูแล้ว” เจ้าชายสิตามันตรัสอย่างอารมณ์ดี ทรงอยากรู้ว่าในสถานการณ์เช่นนี้พระอนุชาจะเอาตัวรอดอย่างไร

“ไม่เข้าไปหรอกพะยะค่ะ หม่อมฉันขอทูลลา” เจ้าชายครุฑมานโค้งพระวรกายลงเล็กน้อย ก่อนจะกระโดดลงจากพระบัลลังก์¹⁶ ปล่อยให้พระวรกายร่วงลงไปยังพื้นเบื้องล่างอย่างรวดเร็ว เมื่อใกล้ถึงพื้นพสุธา ก็ทรงกางปีกออก ก่อนจะโฉบบินไปบนท้องฟ้าพร้อมกับเสียงพระสรวลดังกึกก้อง

“เจ้าตัวแสบ!” เจ้าชายสิตามันทอดพระเนตรพระอนุชาบินร่อนไปบนท้องฟ้าแล้วสายพระพักตร์ด้วยความขบขัน ก่อนจะหันไปมองผู้ที่เปิดประตูเข้ามาด้วยสายพระเนตรที่แตกต่างไปจากเดิม

ปักษ์สุวรรณยังคงคงดงามเสมอ และดูเหมือนว่านางจะดงามขึ้นเรื่อย ๆ จนตรึงสายพระเนตรของพระองค์ให้หยุดอยู่ที่นางจนไม่สามารถเบนไปทางอื่นได้เลย

¹⁶ พระบัลลังก์ หมายถึง หน้าต่าง

“ถวายบังคมเพคะฝ่าบาท” หญิงสาวยอบกายอย่างอ่อนหวาน เช่นเคย ใบหน้าหวานเกลี้ยงเกลา ผิวสีเหลืองนวลงดงาม เธอห่มสไบสีแดง บักดินทองขับให้เรือนร่างสมส่วนดูอ่อนแอ้นน่าทะนุถนอม

“มาหาข้ามีธุระอันใดหรือ”

“เออ...หม่อมฉัน” หญิงสาวเฝ้าริมฝีปากเข้าหากัน ก่อนจะมองไปรอบๆ ห้องเพื่อมองหาพระคู่หมั้น “หม่อมฉันมาหาเสด็จพี่ครุฑมานเพคะฝ่าบาท” เมื่อไม่เห็นแม่เงา หญิงสาวจึงลอบถอนใจด้วยความน้อยใจ ด้วยรู้ว่าพระคู่หมั้นต้องการหลบหน้าตน

“ครุฑมานออกไปนานแล้ว ไม่ได้อยู่ที่นี้หรอก” ทรงปดทั้งที่พระอนุชาเพิ่งออกไปทางพระบัญชาเมื่อครู่นี้เอง ทอดพระเนตรสีหน้าผิดหวังของหญิงสาวด้วยความสงสาร ทรงรับรู้มาตลอดว่าปักษีสุวรรณคอยไล่ตามครุฑมานที่แทบไม่ไยดีนางเลยแม้แต่น้อย เสียหายผู้หญิงที่ทั้งสวยและเพียบพร้อมแบบนาง ควรได้พบกับชายที่รักนางอย่างแท้จริง

“เพคะ ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันกราบทูลลา” หญิงสาวยอบกายลงอีกครั้งก่อนจะหมุนตัวกลับออกไป

“เดี๋ยวก่อนปักษีสุวรรณ” “ไม่รู้ว่าสิ่งใดลพระทัยให้เจ้าชายตรัสรั้งนางเอาไว้

“เพคะ” หญิงสาวหันกลับมามองพระพักตร์เจ้าชายผู้ทรงเจียบขมิ้มด้วยความแปลกใจ จะว่าไปแล้วนางไม่เคยพูดคุยกับเจ้าชายสิตามันตามลำพังเลยสักครั้ง นั่นเพราะนางรู้สึกว่าการที่พระองค์เข้าถึงยาก รวากับมีเรื่องราวอยู่ภายในใจตลอดเวลา

“ถ้าครุฑมานมีหญิงอื่นเจ้าจะอย่างไร”

หญิงสาวชะงักไปหลายอึดใจ ก่อนจะเขินหน้าขึ้นน้อยๆ “หม่อมฉันยอมรับได้เพคะ หากเสด็จพี่ครุฑมานจะมีนางสนมเล็กๆ”

“ไม่ใช่เช่นนั้น ข้าหมายถึงหากครุฑมานมอบหัวใจให้แก่หญิงอื่นที่ไม่ใช่เจ้า เจ้าจะอย่างไร” ตรัสถามด้วยความห่วงใย ทว่าหญิงสาว

กลับคิดว่าพระองค์กำลังค่อนข้างอดนาง

“เหตุใดจึงตรัสเช่นนั้นเพคะ” หญิงสาววัดเสียงห้วน ลืมมารยาทที่ควรปฏิบัติไปอย่างสิ้นเชิง นั่นเพราะนางโกรธจนลืมไปว่ากุลสตรีที่เพียบพร้อมจะไม่ขึ้นเสียงใส่ผู้อื่น

“ข้าแค่อยากใหเจ้าเผื่อใจเอาไว้บ้าง” พยายามตรัสอย่างใจเย็น แต่ดูเหมือนว่าพระองค์จะทำให้หญิงสาวไม่ชอบและพาลเกลียดหน้าพระองค์เสียแล้ว

“หมายความว่าอย่างไรเพคะ ในเมื่อหม่อมฉันคือคู่หมั้นของเสด็จพี่ครุฑมาน พญาครุฑและพระนางวินายากก็ทรงเห็นด้วยกับการหมั้นหมายในครั้งนี้” หญิงสาวเถียงทันควัน นवलแก้มแดงเรื่อด้วยเลือดฝาดจากความโกรธกรุ่น หญิงสาวพยายามระงับความโกรธเพราะรู้ว่าไม่เหมาะสม แต่เพราะคำพูดประโยคต่อมาของเจ้าชายสิตามัน ทำให้นางถึงกับสติขาดผึง

“แต่ครุฑมานไม่เคยเห็นด้วยกับการหมั้นในครั้งนี้ เจ้าจะมีความสุขกับการแต่งงานกับชายที่ผินใจแต่งงานกับเจ้านั้นหรือบัณฑูรธรณ”

“อย่าบอกนะเพคะ ว่าทรงรู้เห็นกับเสด็จพี่ครุฑมาน สบายพระหฤทัยมากสินะเพคะที่เห็นหม่อมฉันทุกซอกซี้ใจถึงเพียงนี้ ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครเพคะ ใครที่ทำให้เสด็จพี่ครุฑมานต้องหลบหน้าหม่อมฉันราวกับรังเกียจถึงเพียงนี้” บัณฑูรธรณน้ำตาคลอด้วยความน้อยใจ แต่นางไม่ได้ร้องให้ออกมา นั่นเพราะนางถูกสอนให้เข้มแข็งมาตั้งแต่เด็ก

“เจ้ากำลังเข้าใจผิดไปกันใหญ่แล้วบัณฑูรธรณ” เจ้าชายสิตามันทรงส่ายพระพักตร์ ทอดพระเนตรหญิงสาวราวกับนางเป็นเด็กหญิงที่กำลังโวยวายเอาแต่ใจ และนั่นยิ่งทำให้หญิงสาวโมโหมากกว่าเดิม

“เสด็จพี่ครุฑมานทรงแอบอยู่ในห้องนี้ใช้มั้ยเพคะ เสด็จออกมาเกิดน้องรู้ว่าเสด็จพี่อยู่ที่นี้ ออกมาคุยกับน้องให้รู้เรื่องนะเพคะ จะมาทำแบบนี้ราวกับน้องเป็นหญิงไร้ค่าไม่ได้”

“เปล่าประโยชน์ ครุฑมานไม่ได้อยู่ที่นี้”

“เสด็จพี่ครุฑมานทรงแอบไปเมืองมนุษย์อีกแล้วใช่ไหมพะคะ”

หญิงสาวพยายามคาดคั้นเอาความจริงจากเจ้าชายสิตามัน แต่พระองค์
สายพระพักตร์ก่อนจะทรงหันหลังหนีไปเสียดื้อๆ

“หม่อมฉันต้องรู้ให้ได้ว่าเสด็จพี่ครุฑมานเสด็จไปที่ไหน และหากรู้
หม่อมฉันจะตามไปดูให้เห็นกับตาว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร หม่อมฉันเป็น
คู่หมั้นของเสด็จพี่ครุฑมาน ผู้ใดมาที่หลังก็ต้องเป็นนางสนมเท่านั้น จะไม่มี
การยกเลิกการหมั้นเด็ดขาดพะคะ หม่อมฉันทูลลา” ปักษีสวรรณประกาศ
กร้าวอย่างหมายมาด ก่อนจะยอบตัวลงถวายบังคมแล้วสะบัดหน้าเดิน
ออกไปจากพระตำหนักของเจ้าชายสิตามันทันที

เจ้าชายสิตามันระบายพระปัสสาสะอย่างอ่อนพระทัย ลองปักษี-
สวรรณได้ยึดมั่นถือนั่นถึงเพียงนี้คงยากจะพูดให้ยอมถอย หากรู้ว่า
อย่างไรเสียครุฑมานก็ไม่รักนาง นางจะเจ็บปวดสักเพียงไรหนอ แล้ว
เหตุใดพระองค์จึงต้องเป็นห่วงนางถึงเพียงนี้ด้วย ทำไมนะ...

4

เข้าสู่สังกัด

“หงส์ มีคนมาหาหนูแน่ลูก รออยู่หน้าบ้าน”

สุนัขเฝ้าจากการทำสวนที่ค้างไว้แล้วเดินเข้าบ้านไปหาบุตรสาวที่กำลังทำความสะอาดบ้านอย่างขยันขันแข็ง ในขณะที่ศิริลักษณ์หรือมีชื่อเดิมว่าศุภโชคกำลังนั่งทาเล็บอยู่บนโซฟาหูกุ ความจริงบุตรชายของเธอมิรายได้ค่อนข้างมากเลยทีเดียว แต่ด้วยความตระหนี่จึงไม่ยอมจ้างแม่บ้าน โชคดีหน่อยที่เด็กในสังกัดซึ่งอยู่ระหว่างเรียนการแสดงและยังไม่มีงานมากนักได้ช่วยกันแบ่งเบางานบ้าน เธอเองก็พยายามช่วยเท่าที่ร่างกายจะพอไหว ถือว่าเป็นการออกกำลังกายไปในตัว

“ใครหรือคะแม่” เพียงหงส์เอ่ยถามด้วยความแปลกใจ วันนี้เธอไม่มีงาน ไม่มีนัดที่ไหน และจำไม่ได้ด้วยว่าเธอนัดใครเอาไว้ เพราะส่วนใหญ่คนที่จะมาพบเธอต้องโทร. นัดล่วงหน้า เพราะเธอไม่ค่อยอยู่ติดบ้านง่ายๆ นัก ในบางครั้งแม้จะเป็นวันหยุดแต่เธอก็ยังต้องออกไปทำงาน

“เห็นว่าชื่อครุฑ”

“ฮะ ชื่อครุฑ...คุณครุฑหรือคะ” หญิงสาวทวนถามด้วยความตกใจแล้วจู่ๆ ใบหน้าหวานก็ร้อนผ่าวก่อนจะแดงเรื่อราวกับผลตำลึงสุก เธอคิดว่าคงไม่ได้พบหรือได้ยินชื่อผู้ชายคนนี้อีกแล้ว เพราะนับจากวันที่เขา

ขโมยจูบเธอไปก็ล่วงเลยมากกว่าสามเดือนที่ไม่เคยพบเขาอีกเลย และคิดว่าเป็นเรื่องดีแล้วที่ไม่ต้องพบเจอกันอีก เพราะเธอตั้งใจจะลืมว่าเคยเสียจูบแรกให้คนชู้กอย่างครุฑมาน

แต่แล้วจู่ๆ เขาก็โผล่มา โผล่มาทำไมกันนะ...

“ยี้ คนอะไรชื่อครุฑ ตลกสิ้นดี รีบออกไปหาเพื่อนสิไอ้หงส์ มาเย็นบ๊ออะไรอยู่ได้” ศิริลักษณ์หัวเราะอย่างขบขัน ก่อนจะบรรจงทาเล็บเท้าด้วยสีฟ้าน้ำทะเลสดใสตัดกับสีผิวเข้มคอนไปทางคล้ำจนกลายเป็นสีล้วนดูฉูดฉาดไปในพริบตา

“แม่คะ ช่วยไปบอกเขาว่าหนูไม่อยู่บ้านได้หรือเปล่าคะ” เพียงหงส์จำต้องโกหก เธอไม่อยากพบหน้าอิตาบ้านนี้อีก ถึงเขาจะหล่อและเหมาะกับการนำมาปั้นเป็นดาราสักแค่ไหน แต่เมื่อเจอนิสัยหน้าด่าน มารยาทยอดแย่เธอก็คงต้องขอโบกมือลา ชาตินี้ชาติไหนขออย่าได้เจอกันอีกเลย

“แต่ว่าแม่...”

“นะคะแม่ หงส์ขอร้อง” หญิงสาวอ่อนวอนมารดาที่อ้าอึ้งกลืนไม่เข้าคายไม่ออก เพียงหงส์เข้าใจว่ามารดาไม่อยากโกหกเพราะท่านเข้าวัดฟังธรรม ถือศีลห้าในวันปกติ และถือนิสัยแปดในวันพระ แต่ความจริงที่สูญเสียก็เพราะได้ปล่อยให้ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเข้ามาในสวนแล้วนี่สิ การจะออกไปบอกว่าเพียงหงส์ไม่อยู่มันจึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างทำได้ยาก

“นะคะแม่ ถ้าแม่ไม่ไปเตียวหนูวานเด็กให้ออกไปบอกแทนก็ได้คะ” พุดพลงชะงัดหาหมายจะเรียกเด็กในสังกัดสักคนมาไหว้วาน แต่แล้วต้องชะงักเมื่อเห็นร่างสูงของผู้ที่เธอไม่ประสงค์จะพานพบมาเย็นอยู่ในบ้านเรียบร้อยแล้ว

“คุณครุฑ!” หญิงสาวถอยหลังโดยอัตโนมัติ มองหน้าเขาอย่างไม่ไว้วางใจ

“ตายแล้วคุณพระ! หล่อไฮก! หล่อเวอร์! หล่ออลังการอะไรอย่างนี้กรีด!” ศิริลักษณ์หน้าเหลอก่อนจะกรีดร้องด้วยความถูกอกถูกใจ เพราะ

ไม่เคยเห็นใครหล่อได้สมบูรณ์แบบเท่าชายหนุ่มคนนี้อีกเลย หล่อชนิดที่ว่าเอานายแบบหมดทั้งสังกัดของตนมารวมกันยังไม่สามารถเทียบความหล่อของผู้ชายคนนี้ได้เลยแม้แต่เสี้ยวเดียว

“ยินดีที่ได้พบเจ้าอีกครั้งเพียงหงส์” ไม่ยากเลยสำหรับการมาตามหาหญิงสาวถึงที่บ้าน ในเมื่อนามบัตรของนางบอกรายละเอียดทุกอย่างเอาไว้อย่างชัดเจน

เจ้าชายครุتمانทรงเลิกพระชนงขึ้นเมื่อสังเกตว่าผมของหญิงสาวยาวขึ้นจากครั้งก่อนที่ได้พบกัน ครุتمانเสด็จกลับหิมพานต์แค่เพียงไม่กี่ชั่วยามของดินแดนหิมพานต์ ทว่าเวลาที่นั่นแตกต่างจากเวลาในโลกมนุษย์ ดังนั้นจำต้องร่ายเวทเหนือกาล เวทที่เป็นความลับจากรุ่นสู่รุ่นเฉพาะหน่อเนื้อกษัตริย์ของเหล่าครุฑเท่านั้น แน่่อนว่านี่เป็นเวทต้องห้าม การจะย้อนกลับมาได้อย่างแม่นยำราวกับจับวางไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ดังนั้นเจ้าชายครุتمانจึงย้อนกลับมาได้ไม่มากนัก ซึ่งก็ล่วงเวลามาถึง 3 เดือนของโลกมนุษย์ หากไม่ทรงใช้เวทเหนือกาล เวลานั้นเพียงหงส์คงมีอายุ 60 ปีแล้วก็ว่าได้

ครุتمانยอมขัดคำสั่งแอบใช้เวทเหนือกาลทั้งที่รู้ว่าการใช้โดยไม่มีเหตุอันควรนั้นมีความผิด แต่ทรงฝืนกฎนั้นก็เพราะพระองค์อยากพบเพียงหงส์ตอนที่นางยังสาวอยู่อย่างไรละ หากการเสด็จกลับมายังเมืองมนุษย์อีกครั้ง แต่ต้องพบเพียงหงส์ที่ชราจนผิวหนังหย่อนยานคงเป็นเรื่องที่ไม่น่าอภิรมย์เท่าใดนัก

“ใครยินดีที่ได้พบคุณ ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้เลยนะ” หญิงสาวตวาดแหดด้วยท่าทางเดือดดาล ก่อนจะกระชับไม้ปัดขนไก่ในมือ ทำท่าจะตรงเข้าทำร้ายเขา หากเขาไม่ยอมออกไปจากบ้านของเธอ “ฉันบอกให้ออกไปไฉไล ยังมายืนอึดอยู่ได้” หญิงสาวเร่งตีกิริความโกรธขึ้นไปอีกเมื่อเขาไม่มีท่าทางสะทกสะท้านซ้ำยังยิ้มหวานส่งให้เธออีกด้วย

“อะไรกันยะไอ้หงส์ วางไม้ปัดขนไก่ลงเดี๋ยวนี้เลย เสียมารยาท”

ศิริลักษณ์รีบลุกขึ้นแย่งไม้ปัดขนไก่จากมือน้องสาว ก่อนจะจัดทรงผม และชุดอยู่บ้านซึ่งเป็นกระโปรงกรุยกรายให้เข้าที่ แล้วจึงหันไปส่งยิ้มให้ ชายหนุ่มผู้มาใหม่

“ขอโทษด้วยนะคะคุณครูท อย่าถือสา น้องสาวของฉันเลยนะคะ แกไม่ค่อยมีมารยาทค่ะ สงสัยว่าต่อมมารยาทจะพิการมาตั้งแต่กำเนิด” ศิริลักษณ์ดัดเสียงอ่อนหวานออกด้อ้นชายหนุ่มอย่างไม่แคร์สายตามารดาที่ยังคงยืนอยู่ในห้องนั่งเล่นเลยแม้แต่น้อย

“ข้าไม่ถือสา นางหรือกเจ้าบัณฑิตเทอะ”¹⁷

“อา...” ศิริลักษณ์อึ้งไปหลายอึดใจเมื่อได้ยินสำนวนการพูดแบบโบราณของชายหนุ่มรูปงาม อีกทั้งยังไม่เข้าใจว่าบัณฑิตเทอะก็แปลว่าอะไร ทว่าเพียงหงส์กลับหัวเราะพริตด้วยความขบขัน แต่พยายามฝืนทำหน้าเรียบเฉยเอาไว้ได้อย่างแนบเนียน

เมื่อไม่เข้าใจศิริลักษณ์ก็ปิดความสงสัยนั้นทิ้งไป ก่อนจะหันมาสนใจชายหนุ่มตรงหน้าด้วยท่าทางกระตือรือร้น

“อ้าย! ตายแล้ว! เท่สุดๆ ไปเลยคะคุณครูท นอกจากชื่อจะเพราะ แปลกเก๋ไก๋ไม่ซ้ำใครแล้ว ยังมีวิธีการพูดเป็นเอกลักษณ์อีกด้วย อนุรักษวัฒนธรรมไทยสุดๆ ไปเลยคะ นี่นับเป็นจุดขายเลยนะคะเนี่ย” ศิริลักษณ์เอ่ยชมด้วยใบหน้าเคลิ้ม ยิ่งมองก็ยิ่งหล่อ ยิ่งมองมากเท่าไรก็ยิ่งหลงผู้ชายตรงหน้ามีเสน่ห์เหลือร้ายจริงๆ

“ข้ายังไม่ตาย และก่อนหน้านี้นี้ข้าได้ยินเจ้าพูดว่าชื่อของข้าตลก ลึนดี” เจ้าชายครุฑมานทรงสวนกลับแล้วทอดพระเนตรใบหน้าชายร่างอ้วนที่แต่งตัวเป็นสตรีด้วยท่าทางไม่ใคร่พอพระทัยนัก ศิริลักษณ์ถึงกับหุบยิ้มฉับ กลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า รัชมีบางอย่างที่แผ่ออกมาจากครุฑมานทำให้ตนรู้สึกสะท้านเยือกไปถึง

¹⁷ บัณฑิตเทอะ [บัณฑิต] น. กะเทย

แผ่นหลังได้อย่างไร หรือเป็นเพราะดวงตาคมกร้าวของผู้ชายตรงหน้า
มีอำนาจบางอย่างที่ทำให้ตนรู้สึกเกรงและหวาดหวั่นไปในคราเดียวกัน

“ถ้าอย่างนั้นแม่ไปทำสวนต่อกี่แล้วกันนะ นี่ว่าจะย้ายต้นชวนชม
ออกจากกระถางเดิมเสียหน่อย ต้นมันเริ่มใหญ่เกินกระถางเสียแล้ว”
สุนีย์เอ่ยแทรกขึ้น ก่อนจะขอดตัวออกมาเพื่อที่ว่าหนุ่มๆ สาวๆ จะได้คุย
ธุระกันโดยไม่อึดอัดที่มีตนยืนฟังอยู่

“หงส์ไปช่วยค่ะแม่” หญิงสาวรีบเดินตามมารดาไปทันที

“จะไปได้ยังไง คุณครูพาเรามาหาลูกไม่ใช่เหรอ” สุนีย์ค้ำพวง
มองบุตรสาวด้วยสายตาดำหนิ ปกติแล้วบุตรสาวไม่ใช่คนที่จะทำตัว
ไม่มีเหตุผลอย่างนี้ ทว่าคราวนี้กลับแปลก เพียงหงส์ดูไม่เป็นตัวของ
ตัวเองเอาเสียเลย

“แต่หงส์ไม่ได้นัดเขา และไม่ได้อยากพบเขาค่ะแม่” เพียงหงส์
สะบัดหน้ามองครุฑมานอย่างไม่ชอบใจ

ครุฑมานตรัสแทรกก่อนที่หญิงสาวจะเดินออกไปพร้อมมารดา
ของเธอ “แต่ข้ามีธุระจะคุยกับเจ้า เรื่องเป็นดาราที่เจ้าเคยทาบทามข้าไว้
อย่างไรละ ในเมื่อข้าบอกเจ้าไปแล้วว่าข้าจะยอมเป็นดาราเมื่อเจ้ายอม
ให้ข้า...”

“หยุดนะ!” เพียงหงส์หันมาตวาดแหว หน้าแดงก่ำ

“ในเมื่อข้าได้สิ่งนั้นมาแล้ว ข้าก็ต้องทำตามคำพูด คนอย่าง
ครุฑมานไม่เคยตระบัดสัตย์”

“คุณนี่มัน...” เพียงหงส์เฝ้าริมฝีปากเข้าหากันเป็นเส้นตรง ทั้งโกรธ
ทั้งอายแต่จะตีโพยตีพายก็ไม่ได้ เพราะมารดาและพี่ชายไม่รู้เรื่องที่ครุฑมาน
ปล้นจูบเธอ ถ้ารู้ละก็เธอไม่รู้ว่าเธอจะเอาหน้าไปแทรกไว้ที่ไหน

“ดารา!” ศิริลักษณ์ทวนคำพูดของชายหนุ่ม ดวงตาวาวระยับ
เมื่อได้ยินเช่นนั้น “โอ้หงส์ไปเอาน้ำเย็นๆ มาต้อนรับคุณครู และแก
จะไปไหนไม่ได้ทั้งนั้นเข้าใจมั๊ย” ศิริลักษณ์หันไปสั่งน้องสาวเสียงเฉียบ

เพียงหงส์ได้ยินดังนั้นก็ถอนหายใจ ก่อนจะสละบัดหน้าเดินเข้าไปในครัว

“เชิญนั่งก่อนคะคุณครุฑ” หญิงในร่างชายทำตัวเป็นเจ้าบ้านที่ดี รีบเอ่ยเชื้อเชิญชายหนุ่มอย่างเป็นกันเอง หากได้ผู้ชายคนนี้เป็นดารา ในสังกัดของตนละก็ เขาจะต้องดั่งเป็นพลุแตกแน่ๆ แล้วเงิน ชื่อเสียงก็จะไหลมาเทมา นับเป็นจังหวะดีเพราะตอนนี้ดาราของตนกำลังอยู่ในช่วงขาหลง ส่วนหน้าใหม่ก็ยังไม่สามารถขึ้นขึ้นไปประดับฟ้าได้ ผู้ชายคนนี้จะแหละที่จะทำให้ปี ศิริลักษณ์นักปั้นมือทองอันดับต้นๆ ของเมืองไทยกลับมาผงาดอย่างไม่มีใครเทียบ

“ขอบใจ” ครุฑมานประทับลงบนโซฟา ทำนั่งของเจ้าชายหนุ่มฝั่งผายแผ่นหลังเหยียดตรง ศิริลักษณ์ลอบมองด้วยความชื่นชมอย่างเห็นได้ชัด

“น้ำ!” หญิงสาวกระแทกแก้วน้ำลงบนโต๊ะต่อหน้าครุฑมานอย่างไม่ชอบใจ แต่เมื่อเห็นสายตาดำหนิจากพี่ชาย หญิงสาวก็จำต้องเดินมานั่งตรงข้ามชายหนุ่มอย่างเสียไม่ได้

“ขอบใจเจ้ามาก น้ำเย็นชื่นใจดีเสียจริง” ครุฑมานตรัสขอบคุณจากใจจริง ทว่าเพียงหงส์มองว่าชายหนุ่มประซดและกำลังเล่นสงครามประสาทกับเธอ ดังนั้นเมื่อเขาส่งยิ้มมา เธอจึงเมินหน้าหนีเสียตั้งๆ

“คุณครุฑสนใจอยากเป็นดาราหะคะ” ผู้จัดการไฟแรงไม่ปล่อยให้อิโภาสหลุดลอย ไม่ว่าชายหนุ่มตรงหน้าจะสนใจหรือไม่ ตนก็จะเกลี้ยกล่อมจนยอมใจอ่อนให้ได้ เชื้อมือนักปั้นมือทองอย่างเขาสี

“ข้าสนใจแต่ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง” ทรงตอบโดยที่ยังทรงจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าหวานผิวงดงาม ซึ่งศิริลักษณ์สังเกตเห็น แม้จะไม่พอใจแต่ก็ไม่กล้าไว้วางใจอะไร เพราะผู้ชายคนนี้ติดต่อผ่านเพียงหงส์ แม้ว่าน้องสาวมาดแมนของตนจะเล่นตัวจนน่าหมั่นไส้ก็ตาม คูสิ...ผู้ชายหน้าตาดีแบบนี้มาคุยด้วยยังนั่งเฉิดอยู่ได้ พิลึกจริงเชียว

“ไม่ยากเลยคะคุณครุฑ ทางปีจะเป็นคนจัดการให้ทั้งหมดเลยคะ จะคอยดูแลพาไปเรียนการแสดง พาไปแคสต์งานโฆษณา แคสต์ละคร

“ไม่ต้องห่วงนะคะ”

“เจ้าจะเป็นคนจัดการให้ข้างนี้แหละ” พระองค์ทรงหันพระพักตร์กลับมามองชายแต่งหญิงแล้วขมวดพระขนงด้วยความสงสัย

“ใช่แล้วค่ะ ก่อนอื่นฉันขอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการก่อนนะคะ ฉันชื่อศิริลักษณ์ค่ะ เรียกชื่อเล่นว่าป๊าก็ได้ คุณครูคงพอรู้จักป๊ามาบ้างแล้ว” ศิริลักษณ์แนะนำตัวด้วยความมั่นใจ เพราะตนอยู่ในวงการนี้มานาน ใครต่างก็รู้จักป๊อ ศิริลักษณ์ก็นั่งมือทองด้วยกันทั้งนั้น

“ไม่! ข้าไม่เคยรู้จักเจ้า” เจ้าชายครุฑมานทรงตอบทันควัน ยังผลให้ผู้จัดการชื่อดังถึงกับอ้าปากค้างไปหลายวินาที

“อะ เอ่อ ถ้าอย่างนั้นตอนนี้เราก็นั่งคุยกันแล้ว ป๊อเป็นนักปั้นค่ะ ดาราในสังกัดของป๊ามีหลายคน ล้วนแล้วแต่ดังเป็นซูเปอร์สตาร์ระดับโลกทั้งนั้น ป๊อนั่นใจนะคะว่าจะต้องปั้นคุณครูจนโด่งดังได้ภายในหนึ่งปีค่ะ” ศิริลักษณ์อธิบายด้วยความภาคภูมิใจ แต่ดูเหมือนชายหนุ่มจะไม่ค่อยสนใจสิ่งที่ตนพูดเท่าใดนัก ในเมื่อสายตาของเขายังคงจับจ้องอยู่ที่เพียงหงส์ไม่ว่างตา

“ข้าต้องการให้เพียงหงส์เป็นคนดูแลข้า หากข้าจะมีผู้จัดการส่วนตัว คนนั้นต้องเป็นเพียงหงส์ผู้เดียวเท่านั้น” ครุฑมานทรงแจ้งเจตจำนงของพระองค์อย่างชัดเจน เพียงหงส์แม้ริมฝีปากเข้าหากันสนิท มองหน้าคนที่ออกคำสั่งราวกับวางอำนาจอย่างไม่ชอบใจ

“คุณไม่มีสิทธิ์มาสั่งว่าจะให้ใครเป็นผู้จัดการส่วนตัว”

“โอ้หงส์หุบปาก” ศิริลักษณ์รีบปรามน้องสาว ก่อนจะหันไปยิ้มหวานให้ชายหนุ่ม “ได้เลยค่ะ ไม่มีปัญหา ว่าแต่คุณครูที่มีชื่อจริงว่าอะไรคะ”

“ข้าชื่อครุฑมาน”

เพียงหงส์อยากจะกรีดร้องจนสุดเสียง นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ทำไมผู้ชายคนนี้ถึงได้ตามมาหลอกหลอนเธอถึงเพียงนี้ หมดกัน...ชีวิตอันแสนสงบต้องมาพังพินาศลงเพราะผู้ชายท่าทางประหลาดคนนี้นะเธอ

“ไอ้หงส์ ไอ้หงส์!” ศิริลักษณ์เรียกน้องสาวที่เอาแต่นั่งนิ่งแล้ว
แม้ริมฝีปากเข้าหากันเป็นเส้นตรงราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่างภายในใจ
จนไม่ได้สนใจว่าตนกับครุฑมานกำลังพูดคุยอะไรกัน

“คะพี่ปี”

“คุณครุฑเขาจะค้างที่นี้ระหว่างที่ต้องเรียนการแสดง มีห้องไหนว่าง
หรือเปล่า”

“ไม่มีคะ ห้องเต็มหมดแล้ว นอนห้องละสองสามคน คุณครุฑตัวโต
ขนาดนี้คงเข้าไปนอนเบียดไม่ไหวหรอกคะ คุณควรกลับไปนอนที่คอนโดฯ
ของคุณจะดีกว่านะคะ” เพียงหงส์ยิ้มอย่างเป็นต่อ หากต้องเดินทางไป
กลับทุกวัน ตาครุฑมานต้องถอดใจแน่ จะได้หาทางไล่ผู้ชายคนนี้ออกไป
ให้พ้นๆ จากชีวิตเธอเสียที

“ไม่เป็นไรคะคุณครุฑ ที่บ้านหลังนี้ยังว่างอยู่ห้องหนึ่ง”

“เดี๋ยวพี่ปี จะให้มานอนบ้านเราได้ยังไง อย่างนั้นมันไม่ถูกต้องนะคะ”
เพียงหงส์ค้านเสียงแข็ง

“ถ้าข้าไม่ได้พักที่นี้ ข้าก็จะเป็นดาราตามที่เจ้าต้องการ” ทรง
ยื่นคำขาดที่ทำให้ศิริลักษณ์ต้องเอื้อมมือไปหยิบต้นแขนน้องสาวตัวดี
ไวยวายนเสียเรื่องแบบนี้ ถ้าเกิดไม่ได้ครุฑมานเข้าสังกัด แล้วเกิดผู้จัดการ
ใจใจมาจกตัวไปจะทำอย่างไร ก็รู้ๆ กันอยู่ว่าเด็กในสังกัดตนดังกว่าเด็ก
ในสังกัดของผู้จัดการใจใจ แต่ทุกอย่างคงกลับตาลปัตรหมดหากผู้จัดการ
ใจใจได้ครุฑมานไป ซึ่งตนไม่มีวันยอมเด็ดขาด

“ได้พักที่นี้แน่นอนคะคุณครุฑ ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ เอาอย่างนี้
ให้คุณครุฑนอนห้องตรงข้ามกับไอ้หงส์ก็แล้วกันคะ แบบนี้ดีมั๊ยคะ”
ศิริลักษณ์เสนอ

“พี่ปี...แต่หงส์เป็นผู้หญิงนะคะ” หญิงสาวค้านเสียงหลง เรื่องอะไร
พี่ชายใจสาวของเธอจึงให้อีตาครุฑมานมานอนห้องตรงข้ามกับห้องนอน
เธอ แค่ว่ากันไม่ถึงสิบนาทีเขาก็ปล้นจูบเธอไปอย่างหน้าด้านๆ แล้วถ้า

เขามานอนอยู่ใต้ชายคาเดียวกับเธอ เธอมีเสื้อสาวเลยเธอ เมื่อคิดเช่นนั้น ก็หน้าแดงกำขึ้นมาเสียดื้อๆ

“บ้าจริง! ทำไมจู้? ถึงคิดภาพตัวเองนอนเปลือยเปล่าอยู่ในอ้อมกอดของอิต้าบ้างก็น่าได้เนะ” เธอส่ายหน้าน้อยๆ ก่อนจะมองครุฑमानตาขวาง แต่เขากลับนั่งนิ่งส่งยิ้มหวานให้เธอ ไม่มีที่ท่าสลดหรือสำนึกผิดต่อการที่เขาปล้นจูบแรกของเธอไปแม้แต่นิดเดียว

“แกล้งเธอผู้หญิง ฉันยังมีความเป็นผู้หญิงมากกว่าแกล้งเสียอีก ไปเลย พาคุณครุฑขึ้นไปดูห้องพัก และฉันขอสิ่งให้แกเป็นคนดูแลคุณครุฑ นับแต่นี้เป็นต้นไป”

คำสั่งของศิริลักษณ์ทำให้เจ้าชายครุฑमानลอบแย้มพระสรวลอย่างถูกพระทัย

“ผู้ชายคนนี้มีหัวนอนปลายเท้ามาจากไหนก็ไม่รู้ พี่ปัดคิดดีแล้ว หรือคะที่จะให้เขามานอนในบ้านของเรา เกิดเขาทำอะไรไม่ดีในบ้านเรา เราจะพลอยชวยไปด้วยนะคะ” เพียงหงส์พยายามหาเหตุผลมาค้านไม่ว่าอย่างไรเธอก็ไม่มีวันยอมให้ผู้ชายคนนั้นมาอยู่ร่วมชายคากับเธอเป็นอันขาด

“คุณครุฑที่นั่งรถตรงนี้สักครู่ก่อนนะคะ” ศิริลักษณ์ยิ้มหวานก่อนจะเดินไปกระซอกแขนน้องสาวให้เดินตามตนออกไปที่ระเบียง ครุฑमानไม่จำเป็นต้องแอบฟัง เพราะพระองค์มีพระกรรณทิพย์ หากตั้งใจจะฟังอะไรแล้วละก็ จะได้ยินชัดราวกับประทับอยู่ในวงสนทนาเลยทีเดียว

“แกล้งเป็นบ้าอะไรไอ้หงส์ คุณครุฑจะทำเงินให้เราไม่รู้เท่าไร? ทำไมแกต้องไปตั้งป้อมรังเกียจเขาขนาดนั้นด้วย ในเมื่อแกเป็นคนทาบตามเขาเองไม่ใช่เธอ” พี่ชายเปิดศึกต่อว่าน้องสาวทันที

“ไอ้หงส์เห็นหรือนายคนนี้ถ้าเข้าวงการต้องดังแน่ๆ แต่พอหงส์ได้รู้จักนิสัยของเขา หงส์ก็ไม่อยากให้พี่รับเขาเข้าสังกัด เขานิสัยไม่ดีมากมายนะพี่ปี เชื้อหงส์เถอะ”

“คุณครุฑนิตยไม่ดียังไง ไหนแกล้งว่ามาสิ”

“ก็เขาจูบ...” หญิงสาวชะงักเพราะเกือบจะพลั้งปากพูดไปว่าเขาจูบเธอ บ้าจริง! จะให้ใครรู้เรื่องนี้ไม่ได้เด็ดขาด

“จูบอะไรไอ้หงส์ พูดมาให้จบๆ สิ” ผู้จัดการมือทองมองน้องสาวอย่างอารมณ์ไม่ค่อยดีเท่าไรนัก ยิ่งเห็นท่าทางอ้ำอึ้งมีพิรุณของน้องสาว เขาก็ยิ่งขมวดคิ้วมองเพียงหงส์อย่างจับผิด

“เออ...คือ” เพียงหงส์ติดอ่างขึ้นมาทันที “อ้อ...หงส์เห็นคุณครุฑจูบกับผู้หญิงในผับนะสิคะ จูบมั่วไปหมดเลยนะ แย่มากๆ เลย” หญิงสาวแก้ตัวได้ฟังไม่ขึ้นเอาเสียเลย เหตุผลแค่นี้คงไม่สามารถเปลี่ยนใจพี่ชายได้อย่างแน่นอน ขนาดดารารางบางคนทีนิตยแยแ่แสนแย่ พี่ก็ยังไม่ร่วมงานด้วยนั้นเพราะดาราราคนนันยังขายได้ ยังมีผลประโยชน์ร่วมกันอยู่นั่นเอง

“แถมนี้ไร้สาระ ฉันจะเพิ่มเงินเดือนให้แก ถ้าแกดูแลคุณครุฑเขาดีๆ แกจะเอาหรือไม่เอา” ศิริลักษณ์ยืนข้อเสนอล่อใจ แน่แน่นอนว่าเพียงหงส์มีท่าทางลังเลเพียงครู่เดียวก่อนจะพยักหน้าหงิกๆ อย่างยอมจำนน ก็ตั้งแต่ทำงานกับพี่ชายมาหลายปีเงินเดือนไม่เคยขึ้นสักบาท แล้วทำไมเธอถึงจะไม่รีบคว้าโอกาสนี้เอาไว้ล่ะ

“หงส์จะพยายามค่ะพี่” หญิงสาวถอนใจเฮือก ห่อไหล่เล็กน้อย แล้วเดินตามพี่ชายกลับเข้าไปในห้องรับแขก ทว่าสีหน้าและแววตากรุ้มกริ่มของครุฑมานที่มองมายังเธอ ทำให้จู่ๆ ใบหน้าหญิงสาวก็แดงเรื่อ

“คนบ้า” หญิงสาวค่อนข้างอดใจในใจ “เชิญค่ะ ฉันจะพาคุณไปดูห้องพักแต่อย่าหวังความสะดวกสบายจากที่นี่นะคะ เพราะมันคงไม่หรูหราเท่าคอนโดฯ ราคาแพงของคุณหรอก”

“เจ้ารู้จักวิมานของข้าด้วยหรือ” เสด็จตามหญิงสาวขึ้นบันไดก่อนจะตรัสถาม ทรงแอบดีใจเล็กๆ ที่รู้ว่าหญิงสาวสนใจเรื่องของพระองค์

เธอตอบโดยยังคงก้าวขึ้นบันไดไปเรื่อยๆ “ฉันบังเอิญผ่านไปแถวนั้นคอนโดฯ ที่คุณอยู่ห้องราคาถูกลงสุดตั้ง 15 ล้านเข้าไปแล้ว ไหนจะลัมโบร์กินี

ที่คุณขับอีกล่ะ ตามจริง ๆ เอะ ทำไมคุณถึงอยากเป็นดาราละ” หญิงสาวหันกลับมาเพื่อถามชายหนุ่ม ทว่าหัวใจแทบหยุดเต้นเมื่อหันกลับมาแล้วพบว่าใบหน้าเธอแทบชิดกับใบหน้าเขาเพราะเธอยืนสูงกว่าชายหนุ่มแค่สองชั้นบันได

“ข้าอยากเป็นดาราเพราะเจ้า”

หญิงสาวรีบถอยห่างโดยก้าวขึ้นบันไดไปอีกสองชั้น ก่อนจะหมุนตัวแล้วเดินขึ้นบันไดต่อเสียดื้อๆ แสร้งทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดของเขา แม้ว่าตอนนี้เธอจะรู้สึกว้าวุ่นกับแววตาที่เธอบริสุทธิ์ก็ตาม

“นี่ห้องของคุณ” หญิงสาวเปิดประตูห้องซึ่งปกติแล้วห้องนี้จะจัดไว้สำหรับต้อนรับแขก

“แล้วห้องเจ้าห้องนี้ใช่มั้ย” เจ้าชายครุฑทรงชี้ไปที่ห้องตรงข้ามและนั่นทำให้พระองค์ได้เห็นใบหน้าแดงก่ำของเพ็ญหงส์ นางมุนษย์ผู้นี้ยิ่งพิศยิ่งงดงาม น่าปรารถนาเสียจนพระองค์แทบอดใจไม่ไหว ได้แต่ตรัสกับพระองค์เองว่าให้พระทัยเย็นๆ แม่หญิงคนนี้ไม่เหมือนแม่หญิงคนอื่นที่พระองค์เคยเกี่ยวพาราสี อีกทั้งพระองค์ทรงอยากใช้เวลาอยู่ร่วมกับนางเพื่อจะได้รู้จักนิสัยใจคองานให้มากยิ่งขึ้น

“มันไม่ใช่ธุระกงการอะไรของคุณ” หญิงสาวสะบัดเสียงหัวเราะไม่พอใจ ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องนอน เพื่อดูว่าห้องนี้ขาดเหลืออะไรบ้าง และแน่นอนว่าครุฑมานเดินตามเธอไม่ห่าง ไม่ว่าเธอจะชี้หรือบอกอะไร เขาก็พยักหน้าซ้ำๆ อย่างเข้าใจ นี่ถ้าเขาไม่เคยจูบเธอละก็ เธอคงสะดวงใจที่จะพูดคุยกับเขามากกว่านี้

เมื่อคิดดังนั้นหญิงสาวก็เผลอปาก เธอยังจำรสจูบแสนหวานได้ดี จูบที่ทำให้เธอล่องลอยไปบนท้องฟ้ากว้าง ได้สัมผัสกับความนุ่มนวลของปุยเมฆหนาแน่น แต่เธอไม่หลงไหลไปกับจูบของเขาหรอกนะ ในเมื่อเขาคือโจรร้ายที่ขโมยจูบแรกของเธอไป

“ขาดเหลืออะไรก็บอกฉันแล้วกันนะคุณครุฑ คุณจะกลับคอนโดฯ

ไปเอาเสื้อผ้าก่อนก็ได้นะ เวลาอาหารเย็นของที่นี่คือหกโมงเย็น ไม่มีการรอใครซักที่หากินเอาเอง”

“ข้าไม่จำเป็นต้องกลับไป อารมณ์และของใช้ต่างๆ ของข้าอยู่ในรถเรียบร้อยแล้ว” แค่พระองค์กะพระปรีชาเนตร ข้าของเครื่องใช้จากคนใดมิเคยมาก็มาอยู่ในรถอย่างรวดเร็ว

“นี่แสดงว่าคุณวางแผนเอาไว้หมดแล้วใช่ไหม คุณครุฑคุณต้องการอะไรกันแน่” หญิงสาวถอยหลังอย่างหวาดระแวง เขาคันตรายและไม่น่าไว้วางใจเกินกว่าที่เธอคิดไว้มากทีเดียว

“ข้าไม่เคยต้องการอะไรจากเจ้า...นอกจากหัวใจ”

เพียงหงส์ชะงัก ใบหน้าแดงก่ำอย่างไม่อาจควบคุมได้ ก่อนจะเดินออกจากห้องของชายหนุ่มไปเสียดีๆ เจ้าชายครุฑมองตามร่างบอบบางอย่างสบายพระทัย นางจะรู้หรือไม่ว่าเวลาโกรธ ใบหน้าของนางแดงเรื่อได้อย่างน่ารักน่าชังเหลือเกิน...

“บ้าๆ บ้าที่สุดเลยไอ้ครุฑบ้า”

หญิงสาวหวัดร้องเมื่อเข้ามาในห้องนอนของตนเองตามลำพัง เธอเหวี่ยงหมอนไปที่ผนังห้องราวกับจะระบายความหงุดหงิดเหล่านั้น ก่อนจะเดินอาดๆ ไปเตะเก้าอี้ที่ตั้งขวางอยู่เต็มแรง

โครม!

“โธ้ย!”

อารมณ์โกรธหายวับไปอย่างรวดเร็ว แทนที่ด้วยความเจ็บปวด เธอทุตุนั่งแล้วมองเท้าที่แดงจนหือเลือด แต่อารมณ์โกรธหายไปไม่นาน เมื่อจู่ๆ ประตูห้องก็ถูกเปิดออก ทั้งที่เธอเพิ่งกดล็อกเองกับมือ

“ข้าได้ยินเสียงดังโครมคราม เกิดอะไรขึ้น เจ้าเจ็บตรงไหนหรือเปล่า” เจ้าชายครุฑยอบพระวรกายลงตรงหน้าหญิงสาว เอื้อมพระหัตถ์ไปจับเท้านาง ทว่านางกลับชักเท้าหนี

“คุณเข้ามาในห้องฉันได้ยังไง ออกไปนะ!” เพียงหงส์ตวาดแหวอย่างไม่ชอบใจ แต่ดูเหมือนผู้ชายตรงหน้าจะไม่สนใจเลยสักนิดว่าเธอจะไล่หรือทำท่ารังเกียจเขาอย่างไร เพราะจู่ๆ เขาก็รวบร่างเธอขึ้นอุ้มเพียงหงส์ตกใจเบิกตาโพลง กำลังจะร้องโวยวายเขาก็วางเธอลงบนเตียงเสียแล้ว

“คุณกล้าดียังไง!” หญิงสาวเงื้อมือหมายจะตบชายหนุ่ม ทว่าดวงตาคมที่เหลือบมองทำให้หญิงสาวชะงัก อำนาจบางอย่างทำให้เธอไม่กล้าตบเขา ทั้งที่ใจอยากจะตบ ช่วน เตะ ต่อย ทำร้ายเขาให้สาแก่ใจให้สมกับที่เขาทำให้เธอปั่นป่วนไปทั้งหัวใจเช่นนี้

“เจ้าเจ็บหรือไม่”

“อย่ามายุ่ง ปล่อยนะ” เธอพยายามชักเท้าหนี แต่เขากลับไม่ยอมปล่อยเท้าเธอ ซ้ำยังจับเอาไว้แน่นโดยไม่มีท่าทางรังเกียจเลยแม้แต่น้อย

“จงอยู่นิ่งๆ ข้าจะทำให้เจ้าหายเจ็บ”

“ทำบ้าอะไรของคุณ คุณล้าเส้นฉันมากเกินไปแล้วนะ”

“หลับตา!” เขาสั่งแต่หญิงสาวยังคงโวยวายไม่หยุด “ข้าสั่งให้เจ้าหลับตาเพียงหงส์!”

เสียงกัมปนาททำให้เจ้าของร่างบางถึงกับหุบปาก กะพริบตาปริบๆ เมื่อเห็นสีหน้าเครียดขมขื่นของเธอ เธอไม่ได้กลัวเขาหรอกนะ แต่ลองหลับตาดูหน่อยก็ได้ หญิงสาวค่อยๆ ปิดเปลือกตาลง

ทว่าทันทีที่ปิดเปลือกตากลับรู้สึกว่ามีชายหนุ่มได้กดริมฝีปากลงบนหน้าผากเธออย่างถ้อยวิสาสะ เธอลืมตาขึ้นทันที แต่เขากลับเดินออกจากห้องไปเสียแล้ว

“คิดว่าฉันจะยอมให้คุณแตะอวัยวะฉันแล้วซ้ำเล่างั้นหรือ ใจครุฑมาน! ให้อีโก!” เพียงหงส์วิ่งตามเขาไปที่ประตู แต่แล้วก็ต้องนั่งหน้าเมื่อพบว่าเธอวิ่งไปรอบโดยไม่เจ็บบิ้วเท้าเลยสักนิด เมื่อก้มมองปลายเท้าก็พบว่ารอยแดงห่อเลือดจางหายไปราวกับไม่เคยเกิดขึ้น

“^២ឆ្នាំ!”

หญิงสาวร้องเสียงหลง พยายามดูเท้าทั้งสองข้างเพื่อเทียบกับ
ครุฑمانทำให้แผ่นดินไหวไป หรือเป็นเพราะเธอเตะเก้าอี้ไม่แรงเท่าไร
รอยแดงซ้ำเมื่อครู่เลยจางหายไปอย่างรวดเร็วทันแน หญิงสาวมึนงงก่อน
จะมองไปที่เก้าอี้ซึ่งถูกเตะกระเด็นไปอยู่ข้างตู้เสื้อผ้า

เธอยกมือขึ้นกุมหน้าผาก ยังรู้สึกได้ถึงริมฝีปากอุ่นที่เขาประทับลง
มา พลันหัวใจก็เต้นแรงขึ้นมาดื้อๆ เป็นไปไม่ได้...แค่จูบหน้าผากจะทำให้
เธอหายใจได้จริงหรือ เพื่อเจอไปกันใหญ่แล้ว หญิงสาวส่ายหน้าขับไล่
ความคิดฟุ้งซ่านออกไป ก่อนจะหันไปล็อกประตูอีกครั้ง

ผู้ชายคนนี้เป็นใครมาจากไหนกันแน่ ไม่ได้การละ เธอต้องสั่งให้คนตามสืบประวัติของเขา เปล่าเลย หญิงสาวไม่ได้อยากรู้เรื่องของเขา แต่เธอถือคติรู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้งต่างหากละ

5

ศัตรูหัวใจ

เพียงหงส์ต้องเลิกฟุ้งซ่าน เลิกคิดถึงผู้ชายที่นอนอยู่ห้องตรงกันข้ามได้แล้ว หญิงสาวพลิกตัวนอนหงายบนเตียงกว้าง ก่อนจะมองออกไปนอกหน้าต่าง เตียงนอนของเธอตั้งไว้ชิดริมหน้าต่าง โดยมีโต๊ะหัวเตียงเล็กๆ คั่นระหว่างเตียงกับหน้าต่างไว้ เพื่อเว้นทางเดินสำหรับเดินไปยืนชมวิว บ้านจัดสรรโดยทั่วไปห้องที่มีระเบียงและห้องน้ำส่วนตัวคือห้องใหญ่ที่สุดของบ้าน แน่นอนว่าห้องใหญ่สุดเป็นของศิริลักษณ์ ผู้เป็นคนซื้อบ้านหลังนี้ด้วยน้ำพักน้ำแรงจากการปลุกปั้นดารา ดังนั้นห้องนอนเล็กอีกสามห้องจึงต้องใช้ห้องน้ำร่วมกัน

หญิงสาวหยุดกายลุกขึ้นจากเตียงนุ่มแล้วไปยืนถอนหายใจริมหน้าต่าง แปลก...ทำไมวันนี้ถึงพากันบินมาที่บ้านเธอเยอะขนาดนี้ หญิงสาวมองฝูงนกกระเจี๊ยะเกาะตามสายไฟที่พาดยาวผ่านหน้าบ้านเธอจนเต็มไปหมด เบื้องล่างคือนกพิราบเดินกันอยู่บนสนามหญ้า บ้างก็บินวนอยู่บนผืนฟ้าเหนือหลังคาบ้านขึ้นไป

ถัดไปตรงต้นมะม่วงมีนกตีทองตัวน้อยสีถึงห้าตัวเกาะอยู่ มันมีลำตัวสีเขียวแดงคอสีเหลืองทองงดงาม เมื่อมองไปที่ต้นลีลาวดีข้างกัน มีนกสีชมพูสวนสองคู่ มันเป็นนกขนาดเล็ก ส่งเสียงร้องดังดิกๆ ได้นำฟังตามลำตัวของมันมีสามสี หากเป็นตัวผู้จะมีสีตรงกลางหลังเป็นแถบยาว

สีแดง ส่วนลำตัวด้านล่างจะเป็นสีขาวยาวและข้างอกเป็นสีดำแกมน้ำตาล ส่วนตัวเมียนั้นมีสีอ่อนกว่ามาก และมีแถบสีแดงเพียงนิดเดียวที่ด้านหลัง บริเวณโคนหางเท่านั้น

นกเหล่านี้เป็นนกในเมืองหลวงที่พบเจอได้ง่าย เพราะพวกมันสามารถปรับตัวอยู่ในเมืองใหญ่อย่างกรุงเทพฯ ได้ เนื่องจากพวกมันจะทำรังตามซอกหลังคานั่นเอง หญิงสาวยิ้มน้อยๆ ก่อนจะหยิบกล้องส่องทางไกลออกมาส่องดูนกสีชมพูสวนคู่รักที่กำลังคลอเคลียกันอย่างน่ารักน่าชัง

หรือใครจะเอาข้าวตากแห้งมาโรยให้อาหารนก มันถึงได้พากันมามากมายขนาดนี้ หญิงสาวไม่ได้ตกใจหรือคิดจะจับไล่นกเหล่านี้ เธอเป็นคนที่ชื่นชอบนกเป็นชีวิตจิตใจ แต่ไม่คิดจะหามาเลี้ยงเพราะคิดว่านกควรมีอิสระอยู่บนผืนฟ้า หากในกรุงคับแคบชนวิธิดัดที่กระพือปีกบินได้ไม่ถึงวินาทีก็ชนเข้ากับกรงอีกด้านหนึ่งแล้ว เธอเคยคิดจะไปส่องนกตามป่า แต่ก็ติดขัดเรื่องงานที่แสนยุ่งวุ่นวายจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน เธอจึงได้แต่ฝันเอาไว้ และคิดว่าสักวันอาจแบกเป้เดินเข้าป่าไปคนเดียวก็เป็นได้

จริงสิ! หากคิดถึงนก เพียงหงส์ยังติดใจนกยักษ์ตัวนั้นไม่หาย หญิงสาวเดินไปหยิบกล้องถ่ายรูปออกมา แล้วเปิดดูรูปที่เธอถ่ายเอาไว้ได้ เธอย้ายไฟล์รูปนั้นลงในคอมพิวเตอร์แล้วกดขยายเพื่อให้มองนกตัวนั้นได้อย่างเต็มตา

เป็นนก มีปีกสีน้ำตาลแดง ลักษณะเหมือนคน

แปลกมาก หญิงสาวนินห์หน้าพลางใช้ปลายนิ้วเคาะโต๊ะอย่างไข่ความคิด พยายามกดขยายภาพเพื่อให้เห็นชัดยิ่งขึ้น แต่ก็ไม่สามารถทำได้เพราะภาพนี้ถ่ายจากระยะไกลและเป็นเวลากลางคืน แต่เธอยังจำได้ว่านกตัวนี้คือผู้ชายใส่สูทเรียบหรู ที่जूๆ ก็มีปีกงอกออกมาแล้วโผบินขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว

“เราต้องรู้ให้ได้ว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร” หญิงสาวหมายมั่นก่อนจะ

ปิดคอมพิวเตอร์แล้วลุกไปที่ตู้เสื้อผ้าและหยิบผ้าเช็ดตัวออกมา วันนี้เธอควรอาบน้ำไวสักหน่อยด้วยรู้สึกเหนียวตัวเพราะตื่นมาทำความสะอาดบ้านแต่เช้า เธอถอดเสื้อผ้าออกจนหมดแล้วนั่งผ้าเช็ดตัวสั้นเพียงผืนเดียวอย่างคุ้นชิน ลืมไปเสียสนิทเลยว่าบัดนี้บ้านเธอมีผู้ชายแปลกปลอมเข้ามาอาศัยอยู่ด้วย

เพียงหงส์ร้องเพลงอย่างอารมณ์ดี ปลอ่ยผมยาวที่มัดรวบ
เป็นหางม้อออก หวีให้เข้าที่ก่อนจะม้วนเป็นมวยไว้เหนือศีรษะเผยให้เห็นลำคอระหง ผ้าเช็ดตัวผืนสั้นปิดคลุมสะโพกผายลงมาไม่มาก เผยให้เห็นเงียวขาขาวนวลเนียนน่ามอง เธอเดินเข้าไปในห้องน้ำแต่แล้ว...

“กรีด!”

หญิงสาวหวีดร้องจนสุดเสียงด้วยความตกใจ เมื่อเห็นผู้ชายตัวโตนอนแช่อยู่ในอ่างอาบน้ำ “ไอ้คนบ้า ไอ้คนลามก ออกไปเดี๋ยวนี้ละ” หญิงสาวปิดตาตื่นเร่าๆ อย่างไม่ชอบใจ มาดสาวเท่ที่สาวๆ ด้วยกันต่างชื่นชอบอันตรธานหายไปโนพริบตา

เจ้าชายครุฑมานซึ่งสงวน้ำอยู่ในอ่างอย่างมีความสุขถึงกับทรงพระสรวลด้วยความขบขัน พระองค์สงวน้ำอยู่ดีๆ นางก๊วเข้ามาในห้องน้ำที่หลัง แต่กลับกล่าวหาว่าพระองค์ลามก

“เร็วเข้าสิ ออกไปเดี๋ยวนี้” เพียงหงส์ร้องไวยวายอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร หญิงสาวตกใจจนลืมนึกไปว่าเธอควรวิ่งออกไปจากห้องน้ำ ไม่ใช่สั่งให้ชายหนุ่มซึ่งเปลือยล่อนจ้อนนอนแช่อยู่ในอ่างเป็นฝ่ายออกไป

“ข้าจะออกไปตามที่เจ้าต้องการ” เจ้าชายครุฑมานทรงยืนด้วยพระวรกายเปลือยเปล่า ย่างพระบาทออกมาจากอ่างน้ำ แล้วหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าหญิงสาว

“ดี ออกไปเดี๋ยวนี้เลย” หญิงสาวเปิดตาแล้วหันกลับมาหาเขา แต่แล้วหญิงสาวก็อ้าปากกว้าง เตรียมจะร้องกรีดอีกรอบ ทว่าชายหนุ่ม

กลับยื่นมือมาปิดปากเธอไว้อย่างรวดเร็ว หญิงสาวเห็นดังนั้นก็ยิ่งตื่น เพราะคิดว่าเธอจะทำอะไรเธอ แต่ยิ่งตื่นเธอก็ยิ่งตกอยู่ในอ้อมกอดเขามือที่ทุบตีปิดปากไปมาก็แกว่งไปโดนอวัยวะบางอย่างที่อยู่หว่างขาของชายหนุ่มเข้าพอดี

“ว้าย!” หญิงสาวร้องด้วยความตกใจเมื่อเขาปล่อยมือจากการปิดปากเธอไปกุ่มของสงวนของตนเองอย่างหวงแหน

“เจ้าทำให้ข้าจุ๊ก” ตรัสพลางทอดพระเนตรใบหน้าแดงเรื่อของหญิงสาวอย่างพอพระทัย

“ทุเรศที่สุดเลย” หญิงสาวพอตั้งสติได้แล้วก็จะหมุนตัวกลับออกไป ทว่าโชคไม่เข้าข้างเธอเอาเสียเลย เมื่อผ้าเช็ดตัวที่พันหน้าอกไว้ร่วงหลุดลงไปกับกองอยู่ที่ปลายเท้า หญิงสาวกำลังจะกรี๊ดร้องแต่ก็ต้องเจ็บบเสีย เมื่อถูกครุฑมานเตือนเข้าเสียก่อน

“ถ้าเจ้าส่งเสียงร้องแล้วแม่ของเจ้าวิ่งมาเห็นเข้า เจ้าลองคิดดูเถิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

“โอ้...” หญิงสาวรีบคว้าผ้าเช็ดตัวขึ้นมาพันรอบกาย อยากจะด่าเขาแต่ก็ไม่กล้าแม้แต่จะหันไปสบตาด้วย เพราะกลัวว่าดวงตาของตนเองจะหลุดต่ำ แล้วมองอะไรที่ไม่ควรเข้าเสียก่อน

“เรือนร่างเจ้างดงามมาก มีสัดส่วนที่ตรงตาจริงใจ” ครุฑมานตรัสชมอย่างเปิดเผย แต่นั่นกลับทำให้หญิงสาวไม่พอใจ ซึ่งพระองค์ได้แต่นั่งงง ไม่ทราบว่าจะทำอะไรผิด นางถึงได้แสดงท่าทางเกลียดพระองค์ถึงเพียงนี้ แต่ไม่ว่าอย่างไรพระองค์ก็หาได้ทรงระย่อ ในเมื่อนางเป็นที่ต้องพระทัย พระองค์ก็จะทรงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อเกี่ยวพาราสีนางให้จงได้

หญิงสาวคว้าขวดครีมอาบน้ำแล้วปาใส่เขาเต็มแรง ก่อนจะวิ่งออกไปจากห้องน้ำอย่างรวดเร็ว โดยมีเสียงถาปาดดังไล่หลังมาว่า

“เจ้าไม่อาบน้ำแล้วหรือเพียงหงส์” พร้อมกับเสียงหัวเราะบาดหู

ของครุتمان

เพียงหงส์ยกสองมือขึ้นกุมใบหน้าร้อนผ่าวเอาไว้ อับอายที่ผ้าเช็ดตัว
เจ้ากรรมดันหลุดออกจากเรือนร่างต่อหน้าต่อตาเขา และที่น่าเจ็บใจยิ่งกว่า
ก็คือภาพเรือนร่างเปลือยเปล่าของเขายังติดตาเธอไม่จางหาย หญิงสาว
ทิ้งตัวลงนอนบนเตียง ค่ำวามอนมากอดเอาไว้ ใบหน้าแดงจัดลามไปยัง
โอบุและต้นคอ เกิดมาไม่เคยเห็นผู้ชายโป๊มาก่อนเลย แถมยังเป็นผู้ชาย
ที่มีหุ่นชวนมอง เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อทุกสัดส่วน ผิวสีแทน ใบหน้าหล่อเหลา
เปี่ยมเสน่ห์เพิ่มความเซ็กซี่ขั้นต้น ผมหยักศกที่เปียกชุ่มแนบไปกับสันกราม
แข็งแรงงายหาหัวใจเธอได้อย่างง่ายดาย

“บ้าๆ ฉันไม่ได้สนใจนายนะ” หญิงสาวทบทวน ทำไมผู้ชาย
คนนี้มีอิทธิพลต่อหัวใจเธอถึงเพียงนี้ละ พลันใบหน้าก็ร้อนผ่าวเมื่อมอง
มือตนเอง มือข้างนี้ที่แกว่งไปโดนจุกδυທຣາສຣ໌ຂອງເຂົາ

“อ้อ! คนบ้า ไอ้คนลามก” หญิงสาวไววาย อยากล้างมือใจจะ
ขาด แต่ก็ไม่กล้ากลับเข้าไปในห้องน้ำ ได้แต่รอจนกว่าเขาจะอาบน้ำเสร็จ
เธอก็จะกลับเข้าไปอาบน้ำบ้าง

นี่เธอต้องใช้ชีวิตกับผู้ชายคนนี้อย่างได้ชยาคาเดียวกันจริงๆ หรือ
แค่คิดก็อยากเป็นลมวันละสามเวลาหลังอาหาร เธอต้องเป็นโรคประสาท
และเป็นโรคหวาดระแวงแน่ๆ ตราบใดที่ยังมีเขาคอยป่วนเปื้อนอยู่รอบ
ตัวเช่นนี้

เจ้าชายครุتمانสรองน้ำต้ออย่างสบายพระทัย ทรงยิ้ม
กรู้กริ่มที่มุ่มพระโษษฐ์ นึกชอบเพียงหงส์ขึ้นมออย่างไม่อาจยั้งความ
รู้สึกเอาไว้ได้ ยิ่งพระองค์ได้รู้จักนาง พระองค์ก็ยิ่งหลงใหลในตัวนาง
นางแตกต่างจากผู้หญิงมากมายที่พระองค์เคยพานพบและบางรายถึงขั้น
มีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง แต่กลับไม่มีหญิงสาวนางไหน ทำให้พระองค์แย้ม
พระโษษฐ์ ทรงพระสรวล และพระหทัยเต้นแรงได้เหมือนอย่างเพียงหงส์

นอกจากใบหน้า เรือนร่าง และผิวพรรณผุดผ่องงดงามแล้ว ลึกเข้าไปมากกว่านั้น พระองค์ทรงรับรู้ได้ว่าหญิงสาวเป็นคนดี แม้นางจะพยายามแสดงท่าทางห้าวหาญราวกับชายชาติตรี แต่เหตุการณ์เมื่อครู่ก็บ่งชี้ได้ว่านางคือผู้หญิง นางยังมีท่าทางเขินอายได้อย่างน่าหยอกเย้า นางมีจูบหอมหวาน และมีเนื้อตัวฉนวนเนียนชวนให้พระองค์อยากสัมผัสแทบขาดพระทัย

ในที่สุดก็ทรงเลิกสงวนน้ำแล้วพันพระวรกายช่วงล่างด้วยผ้าเช็ดตัว เสด็จออกจากห้องน้ำมาหยุดอยู่หน้าห้องพักที่หญิงสาวจัดหาให้ ทว่ากลับหันไปทอดพระเนตรประตูที่เปิดสนิทฝั่งตรงข้าม แต่ทรงคิดถึงไม่ได้ตั้งใจจะแอบดูแต่อย่างใด ทว่าพระเนตรทิพย์กลับทำงานได้อย่างรวดเร็ว

ทอดพระเนตรเห็นหญิงสาวนอนหน้าแดงก่ำอยู่บนเตียง สองมือทูปตีหมอนอย่างไม่พอใจ

“สาวน้อย ข้าจะทำให้เจ้ารู้จักขำมากกว่านี้” ทรงมุ่นม่นอย่างนี้ ก็นั่นก่อนจะย่างพระบาทเข้าไปในห้อง ทันทีที่เดินเข้าไปก็ผายมือออกเพียงเล็กน้อย ประตูก็เลื่อนปิดพร้อมลงกลอนเสร็จสรรพ ทรงผายมืออีกครั้ง เสื้อผ้ามากมายก็เรียงรายเต็มตู้เสื้อผ้า ทรงเลือกชุดลำลองที่ค่อนข้างเป็นกันเอง เพราะอาศัยอยู่ในบ้านไม่จำเป็นต้องใส่ชุด นี่เป็นความรู้ที่พระองค์ล่วงความทรงจำเกี่ยวกับแฟชั่นมาจากสไตลิสต์คนหนึ่งนั่นเอง

อันที่จริงจะทรงดึงความทรงจำมาเสียทุกอย่างเลยก็ย่อมไม่ได้ หากทำเช่นนั้นพระองค์ก็จะใช้ชีวิตบนโลกนี้ได้อย่างง่ายดาย แต่มันจะไปสนุกอะไรกันเล่า การได้เรียนรู้ลองผิดลองถูกด้วยพระองค์เอง มันท้าทายกว่ากันมากโข แน่نونว่าพระองค์โปรดปรานความท้าทาย โดยเฉพาะผู้หญิงที่จีบยากๆ ด้วยแล้ว พระองค์ยิ่งรู้สึกสนุกที่จะหาวิธีพิชิตใจนางให้จงได้

เมื่อแต่งองค์เรียบร้อยแล้วก็เสด็จลงมาด้านล่าง ถือโอกาสนี้ทรงพระดำเนินรอบบ้านอย่างสำรวจ หากเทียบกับบ้านทั่วไปในย่านเดียวกัน ถือว่าบ้านหลังนี้ค่อนข้างใหญ่เพราะมีสองหลังติดกัน เจ้าชายครุฑมาน

เสด็จไปที่บ้านอีกหลัง เห็นหญิงชายนอนเอกเขนกดูสิ่งๆที่เรียกว่าโทรทัศน์ พระองค์ก็ตั้งพระทัยจะถอยออกมา แต่ต้องชะงักเมื่อมีเสียงหนึ่งดังขึ้น

“อู๊ย! หล่อจ้ง จะไปไหนหรือคะพ่อรูปหล่อ” มินนี่เอ่ยทักทันที หญิงสาวอยู่ในชุดพักผ่อนแสนสบาย นั่นก็คือกางเกงขาสั้นที่สั้นมาก และเสื้อกล้ามตัวหลวมเผลอเผยให้เห็นเอวคอดกิ่วและผิวสวยนวลเนียน แน่แน่นอนว่าเธอภูมิใจผิวสวยๆ ของตนเองมาก เพราะเธอเพิ่งได้เป็น ฟรีเซนเตอร์ครีมอาบน้ำยี่ห้อหนึ่งนั่นเอง

“มาหาใครหรือคะ” มินนี่รีบเดินมาหาชายหนุ่ม เอ่ยทักทาย อย่างเป็นกันเองในขณะที่คนอื่นๆ ได้แต่มองชายหนุ่มรูปหล่ออย่างเสียวๆ “ฉันชื่อมินนี่นะคะ เป็นดาราในสังกัดของพี่ปีคะ คุณมาหาพี่ปีหรือคะ”

“เข้ามาอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนั้น” ชายหนุ่มชี้ไปที่บ้านอีกหลังซึ่งอยู่ติดกัน

“แสดงว่าคุณเป็นญาติพี่ปีหรือคะ” มินนี่ซักถามด้วยความสนใจ ในตัวชายหนุ่มอย่างไม่ปิดบัง ตอนนั้นเธอกำลังโศกเพราะเลิกรากับนักร้องหนุ่มที่เพิ่งโด่งดังจากเวทีประกวดแห่งหนึ่ง แต่เธอทนความเซยและบ้านนอกของอีกฝ่ายไม่ไหว จึงเลิกราง่ายดาย ปล่อยให้ฝ่ายชายออกหัก ชดเหล้าต่างน้ำอย่างไม่แยแส

“ข้ามิใช่ญาติกับเจ้านั้น แต่เข้ามาเพื่อเป็นดารา เพียงหงส์เป็นคนชวนเข้ามา” ครุฑมานทรงตอบตามจริง แม้ว่าในประโยคหลังเพียงหงส์จะยกเลิกการชักชวนนั้นไปแล้วก็ตาม

“อ้าว ทำไมไม่เป็นดาราแล้วไปนอนบ้านหลังนั้นล่ะ หรือว่าคุณเป็นคู่ขา กับพี่ปี นี่คงนอนห้องเดียวกับพี่ปีละสิ” ลูกแก้วพูดขึ้นพร้อมกับหัวเราะคิกคัก ครุฑมานทรงชักสีหน้าอย่างไม่พอพระทัย เพราะทรงทราบว่านางพูดถึงอะไร

ลูกแก้วหยุดหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าไม่พอใจของอีกฝ่าย “แหมคุณไม่มีอารมณ์ขันเอาเสียเลย” ไม่แปลกที่ลูกแก้วและคนอื่นๆ จะคิดเช่นนั้น

ในเมื่อมีผู้ขายมากหน้าที่ยอมเอาตัวเข้าแลก เพื่อจะได้ก้าวเข้าไปเป็นดารา
โลดแล่นในวงการบันเทิง ทางลัดเช่นนี้จึงมีคนใช้เป็นจำนวนมาก เพราะ
รวดเร็วและประหยัดเวลา

“ข้าไม่ใช่อย่างที่พวกเจ้าคิด” ทรงเห็นว่าไม่มีเหตุผลที่จะต่อล้อ
ต่อเถียงกับมนุษย์เหล่านี้ จึงหมั่นพระวรกายเสด็จกลับออกมาเสียดีกว่า

“อ้าวคุณ! ฉันยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย” มินนี่ร้องออกมาอย่างเสียตาย
ในขณะที่ถูกแกวักไหลอย่างไม่มียั้งเหน็ดเหนื่อย เพราะหญิงสาวไม่ได้คลั่งไคล้
หนุ่มหล่ออย่างมินนี่ คนที่เธอชอบคือเพียงหงส์คนเดียวเท่านั้น

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เพียงหงส์เงยหน้าขึ้นจากหมอน ก่อนจะร้องถาม “ใครคะ”

“แม่เอง หงส์เป็นอะไรหรือเปล่าลูก ทำไมไม่ลงไปทานข้าว คนอื่น
เขามารอทานข้าวกันครบหมดแล้วนะ” สุนัขเฝ้าประตูห้องนอนเข้าไป
เมื่อเห็นบุตรสาวนอนอยู่บนเตียง ก็ใช้หลังมืออังหน้าผาก “ตัวก็ไม่ร้อน
ไม่ได้เป็นไข้แล้วเป็นอะไร ปวดหัวหรือเจ็บตรงไหนหรือเปล่าหงส์” ผู้เป็น
มารดาอย่งเอยถามต่อไปด้วยความห่วงใย

“หงส์ไม่หิวค่ะแม่ ทานกันก่อนเถอะค่ะ” หญิงสาวเลือกที่จะ
ไม่ลงไปรับประทานอาหารเช้าข้างล่าง นั่นเพราะไม่อยากเจอหน้าครุฑมาน
เธอไม่รู้จะวางหน้าอย่างไร ในเมื่อเขาและเธอต่างเห็นเรือนร่างเปลือยเปล่า
ของกันและกันอย่างใกล้ชิดชนิดที่ว่ายังจำภาพเปลือยติดตา

“วันนี้แม่ทำแกงข้าไก่ให้หนูโดยเฉพาะเลยนะ แล้วพี่ป้าก็เข้าครัว
เองด้วย ถ้าหนูไม่ลงไปทานข้าวแม่กับพี่ป้าคงเสียใจแย่เลย”

มารดาเสียใจแน่ถ้าเธอไม่ลงไปรับประทานอาหารเช้าฝีมือท่าน แต่
เธอมั่นใจว่าพี่ป้าจะไม่เสียใจหรอก เพียงหงส์ลุกขึ้นนั่งแล้วโอบเอวมารดา
อย่างประจบ “แปลกแปลก...พอรู้ว่าเป็นแกงข้าไก่ฝีมือแม่ หงส์ก็หิวขึ้นมา
เสียดีกว่า เลยค่ะ ท้องร้องใหญ่เลย เราลงไปทานข้าวกันเถอะนะคะ”

หญิงสาวลงจากเตียงแล้วจูงมือมารดาออกจากห้อง

“ลูกคนนี้ปากหวานจริงเชียรว” สุนี๋ยอมยิ้มปล่อยให้บุตรสาวจูงมือเธอเดินลงบันได

เมื่อลงไปที่ห้องรับประทานอาหารก็เห็นว่าทุกคนนั่งรอกันพร้อมหน้าที่โต๊ะ พี่ชายมองหน้าน้องสาวอย่างตำหนิ แต่ยังไม่ปากเอาไว้ทันเพราะอยู่ต่อหน้าดาราคนใหม่ของสังกัดซึ่งก็คือครุฑมานั่นเอง เพียงหงส์พยายามไม่หันไปมองคนตัวโตที่นั่งหลังเหยียดตรงด้วยท่วงท่าเคร่งขรึมกว่าคนอื่นๆ แม้จะสั่งตนเองไม่ให้มอง แต่ก็อดไม่ได้ที่จะชำเลืองหางตามองเขา แล้วพบว่าเขามองเธออยู่ก่อนแล้ว และนั่นทำให้หญิงสาวรู้สึกประหลาดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ก่อนทานอาหารพี่ขอแนะนำให้น้องๆ รู้จักคุณครุฑก่อนนะคะ คุณครุฑมานหรือคุณครุฑจะมาเป็นสมาชิกใหม่ในสังกัดเราละ ขอเสียงปรบมือต้อนรับคุณครุฑด้วยคะเด็กๆ” ศิริลักษณ์แนะนำตัวครุฑมานกับเด็กๆ ในสังกัดเธอที่กินนอนอยู่ที่นี่นับสิบคน ส่วนคนอื่นๆ หรือดาราที่ดังมากแล้วจะกลับไปพักบ้านตนเองตามอัธยาศัย

“ขอบใจมาก” ครุฑมานตรัสสั้นๆ ไม่ได้มีท่าทางดีใจหรือเป็นมิตรกับผู้ใดทั้งสิ้น พระองค์ยังคงทอดพระเนตรเพียงหงส์แต่เพียงผู้เดียว ขณะที่ศิริลักษณ์เริ่มแนะนำเด็กคนอื่นๆ ให้ครุฑมานรู้จัก พระองค์ก็ทำแค่เพียงพยักพระพักตร์เท่านั้น

“ไว้มารยาท!” ลูกแก้วพูดโพล่งอย่างไม่พอใจ พี่ชายผู้มาใหม่เน้นเป็นรุ่นน้องแต่กลับไม่ให้ความเคารพใครเลย ดูท่าทางจองหงอนและไม่เป็นมิตร และที่ดูน่าโมโหที่สุดก็คือการที่ตานีเอาแต่จ้องหน้าเพียงหงส์ของเธอ

“ลูกแก้ว เธอต่างหากละที่เสียมารยาท อย่าพูดกับคุณครุฑแบบนั้นนะ” ศิริลักษณ์ต่อว่าลูกแก้วทันที ลูกแก้วได้ยินดังนั้นก็เหิดหน้าน้อยๆ อย่างไม่สนใจ

“อย่าไปถือสาลูกแก้วเลยนะคะคุณครุฑ แกก็เป็นแบบนี้แหละคะ

ค่อนข้างเอาแต่ใจเพราะถือว่าหงส์ให้ท้าย” ในตอนท้ายประโยคไม่วายพูดเห็นบ่นองสาวเข้าจนได้ เพียงหงส์ไม่ได้โต้ตอบแต่เลือกที่จะนิ่งเฉย เพราะซาชินเสียแล้ว แต่ดูเหมือนว่าครุฑมานจะไม่เข้าพระทัยในสิ่งที่ศิริลักษณ์พูดนัก

“แม้ว่าเราทานข้าวกันเลยดีมัย เดี่ยวอาหารจะเย็นเสียก่อน” สุนิย์ ตัดบทสนทนาพร้อมกับลงมือตักอาหาร คนอื่นๆ จึงลงมือรับประทานอาหารด้วยความหิว

“ข้าตักให้เจ้า เห็นแม่ของเจ้าบอกว่าคุณชอบมิใช่หรือ” ครุฑมาน ทรงตักแกงข้าไก่ใส่จานข้าวของเพียงหงส์อย่างเอาใจ

“ขอบคุณแต่ทีหลังไม่ต้อง ฉันตักทานเองได้” เพียงหงส์อยากจะวางช้อนแล้วเดินหนี ทำไมตราบ้านี้ต้องยุ่งกับเธอด้วยนะ หญิงสาวคิดอย่างหงุดหงิดแต่ไม่เข้าใจว่าทำไมหัวใจต้องเต้นแรง มันช่างดูสวนทางกันเสียเหลือเกิน

“นี่ค่ะพี่หงส์ ทานอันนี้ดีกว่าค่ะ อร่อยอร่อยค่ะ” ลูกแก้วซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ตักอาหารอีกอย่างใส่ลงในจานเพียงหงส์ ก่อนจะถือวิสาสะตักไก่ที่ครุฑมานตักให้เพียงหงส์มารับประทานเองหน้าตาเฉย

ครุฑมานทรงนั่งนิ่ง มองลูกแก้วซึ่งเบียดชิด แล้วคล่องแขนเพียงหงส์ด้วยท่าทางสนิทสนมก็รู้ได้ในทันทีว่า หญิงสาวตัวเล็กท่าทางน่ารักผู้นี้คือผู้หญิงที่เล่นเพื่อนกับเพียงหงส์นั่นเอง ‘หน้าตาดีทั้งคู่ที่น่าเสียดาย’ ครุฑหนุ่มทรงคิดก่อนจะเสวยพระกระยาหารเงียบๆ

พระองค์จะทรงถอยหรือเดินหน้าเกี่ยวพาราสีเพียงหงส์ต่อไปดี เมื่อศรัทธาหัวใจของพระองค์คือผู้หญิงตัวเล็กๆ ช่างเป็นการแย่งชิงหัวใจที่ดูไร้ศักดิ์ศรีสิ้นดี เพราะถ้าพระองค์ชนะนางมนุษย์นามลูกแก้ว ได้หัวใจของเพียงหงส์มาครอบครองก็เป็นการชนะที่ไม่สมเกียรติเพราะศรัทธาหัวใจตัวเล็ก น่าจะสูงเกินบันพระองค์¹⁸ ขึ้นมาเพียงนิดเดียวเท่านั้น แต่ถ้าพระองค์แพ้ก็นับว่าน่าอับอายขายหน้าเป็นอย่างมาก

จะทำอย่างไรได้ละ ในเมื่อดวงหทัยของพระองค์รำร้องต้องการ แต่เพียงหงส์ผู้เดียวเท่านั้น อย่างไรก็ตามก็ต้องเดินหน้าต่อไป ลองดูสักทีก็คงไม่เสียหาย หากว่าฝ่ายหญิงไม่มีท่าทางมีใจให้ พระองค์ก็จะยอมรามือ

“ฟีนังส์” ลูกแก้ววิ่งตามมากอดแขนหญิงสาวที่เดินออกมา ยืนเล่นอยู่ในสวนหลังจากรับประทานอาหารมื้อเย็นเสร็จเรียบร้อยแล้ว เธออิงศีรษะซบลงบนไหล่เพียงหงส์ที่สูงถึง 170 เซนติเมตร ในขณะที่หญิงสาวตัวเล็กสูงเพียง 155 เซนติเมตรเท่านั้นเอง

“มีอะไรหรือลูกแก้ว” เพียงหงส์มองลูกแก้วอย่างเอ็นดู นึกภูมิใจที่ลูกแก้วตอกหน้าครุฑมานได้อย่างแสนสวย แต่ก็กลัวว่าการใจดีของตนจะยิ่งทำให้ลูกแก้วคิดไปไกลจนเกินไป

“ฟีนังส์ต้องระวังตัวให้มากๆ นะคะ ลูกแก้วเห็นอิตาครุฑมองฟีนังส์ตาเป็นมันเลย ท่าทางตาคนนี่ไม่น่าไว้วางใจเลยล่ะ” ลูกแก้วเตือนด้วยความเป็นห่วงจนคนรัก

“อย่าห่วงเลย ไม่มีอะไรหรอกลูกแก้ว เธอเองควรตั้งใจอ่านหนังสือ ตั้งใจทำงาน อย่าไปสนใจเรื่องของคนอื่นน่ะเลย”

“ก็ถ้าคนอื่นไม่มายุ่งกับฟีนังส์ ลูกแก้วก็ไม่สนใจหรอกค่ะ”

“เรื่องของฟีนังส์ ลูกแก้วก็ควรสนใจให้น้อยลง พยายามให้ลูกแก้วสนใจเรื่องของตัวเองให้มาก ฝึกพัฒนาตัวเองเพื่ออนาคตลูกแก้วจะได้โด่งดัง มีชื่อเสียง”

“ลูกแก้วทำไม่ได้หรอกค่ะ ในเมื่อลูกแก้วรักฟีนังส์ จะให้ลูกแก้วไม่สนใจฟีนังส์ได้ยังไงล่ะคะ” หญิงสาวทำท่าเหมือนจะร้องไห้ เพียงหงส์เห็นดังนั้นก็ใจอ่อน จึงยื่นมือไปลูบผมลูกแก้วอย่างปลอบประโลม ลูกแก้วน้ำตาปริม โผเข้ากอดเพียงหงส์เอาไว้แน่น

¹⁸ บั้นพระองค์ หมายถึง เอว

ครุฑมานประทับอยู่ริมพระบัลลังก์บนห้องพักชั้นสอง ทอดพระเนตร
คนทั้งคู่อย่างครุ่นคิด...